ATILGAN

BİLİMKURGU DERGİSİ

Sayı
8

200.000 TL

ATILGAN Bilimkurgu Dergisi

Sayı: 8 Mart - Nisan '97

SUNUŞ,

Yeniden birlikteyiz, sevgili okurlar. Yine BK yüklü öykü ve yazılarımızla karşınızdayız.

Renkli kapakla yayınlanan yedinci sayımız büyük ilgi gördü ve birçok arkadaşımız bizleri arayarak çok beğendiklerini belirttiler. Bizde onlara teşekkür ediyor ve elimizden geldiğince en iyiyi vermeye çalışacağımızı yineliyoruz.

Geçtiğimiz aylarda ünlü gökbilimci Carl SAGAN öldü. Kendisi ülkemiz TV'lerinde de yayınlanan KOZMOS dizisi ile pekçok insana evreni tanıtmış ve yaptığı bilimsel çalışmalarla da evrene açılmaya çalışan insanoğluna yardımcı olmuştur. Bu bilimadamının bir de BK romanı vardır. "CONTACT" (MESAJ, İnkilap Yayınevi 1987) Carl SAGAN'ın bilim tarihinde yakmış olduğu meşale sönmeyecektir.

Yayın dünyasında bazan üzücü haberlerde alabiliyoruz. Bunlardan biri de geçtiğimiz yıl onbir BK romanı yayınlayan KAVRAM Yayınlarının kapanmasıydı. Bu arada yayınlanmış bulunan kitapların DADA tarafından Kelepir dükkanlarında ucuz fiyatla satılacağını öğrendik.

Ama bayrak yarışı hiç bitmez, bir diğeri bayrağı alır, koşar. Zaman zaman kendi kendime mırıldanırım. "Bir çiçek solunca, bir diğeri açar" Bu nedenle KAVRAM yayınlarının yerini de mutlaka bir başkası dolduracaktır.

BK konusunda ocak ayında Cumhuriyet Bilim ve Teknik ekinde iki öğretim üyesinin BK'dan yana ve karşıt yazıları yayınlandı üç kez. BK'ya olan ilginin artışı insanı sevindiriyor.

Kitap okuma konusunda sizlere bu kez TÜBİTAK tarafından yayınlanan ve ucuz fiyatla satılan bilim kitaplarından seçmenizi önereceğim. Gerçekten de çeşitli bilim dallarında çok güzel ve anlaşılır bir dille yazılmış bu bilim kitapları.

BK ve çizgiroman dünyasında yer alan kahramanların küçük maket ya da oyuncakları ilginizi çekiyorsa bugünlerde gözlerinizi dört açmanız gerekecek. Dünyaca ünlü iki dev hamburger restoranlar zinciri zaman zaman bu kahramanların oyuncaklarını çocuk menüleri içersinde ya da ayrı ayrı satabilmektedirler. Fiyatları da piyasa da satılan benzerlerine göre (750 bin - 1300 bin TL. gibi.) oldukça ucuzdur. (Sadece oyuncak istenirse 150 bin TL.)

Ayrıca bir de İstanbul - Bakırköy'de yeni açılan "Carusel" alışveriş merkezinin alt katındaki Dünya oyuncak devinin şubesinde bu kahramanların yanısıra çok değişik maketlere de rastlanabiliyor. Birtakım sürprizlerle de karşılaşabiliniyor. Örneğin ID4 filminin kahramanları gibi. Hollywood da bu arada yeni senaryolar türetmekle meşgul oluyor.

İstanbul'da her ay yaptığımız toplantılarda konuşulan ve sohbetler arasında benden anlatmam istenilen ya da zaman zaman değinmem gereken konulardan biri de BK'nun ülkemizdeki tarihçesi ve yaşanılanlar oluyor. Sanırım gelecek sayıdan itibaren "ANILAR" diye bir köşe açıp bunu aktarmaya çalışacağım.

Sevgili arkadaşlar, sizlerle aylardan beri birlikteyiz. Bazılarınızı şahsen, bazılarınızı ise bende adınız ve adresleriniz olduğu için gıyaben tanıyorum. Ama tanımadığım ey sevgili okur! İşte seni tanımak, adını ve adresini öğrenmek istiyorum. Çünkü küçük bir grubuz ve birbirimizle bağlantımızı sürdürebilmemiz için tanışmamız gerekiyor. Göndereceğin mektup için şimdiden teşekkürler.

Sizlerle sağlık ve mutluluk dolu günler temenni edip, dergiyle başbaşa bırakıyorum.

Not: Gelecek sayımızda sizlere dergimizle birlikte verilmek üzere bir sürpriz hazırlıyoruz... Bekleyin!...

BÜLENT AKKOÇ

İÇİNDEKİLER

GELDİLER 1
Aşkın Güngör - Kemal Kulaoğlu .....

UZAYIN BEKÇİLERİ 5
Mustafa Yelkenli .....

BAKTERİ 7
Hakan Genişyürek.....

TÜRK BİLİMKURGU EDEBİYATI 12
Bülent Akkoç .....

ALIENS IV 15
Özlem Kurdoğlu .....

İLET BENİ UZAKLARA 20
Sevan Ataoğlu .....

TÜRKLER EJDERHADAN KORKAR MI ? 21
Emrah Göker .....

SENİ UYARMIŞTIM CANIM 25
Gurur Asi .....

MÜZİK VE BİLİMKURGU 28
Lami Tiryaki .....

GEZGİN 32
Tuncay Başaran .....

ÇİZGİROMANDA BİLİMKURGU 33
Hüsnü Çoruk .....

DIŞARDAKİ 37
Melih Tarı .....

SEÇİM 40
W. Hilton - Young .....

Sahibi: Hakan ALPİN
Yazı İşleri Müdürü: Bülent AKKOÇ

Bu sayıya katkıda bulunanlar:
Bülent AKKOÇ, Hakan ALPİN, Gurur ASI, Sevan ATAOĞLU, Kamil AYDINLI, Tuncay BAŞARAN, Hüsnü ÇORUK, Ali DÜZGÜN, Mustafa EDEBALİ, Hakan GENİŞYÜREK, Emrah Göker, Aşkın GÜNGÖR, Suat IŞIK, Sezen KAYMAK, Sadi KONURALP, Kemal KULAOĞLU, Mustafa KURTOĞLU, Özlem KURDOĞLU, Bora ÖNGÜREL, K. Ertan SEVGİ, Melih TARI, Lami TİRYAKİ, Arman TOROS, Mustafa YELKENLI.

Dizgi: RİND AJANS / 511 29 35
Düzelti: Hakan ALPİN, Mustafa KURTOĞLU
Baskı: YAYLACIK MATBAASI
AZİZKAN MÜCELLİTHANESİ

Yazışma Adresi: Bülent AKKOÇ, P.K. 1345 80008 Karaköy / İSTANBUL
Tüm ödemeler için (Bülent Akkoç - 114928) posta çekini kullanabilirsiniz.

Banka Hesap No:
Yapı Kredi Bankası Kartal Şb. 14822-1
İş Bankası Maltepe Şb. 1037 756221 no.lu Bülent Akkoç hesabına ödeme yapabilirsiniz.

Atılgan bilimkurgu dergisi iki ayda bir yayınlanır.
Yazılardaki görüşler eser sahibine aittir.

Geldiler

ÖYKÜ

Aşkın Güngör - Kemal Kulaoğlu

Başı sonu olmayan yeşil bir vadideyim. Gözlerimin önünde uzanıp giden yeşil çimenler rüzgarın nefesine uyarak kımıldanıyorlar. Bu yeşilliğe başkaldıran renkler arıyorum çevremde: yok!... Ne kahverengi kabuklu bir ağaç, ne çiçekler, ne binalar, ne araçlar... Üzerime bakıyorum, içimdeki sıkıntı büyüyor; ben de yemyeşildim. Çırılçıplak ve yemyeşil! Birden öfkeleniyorum, sakinleşmek mümkün değil; bu benim ten rengim değil çünkü. Ben yeşil değildim!

Koşmaya başlıyorum. Bu lanet yerde barınan birilerini bulmalıyım. Bana gülmeli. "Hale bak, yemyeşil bir adam!" diyerek alay etmeli. Onu dövmeliyim. Başka türlü rahatlayamayacağım. Hızımı arttırıyorum, ayaklarım yerden kesiliyor. Hala koşuyorum, ama artık çimenlerin üzerinde değilim, gökyüzüne çıktım. Bu uçuş çok hoşuma gidiyor. Bulutlara dokunuyorum. Yeryüzü daha açık seçik görünüyor bu yükseklikten. Aklım karmakarışık oluyor. Aşağıda yeşilden başka bir renk yok. Her taraf, her yan, kilometrelerce karelik arazi yemyeşil. Küfrediyorum.

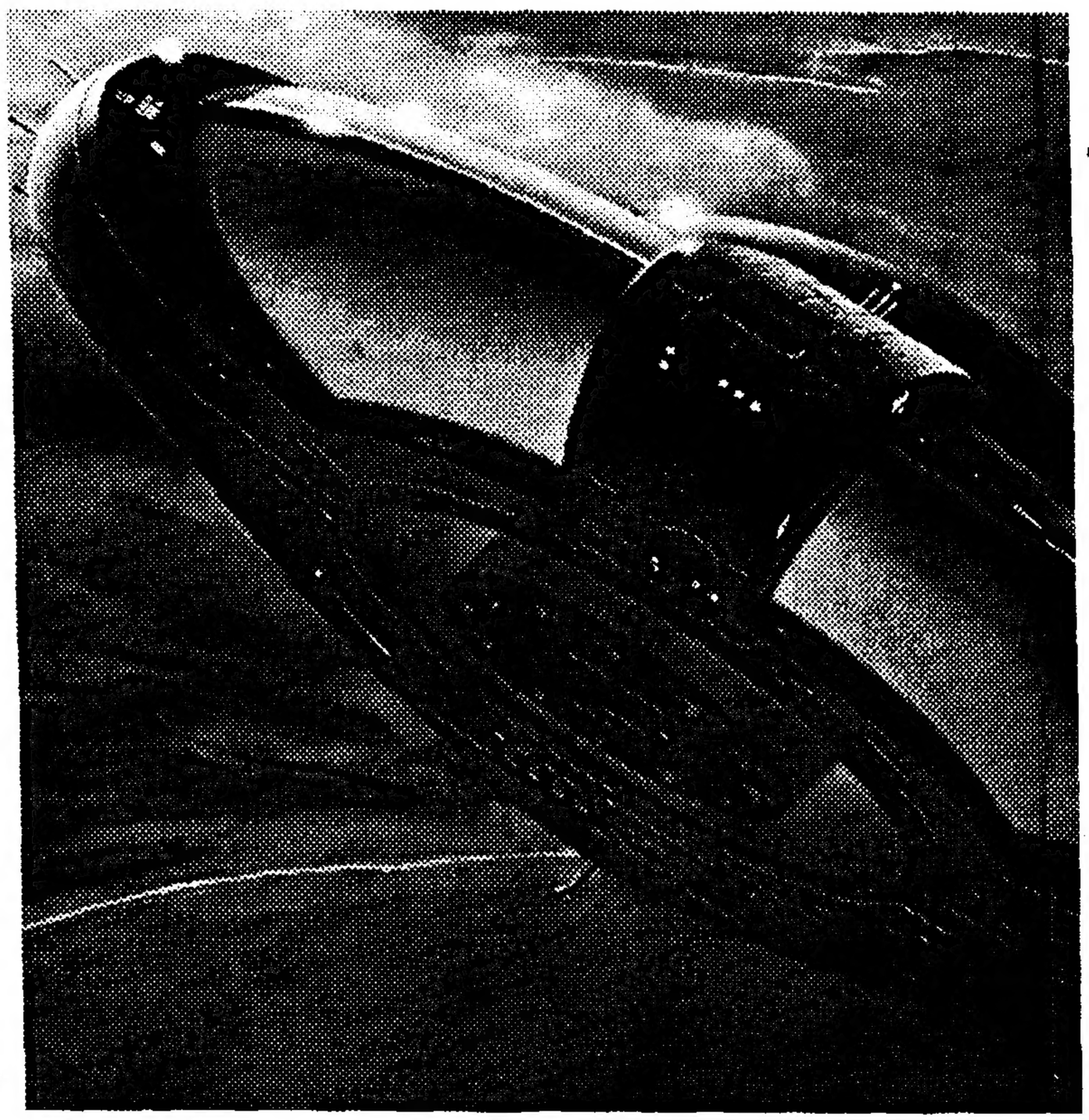

Birden onları görüyorum: Aşağıda iki kadın var. Yere eğilmiş bir şeyler konuşuyorlar. Onlara doğru alçalıyorum. Gölgem üzerlerine düşüyor. Başını kaldırıyor kadınlardan biri, yaklaştığımı görüyor; arkadaşını dürterek beni işaret ediyor bakışlarıyla. Aynı anda onların yeşil olmadıklarının ayırdına varıyorum. Tenleri, benim tenimin olması gereken renkte; insan teni rengindeler. Ayaklarım yere basıyor, öfkeyle onlara yaklaşıyorum. Kadınlar aynı anda sağ ellerini kaldırıp beni selamlıyorlar. "Selam dünyalı," diyor bir tanesi, "biz dostuz."

"Banane sizin dost olmanızdan!" diyorum "Benim de dostlarım var, ama sizin gibi her gördüğüme reklam yapmıyorum bunu."

"Hayır anlamadınız!" diyor diğer kadın "Biz sizinle dostuz!"

"Pis yalancı!" diye bağırıyorum. "Sizi hayatım boyunca görmedim ben!"

"Ne yapacağız?" diyor ilk konuşan kadın.

"Bilmiyorum!" diyor diğeri. "Bu güne kadar ulaştığımız hiçbir galakside böyle bir şeyle karşılaşmadım."

"Susun!" diyorum. Emrime uyduktan sonra birer adım geri çekiliyorlar. Bu tavırları kendime duyduğum güveni arttırıyor, tekrar bağırıyorum: "Şimdi de ten rengimi geri verin bakalım!"

"Ne?" diyor ikinci konuşan kadın.

"Ten rengimi dedim, onu geri verin bana!"

"Fakat... ne diyorsunuz siz?"

Parmağımla vücutlarını işaret edip, bıkkınlıkla diretiyorum: "Bu üzerinizdeki benim ten rengim. Tek isteğim, onu bana geri vermeniz. Ben de size üzerimdeki bu yeşil teni vereceğim; çünkü bu bana ait değil."

Birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlar. Birden, onların ikiz gibi benzeştiklerini farkediyorum. Kalıp gibi duran simsiyah saçları, iri mavi gözleri, haddinden fazla uzun olan kulakları tıpatıp aynı. Sonra bir şey

daha çekiyor dikkatimi: Bu kadınlar da benim gibi çırılçıplaklar. Bunu nasıl olup da daha önce farketmediğime şaşıyorum; böylesi muntazam vücutları, hele çıplaksalar farketmemek aptallık.

"Bakınız," diyor kadınlardan biri "sizin teniniz yeşil değil ki."

Şaşkınlıkla üzerime bakıyorum: Cinsel organıma varıncaya değin her yanım yemyeşil.

"Pis yalancı!" diye kükrüyorum. "Ben yeşilim, yemyeşilim!"

"Kaçalım!" diyor kadınlardan biri.

"Sakın denemeyin!" diyorum. Dinlemeyerek kaçmaya başlıyorlar. Peşlerine takılıyorum. Çok geçmeden yakalıyorum bir tanesini kolundan. Dengesini kaybedip yere düşüyor, üstüne yıkılıyorum. Dizi karnıma çarpıyor. Acıyla bağırıyorum. Toparlanıp kalkmaya çalışıyor. Ayak bileğinden yakalıyorum bu kez. İncecik vücudunu altıma çekiyorum. Debeleniyor, saçlarımı yoluyor, sakalımdan bir tutam kalıyor elinde. Yüzüne okkalı bir tokat indiriyorum. Birden, onunla sevişmek fikri çakılıyor aklıma. Zorla bacaklarını açıp arasına giriyorum.

"Yapma!" diyor. "Biz dostuz!"

"Benim de dostlarım var!" diyorum. Hızla abanıyorum üzerine. Çırpınıyor, kalkmaya çabalıyor; bu daha da zevkli hale getiriyor eylemi. Bir ara ilerilere doğru bakıyorum. Elimden kurtulan diğer kadını görüyorum çimlerin üzerinde. Dimdik ayakta, çaresiz gözlerle bize bakıyor.

İşimi bitirip ayağa kalkıyorum. Aynı anda bir vızıltı duyuyorum gökyüzünde. Başımı kaldırıp bakıyorum. Kocaman, yuvarlak bir araç kendi ekseni etrafında dönerek yere yaklaşıyor. Bir pislik olduğunu sezinliyorum. İleride bizi seyreden kadının yakınlarına iniyor araç. Vızıldayarak yukarı doğru açılan kapıdan kadınlı erkekli on-onbeş kişilik bir grup iniyor. Kadın hararetli el kol hareketleriyle beni işaret ederek bir şeyler anlatıyor soluk soluğa. Kaçmak gerektiğine iyice emin olup koşmaya başlıyorum. Bu kararımın ne kadar yerinde olduğunu anlıyorum çok geçmeden. Altı-yedi kişilik bir grup beni kovalamaya başlıyor. Kan ter içinde kalıyorum. Beni yakalarlarsa ne yapacaklarını merak ediyorum, ama durup da bunu öğrenmeye hiç niyetim yok. Ne var ki yavaşlamaya başlıyorum birden. Hızlanamıyorum. Sanki biri ardımdan çekermiş gibi ağır ağır kalkıyor bacaklarım. Adamlar yaklaşıyor. Korkuyorum. Gözlerimi kapatıyorum. Buz gibi iki el boğazıma sarılıyor. Debeleniyorum. Kurtulamıyorum. Gözlerimi açıyorum telaşla.

Her taraf kapkaranlık.

Odamdayım. Çıplak vücudumun altındaki yumuşak hava yatağını hissediyorum. Birden kavrıyorum her şeyi: Tüm gördüklerim rüyaymış. Rahatlamaya çalışıyorum, ama olmuyor. Hala boğazımı sıkan buz gibi iki el var. Debeleniyorum. Boğulmak üzereyim. Nefes alamıyorum. Karşı koymalıyım. Ellerimi kaldırmaya çalışıyorum, olmuyor. Ellerim yoklar! Benim ellerim nerede? Ellerimi hissetmeliyim.

Beynimin gönderdiği mesajlar ellerime güçlükle ulaşıyor:

"Neredesiniz?" diyor beynim.

"Bir şeyi sıkıyoruz!" diyorlar eller.

"Neyi?"

"Galiba... galiba bir boğazı!"

Hızla çekiyorum ellerimi. Kahretsin, kendimi boğmak üzereydim. Rüyayı hatırlayıp küfrediyorum. Başım zonkluyor. Yavaşça doğruluyorum yataktan. Yanıbaşımdaki dolabın üzerinde duran lambanın düğmesine basıyorum; yirmibeş mumluk ampulün cılız ışığıyla aydınlanıyor ortalık. İçimdeki huzursuzluğu yenemiyorum. Sanki birileri beni izliyor. Bütün gizli yanlarım açığa çıkmış gibi huzursuzlanıyorum. Birden bir ses çınlıyor beynimde:

"Dünyalı!"

Tüylerim diken diken oluyor. Hala rüyada olmalıyım; evet evet öyle olmalı. Ben uyanmadım, hala uyuyorum.

"Dünyalı!"

Hia?.. Hayır bu rüya değil! Sesi duyuyorum, beynimde biri konuşuyor. Tanrım, Tanrım... Saçma sapan bir rüya gördüm ve şimdi de keçileri kaçırıyorum.

"Keçileri kaçırmak mı? O da ne demek?"

Aaah!.. Delirdim ben, evet delirdim.

"Dünyalı, sakin ol ve beni dinle!"

"Aaah!"

"Bağırmayı kesip beni dinler misin?.. Sizin deyiminizle keçileri kaçırmış falan değilsin. Şu an seninle zihinsel iletişim kuruyoruz."

"Ne?"

"Zihinsel iletişim, yani senin düşünce dalgalarınla bizimkileri çakıştırıyoruz. Aynı düzlemdeki iki noktanın, aralarındaki mesafeyi minimuma indirerek tek noktasal boyut olmaları olarak açıklayabiliriz bunu."

"Açıklamak mı? Siz şimdi açıklama mı yaptınız? Ben hiç bir şey anlamış değilim."

"Hoppalaa!... Nerden buldunuz bu herifi yahu? Bununla anlaşmak mümkün değil."

"Kiminle? Benimle mi? Kiminle konuşuyorsun be adam?"

"Yanımdakilerle konuştum, sakin ol!... Bu arada, ses titreşimleri yaymana gerek yok. Konuşmak yerine düşünmen yeterli. Unutma ki senin beynindeyiz, düşündüğün her şeyi duyabiliriz kolayca."

Böyle mi? Yani böyle mi düşüneyim? Yani...

"Evet!"

"Saçmalık! Böyle yapınca aklımdaki düşüncelerle konuşacaklarımı ayıramıyorum ki, her şey birbirine karışıyor."

"Denemeye devam et, alışacaksın."

Amasını avradını s...

"Düşüncelerini duyabildiğimizi söylemiştim."

Pardon!

"Şimdi beni dinle! Bizler paralelinizdeki bir evrenin üçüncü galaksisi Relenahadkoy'daki onikinci gezegen olan Allappoh'dan geliyoruz. Keşif için beynine gönderdiğimiz iki arkadaşımızla tanıştın sanırım."

Ne?.. Hayatım boyu tek bir uzaylı bile görmedim!

"Görmedin mi?.. Bayım, onlardan biriyle çiftleştin bile."

"Pis yalancı!"

"Sakin ol, bağırmana gerek yok! Düşüncelerini duyabildiğimizi söylemiştim."

Ah pardon! Ne diyordum... hah, pis yalancı! Ben sizlerden kimseyle çiftleşmedim. Pis bir iftira bu!

"O yeşil vadide tecavüz ettiğin kadını hatırlamadın bakıyorum."

Ne?.. Ama... o bir rüyaydı. Ben gerçek hayatta böyle bir şeyi asla yapmam.

"Neyin gerçek, neyin rüya olduğunu ne biliyorsun? Kullandığın maddesel gözlerle gördüğün evren öylesine kısıtlı ki tüm evrenin küçük bir dilimi sadece. Kaldı ki, rüya diye isimlendirdiğiniz devinimler de beyninizde barınan düşüncelerin hislerle örtüşen soyut bir yansıması."

Ne diyorsun be adam? Deli adam.

"Şunu söylemeye çalışıyorum, 'ben asla yapmam' dediğin şeyleri yapmaya son derece yatkınsın. Gerçek diye isimlendirdiğin yaşantında yapamadığın her şeyi, tüm isteklerinin gerçekleştiği rüyalar aleminde yapıyor olman bunu kanıtlıyor."

"Pis bir yalan bu!"

"Gördün mü? Gerçeklerin açığa çıkması seni rahatsız etti. Saldırganlaşarak ses dalgalarını kullandın yine."

"Ses dalgalarının canı cehenneme!"

"Şimdi tekrar sakinleş ve kendini tek bir düşünce üzerine odaklamaya çalış. Bizlere uygulamayı düşündüğün cinsel pozisyonlar düşünce dalgalarında parazitler oluşturuyor."

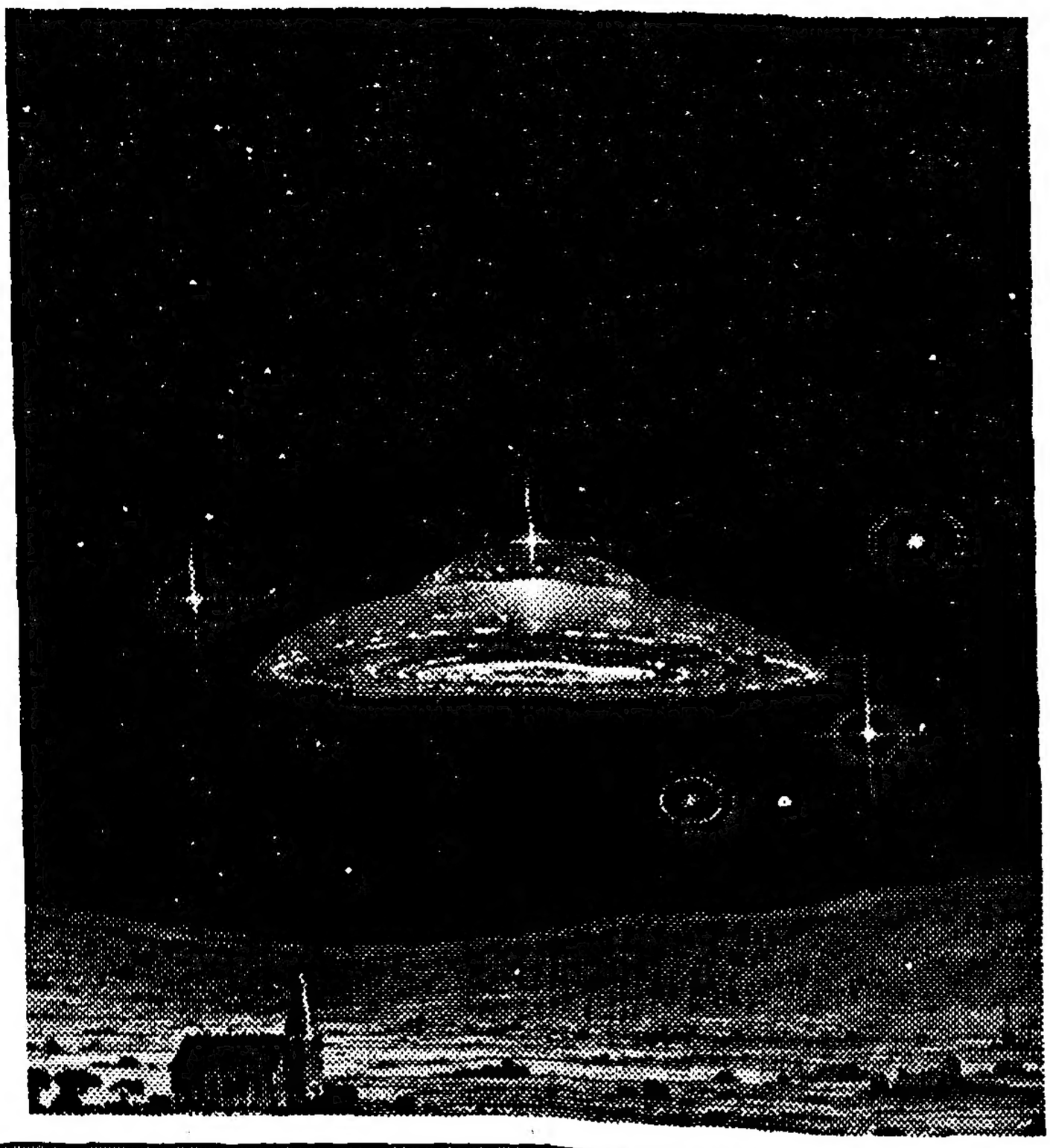

Hay senin düşünce dalgalarının be adam!...

"Dinle, aslında bunları sana açıklamamalıyım, ama görevi iptal etmek zorunda kaldığımız için artık bunda sakınca yok."

Ne görevi?

"Dünyanızı, daha doğrusu maddesel dünyanızla kaotik bir bileşim sergileyen soyut dünyanızı ele geçirmek için gelmiştik buraya."

Ne? Pis işgalciler?

"Ama keşif için gönderdiğimiz iki arkadaşımızın başına gelenler bunun mümkün olmadığını gösterdi bize, vazgeçtik."

Pis dönekler!

"Dönek mi, dönek de ne demek? Neyse, dinle, o iki arkadaşımız senin beyninin sınırlarındaki soyut evreni inceliyorlardı. Oradaki incelemelerin neticesine göre zayıf yanlarınızı belirleyecek, işgal stratejimizi ona göre hazırlayacaktık. Ne var ki gerek senden, gerek beyinlerindeki soyut evrenleri incelediğimiz diğer yüzlerce insandan aldığımız sonuçlar hiç de umduğumuz gibi çıkmadı."

Şapa oturdunuz!

"Ne?"

Boşver!

"Peki! Kısaca, maddesel dünyanızı ele geçirmenin soyut dünyanızı ele geçirmekten çok daha kolay olduğuna karar verdik."

Nedenmiş o?

"Çünkü önünüze konan çıkarlar uğruna maddesel bedeninizi ve dünyanızı satmaktan hiç çekinmiyorsunuz, ama hayallerinizi canınız bahasına koruyorsunuz nedense?"

Bunda şaşılacak ne var?

"Çok... Bir kere, gerçek olarak nitelediğiniz dünyanızdaki kişiliğinize hiç de kıymet vermediğinizin kanıtıdır bu; buna rağmen, hayal dünyanızda ise gerçek hayatınıza taşımaya can attığınız soyut kişilikler yaratıyorsunuz, ama bu kişilikleri maddesel kılmak, sizin söyleminizle gerçekleştirmek için hiç bir çaba harcamıyorsunuz işin garibi. Daha iyi bir yaşantıyı hedeflemeyen, bir kere kullanıldıktan sonra küflenmeye terkedilecek kahramanlık düşlerinden başka bir şey olmayan hayaller ne fayda sağlar ki sizlere?"

"Sana ne be adam bizim hayallerimizden! Sana mı kaldı bizi incelemek!"

"Bak yine saldırganlaştın. Gerçekler taşımayacağınız kadar ağır; bu nedenle hayallerinizle yaşıyorsunuz hepiniz. Bizi eylemimizden vazgeçiren de bu oldu. En pasif görünenizin bile gizli kalmış düşlerinde vahşete susamış bir canavarla dünyaları kurtaracak bir kahraman yanyana barınıyor ve bu iki zıt karakteri düşlerinizde, yani rüyalarınızın soyut aleminde özgür bırakıyorsunuz. O günkü maddesel yaşantınızın doğurduğu ihtiyaca göre ya canavar, ya da kahraman yanınız hakim oluyor düşlerinize."

İyi de oluyor. Böylece sizin gibi pis işgalcileri defedebiliyoruz demek ki.

"O kadar sevinme! Bir gün sizinle aynı madde boyutunu paylaşan işgalciler gelirse bu kadar güçlü olamayacaksınız; sadece hayallerinizde yenilmezsiniz çünkü. Madde dünyanızda ise, kurduğu hayalleri gerçek yapabilme yetisinden uzak aciz zavallılar sürüsüsünüz sizler."

"Hastir lan!"

"Ne?"

"Pis bir yalan bu!"

"Bir yalan asırlar boyu sürmez dünyalı! Gerçek olan, sizin yalanlarınızı gerçek farzedip, gerçekleri yalanladığınızdır."

"Yeter be adam! Şimdi de 'duvar yazıları' gibi konuşmaya başladı herifçioğlu."

"Duvar yazıları?"

"Evet! Başkalarının düşünemediklerini düşündüğünü sanan gerzeklerin zırvaları yani. Oysa hemen herkes düşünebilir her şeyi, ifade biçimi farklı olur o başka. Hatta ben de kendi duygularımı ifade edebilirim hemen."

"Bir dene bakalım, ben pek umutlu değilim ama..."

"Meselaa... hah... eğer biraz daha ötersen beynimde telef olacaksın; ya da buna mahal vermeden oraya gelip hepinizin icabına bakacağım! Nasıl?"

"Öyle olsun, bu sefer siz kazandınız, gidiyoruz, ama daha sonra yine geleceğiz dünyalı."

"İyi, ama akşamları gelmeyin sakın, uyuyorum!"

Uzayın Bekçileri

KİTAP TANITIMI

Mustafa Yelkenli

Isaac Asimov'un öykülerinde, romanlarında pek sık görülmeyen kimi zaman okuru öykünün tam bitiminde şaşırtan, kimi zaman da ince espriyi yakaladığında okuru kendi zekasından kuşkuya düşüren ve aynı oranda düşündüren bir özellik vardır. İşte bu şaşırtan ve düşündüren sonlarla okurun karşısına çıkan öykülerinden bir demet: Altın Kitaplardan çıkan Uzayın Bekçileri. Yedi öyküden oluşan bu kitabında ilk öykü dünyanın trajik sonuyla ilgili. Ancak sona yaklaşıldığında öykünün çarpıcılığı bizi fazla hırpalamadan usulca bitiyor. Biz ise öykünün bittiği yerde kalmıyor, algı gücümüzün oranında beynimizin bir köşesinde öyküyü sürdürüyoruz.

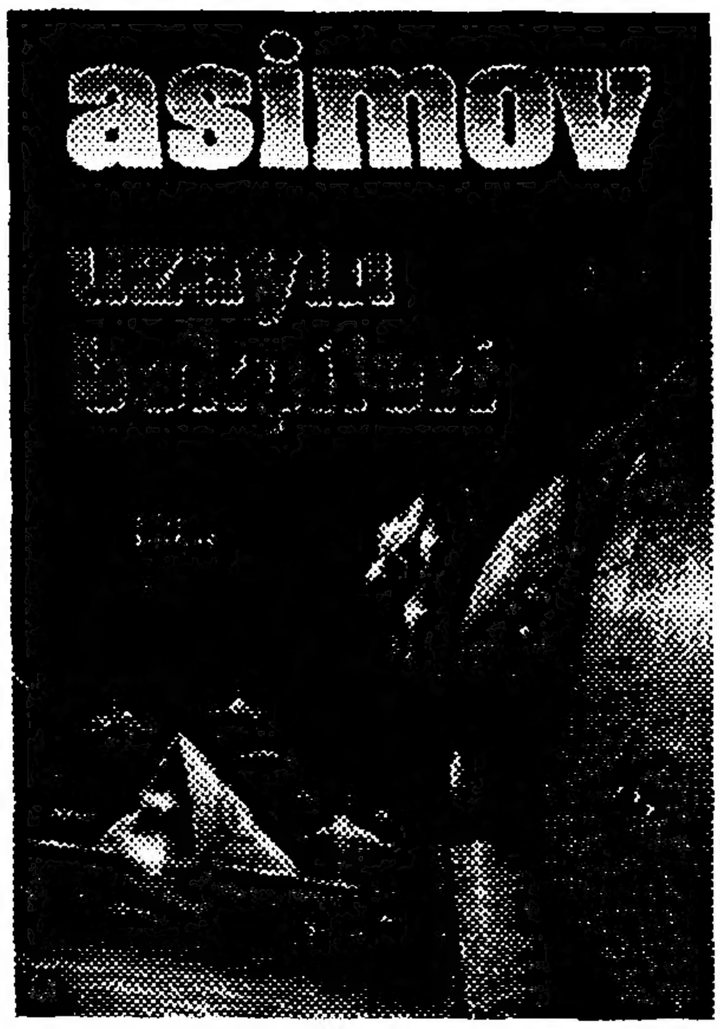

Bir güneş, ölüm anında yeterli ısıyı canlıların var olduğu gezegene gönderemeyince, gezegendeki canlıların yaşamlarını sürdürmek için iki yol kalır önlerinde. Eğer teknik olanaklar uygunsa, en yakın güneş dizgesinde koşulları yaşamalarına el veren bir gezegene gitmek. Eğer böyle bir imkanları olmazsa; bu kez yer altına girip dünyanın ısı merkezine yakın bir yerlerde yaşamlarını sürdürmek. Kuşkusuz varolan teknolojileriyle böylesi bir yaşamı istemleri dışında zorunlu olarak kabullenen insanlar bilgi ve teknik donanımlarını da kendi gereksinmelerine uygun olarak geliştirecekleri de açıktır.

Daha önce Hüseyin Özaykın'ın çevirdiği, Cep Yayınlarında Marslılar adıyla çıkan kitapta "Derinlerde" olarak yayımlanan bu öykü bu kez Gönül Suveren'in çevirisiyle "Yer Altında" olarak karşımıza çıkıyor. Dünyanın derinliklerinde yaşamlarını sürdürmek zorunda kalan insanların öyküsünü anlatan yazar, bilimkurgunun önemli ilkelerinden olan anlatı izleğindeki varsayımın bilimselliğini öncelikle açıklamakta, mantık kurallarına aykırı düşmeyecek şekilde okura vermektedir.

Yer altında bilim adamları zihin iletişimini ilginç bir mantık üzerinde geliştirirler; zihnin etkilediği alan, bir diğer alanla birleşecek, titreşimlerin sağladığı rezonansla kütle nakletme problemi çözülecektir. Yani bir yerdeki düşünce bir başkasının bedeninde yer alacak, onun düşünce ve hareketlerini kontrol altında tutacak. Bu yöntemle yer altındakiler on yıl sürecek bir zaman içinde teleportasyon yoluyla bir başka gezegene nakledilecek. Bu iş için kullanılan denek güçsüz veya ölmek üzere olan birisinin bedenine kilitlenirse eğer, tüm deney başarısızlıkla sonuçlanacak ve yer altındaki insanların son enerjileri de bu iş için kullanılacağından tüm ümitler de yok olacaktır. Denek Roi önce uçaktaki bir bebeğin zihnine girer büyük bir şanssızlıkla, boş bir zihinde fazla oyalanmaması gerektiğini kavrar ve hemen bebekten annesine geçer. Sıradan bir insanın sahip olduğu tüm bilgileri edinir. Bir şey daha öğrenilmiştir. Roi, yukarıdakilerle ortak hiç bir şey yapılamayacağını. Çünkü yukarıdakiler bebeklerini içlerinde bir süre taşıdıktan sonra dünyaya getiriyorlar...

Yine Marslılar adıyla Cep yayınlarında çıkan öykülerinden biri olan "Gençlik" bu kez Uzayın Bekçileri ismiyle çevrilmiş. Bu ikinci öykü bir astronom ve bir sanayicinin ortak yönü üzerine kurgulanmış. Üniversitede görevli olan astronom her yıl öğrenci sayısının azlığından, az kitap yayınlanmasından, daha az üretim yapılması konularında bir sanayiciyle tartışıyorsa, kuşkusuz ekonomik, ve kültürel alanda bir şeylerin yolunda gitmediğini gösterir. Çünkü aynı sorunu sanayici de yaşıyor, babasının dönemindeki gibi işleri yolunda değildir, kimbilir belki oğlu işleri ele aldığında iflasın eşiğinde olacaklardır. Sonuç, her ikisinin ortak kaygısı, ırkımız ilerlemiyor.

Ama bir çözüm var. Uzaylılar... Astronom uzaylılarla bu konuda bir anlaşma sağlamıştır bile... Uzaylılar,

gezegendeki ırkın genç olanlarının karşılığında petrol ve kömür verecek, tabi sanayici bu anlaşmayı kabullenirse.

Ancak ne yazık ki, gelen uzaylıları astronom ile sanayicinin iki haşarı çocuğu karşılar ve onları bir kafese kapatırlar. İlginç ve değişik tipte olan bu hayvanları bir sirke satıp para kazanmayı düşünürler.

Hayvan diye kafese kapatılanlardan biri uzaydan gelen araştırma gemisinin kaşifi, diğeri ise ticaretle uğraşan bir tüccardır. Tüccar bu gezegenin büyüklüğü karşısında şaşırmış ve harika bir pazar olabilir diye düşünmüştür. Ancak anlatılan dünya bizim dünyamız mı, hele ilginç ve farklı yaratıklar diye kafese kapatılanlar hangi gezegenin canlıları dersiniz?..

Bir diğer öykü Fıkra Anlatıcısı. İlk kuşak bilgisayarlardan Multivac bilim adamları ve bilimkurgucular için hep bir nostalji olmuştu. Ondan bahsetmemek, onun hantal ve çok katlı merkezi biriminden söz etmemek, onunla ilgili öyküler anlatmamak olmaz. Bu kez yazarımız ilk bilgisayar uzmanlarından Mayerhof'un ilginç saptamasını ve keşfini anlatır. Mayerhof tüm fıkraları bilgisayara okur ve ondan bu fıkralarını değişik versiyonlarını üretmesini ister. Böylece fıkralar çoğalacak, hiç bitmeyecektir. Oysa Mayerhof'un görünen bu amacının altında çok daha farklı bir beklentisi vardır. Mizahın genel felsefesini bilgisayara öğrettikten sonra bu tür öykülerin kaynağına inmek istemektedir. Çıkan sonuç müthiştir. Bilgisayar; denek olarak kullanılan fareler gerçeğinden yola çıkarak fıkraların kaynağını bulur. Şaşıracaksınız, ama yine de kafanızın bir köşesinde neden olmasın dememek için de kendinizi zorlayacaksınız...

Ya Dr. Ralson'un öyküsü... Hapse girmeyi ve giderek ölmeyi isteyecek kadar delirmiş gibi görünen son derece zeki bir bilim adamı olan Doktor, tarihte bazı dönemlerde ani bir kültür ve bilim patlaması olmasının periyodik aşamalarını inceler. Hızlı bir uygarlaşmanın bir önceki dönemin birikiminden güç aldığını söyleyenlere ise, 'neden daha sonra bu uygarlık aynı hızda bir gelişme göstermiyor' diye sorduğunda savaşları ve hastalıkları öne sürerler. Dr. Ralson çok daha başka nedenler bulur.

Delirmesine yol açan bulgular gerçekten çok çarpıcıdır. Tüm insanların yeryüzünde, giderek evrende hepsinin bir deney laboratuarında bir bakteriler yığını gibi inceleniyor olması gerçeği. Dr. Ralson'un gerçek olarak nitelendirdiği bir olgu bu, diğerlerine ters gelse bile. Ama garip olan laboratuarlarda üretilen kültürlerin hızla çoğalması ve kendi aralarında işbölümü yapmaları düşüncesi ile makro evrende de böylesi bir yapının olması 'absürd' şeklinde nitelense de düşüncedeki yıkıcı etkisi yadsınamıyor.

Peki, hakkı yenilmiş, önemsenmemiş, hep bir tarafa itilmiş bir fizikçi olsanız kendinizi kabul ettirmede nasıl bir yol izlersiniz? Kahramanımız Ölüm İlanı adlı öyküde, itilmişlikten gelen bir kompleksle herkese hoyratça davranması, onun kişiliğini olumsuz etkilemede önemli bir etken gibi görünsede, çağın en büyük buluşunu gerçekleştirmesini engelleyememiş, Bu zeki fizikçi küçük bir şeyi hesaplayamamıştır ne yazık ki, saygısızlığın en umulmadık bir anda kendisini nasıl bir sona eriştireceğini...

Asimov'un kitaplarında her şey var ama, en az görüneni, toplumsal sorunların, bireysel çelişkilerin gelecekte nasıl bir yansıma göstereceğidir. Altıncı öyküde bunun değişik, suya sabuna dokunmayan bir anlatısını buluyoruz. Galaksi Federasyonuna üç dört yıl önce katılan dünya gezegeninden gelen öğrencilere, Arcturus güneşinin ikinci gezegeni olan Eron'daki üniversite kampüsündeki öğrenciler bir şaka yaparlar. Acaba dünyalıların karakteristik toplumsal özellikleri olan kitle psikolojileri gerçekten anlatıldığı gibi midir? Yani, duygusal, grup halinde ayaklanmaları paniğe kapılıp çıldırmaları gibi. Ama eğer tüm bu olumsuz davranışları bir de düzeltme olanağı yaratılabilirse kendilerine bir iyilik yapılmış olmaz mı?..

Acaba?...

Ya ayarı bozuk bir robotun harika sanat eserleri yapmasına ne dersiniz. Hele bir de işgüzar birinin iyilik olsun diye bu robotu tamir etmesine...

Bilimkurgunun dev yazarından şaşırtan, düşündüren öyküler bunlar. Günümüz sorunlarının gelecekte nasıl bir boyut alacağını anlatan öyküler beklentisi içinde değilseniz, kuşkusuz oldukça keyif alacaksınız. Eğer birde Asimov koleksiyoncusu iseniz almamak olmaz, okumamak ise hiç...

UZAYIN BEKÇİLERİ
İSAAC ASİMOV
ALTIN KİTAPLAR YAYIN EVİ
1995
Çeviren: Gönül SUVEREN

Bakteri

ÖYKÜ

Hakan Genişyürek

Mars, ikinci yerleşim kolonisi sebze çiftliğin 8 numaralı tarlasında aylık ekim yapmakta olan işçi duyduğu bir çatırtıyla irkildi. Çatırtı öylesine yüksek sesliydi ki, fliktörün uğultulu motor sesini bile bastırmıştı. Aslında buna tam çatırtı denemezdi; bir haykırışa, acıyla çıkarılmış bir ünleme benziyordu daha çok.

Dehşetle fliktörün toprağı yararak kaldıran ve dağıtan bıçaklarından köpüklü, koyu renkli bir sıvının damlamakta olduğunu farketti. Derinden, uzun bir inleme daha duyuldu. Uzaktan geliyor gibiydi. Bir kez daha, bu sefer iyice yakından geldi.

Hemen fliktörü çalıştırdı. Aracın altındaki bir kısım toprak sarsılmaya ve karışmaya başlamıştı. Derken sarsıntı aracı da etkilemeye başladı. Bîçaklar koparak değişik yönlere sıçradılar. İşçi korkuyla fliktörün pedallarına asıldı ama araç motoru bağırtırcasına zorlandığı halde bir milim bile ilerlemiyordu. Üstelik sarsıntı daha da artmıştı. Gözleri faltaşı gibi açılmış işçinin yüreğindeki korku az sonra yerini dehşete bıraktı. Gördüğü şey karşısında kanının çekildiğini hissetti.

On saniye sonra orada yalnızca bir kaç damla kan, garip bir sıvı ve altüst olmuş bir tarla kalmıştı.

* * *

- İnanamıyorum, böyle bir şey nasıl olabilir?

Mars, dördüncü sektör asayiş bölge müdürü Noder Flum saçlarını yolarak bürosunda dolanıyordu. Birkaç saat önce vizex'le geçilen bir haberde Klario çiftliğinde bir işçinin kaybolduğu belirtilmiş ve bir araştırma ekibi gönderilmesi istenmişti. Oraya giden dedektifler darmadağın olmuş tarlada toprak altında fliktörün birkaç parçasını bulmuşlardı. Hemen bir kazıcı gönderilip bölgeye tarlayı kazmış, ancak on metre kadar derinde motoruna ve toplayıcı kollarına bulaşıp orada katılaşan tuhaf bir sıvı yüzünden bozulmuştu. Hiç kimsenin neler olduğu hakkında bir fikrj yoktu.

Bir memur heyecanlı heyecanlı müdürün odasına daldı ve ona bir kağıt uzattı. Müdür başını sallayarak kağıdı yırtarcasına aldı ve bir kaç saniyede okuduktan sonra oradaki elemanlardan birine seslendi.

- Viktor, hemen garajı ara, bir fli-ski hazırlasınlar.

Yirmi dakika süren yolculuk sırasında şansına lanet okuyordu. Emekli olmasınà şuracıkta iki ay kalmışken böyle bir şey olmasının ne gereği vardı ki?

Mars'a ilk yerleşim alanı 2047'de kurulmuştu. Orada beş yıl boyunca araştırmalar yapılmış ve Mars'ın yerleşime açılması için kolonileştirme projesi hazırlanmıştı. Projenin uygulamaya konulmasıyla ilk on yılda iki, ikinci on yılda da altı sektör kurulmuştu ve şu anda Mars'ta altmışsekizbin kişi yaşamaktaydı. Gezegenin kolonileştirildiğinin ilk yıllarından bu yana bir kaç küçük olay dışında hiç bir şey olmamıştı. Mars kolonileri için oldukça fazla para harcanmıştı ve gezegenin IASI'ye maliyeti hala çok yüksekti. Bu yüzden IASI Mars komisyonu gezegeni denetim altına almıştı; en ufak bir kuşku duyduklarında da tereddüt etmeden projeyi kesmeleri kaçınılmazdı. Zaten Mars'a ayrılan ödenek giderek azaltıldığından, bir yıldır ancak yetecek kadar malzeme gönderiliyordu.

Petrol rezervleri iyice dibine yaklaştığından Dünya ekonomisi çökmek üzereydi. Ekonomisi petrole bağlı olan Orta Doğu devletleri çoktan iflas bayrağını çekmişti. Kısmen elektrik ve güneş enerjisine geçen gelişmiş ülkeler ve bir kaç ikinci dünya ülkesi de güç bela ayakta durabiliyordu.

2032'de kurulan IASI (Uluslararası Uzay Araştırmaları Kurumu) bütün dünya ülkelerinin katıldığı bir uzay araştırmaları kurumuydu. Kurumun ilk işi Ay'daki onyedi koloniyi uluslararasılaştırmak olmuş, uzay

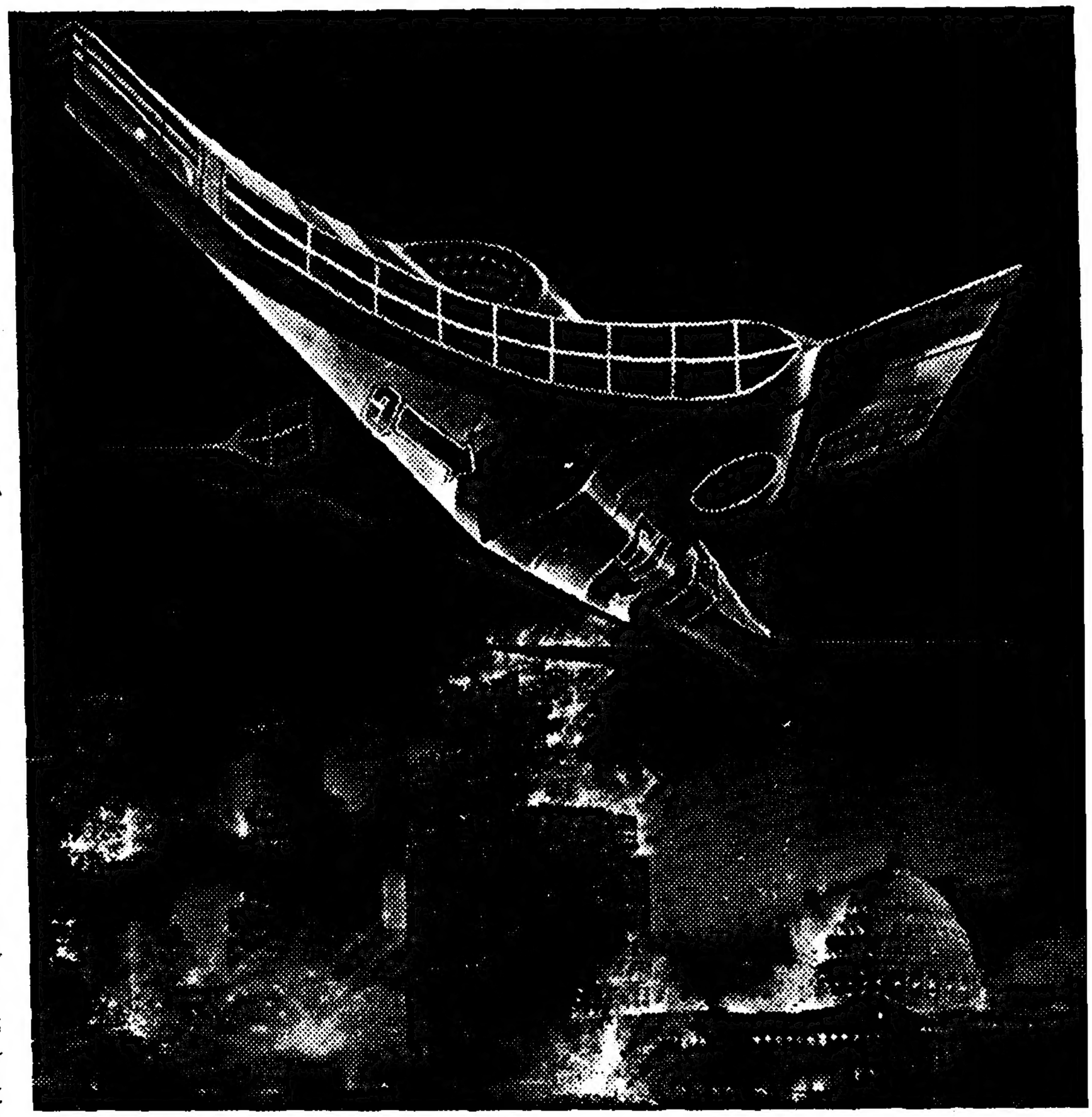

araştırmalarını Amerika'nın tekelinden kurtarmıştı. Onbeş-yirmiyıl için Dünya'daki işsizler ordusunun büyük bir kısmını eriten IASI, Dünya'da o yıllardaki politik gerginliğin biraz olsun hafiflemesini sağlamıştı.

Ancak 21. yy.ın ikinci çeyreğindeki siyasi karışıklıklar nedeniyle yeni enerji kaynaklarına yönelmeyi bırakan devletler, krizin atlatılmasıyla insanlığı bekleyen acı tehdidin farkına varmışlardı. O güne kadar petrole ve petrol ürünlerine bağlı olan endüstri, rezervlerin azalmasıyla yeni bir krizin içine girmişti. Akaryakıt fiyatlarının akıl almaz derecede artmasıyla milyonlarca taşıt bir daha kullanılmamak üzere garajlara hapsedilmiş, yalnızca bir kısım toplu taşıma araçları çalıştırılır olmuştu. Doğal olarak uzay araştırmalarına ayrılan bütçe kısılmış ve nihayet, 2087 yılına büyük bir ekonomik çıkmaz içinde girilmişti.

Noder Flum Mars'ın kapatılacağından emindi. On iki yıldır asayiş bölge müdürlüğü görevindeydi ve bu gezegene "anavatanım" diyecek kadar bağlıydı. Buraya hayatının otuzsekiz yılını vermişti. Buraya geldiği ilk günlerde çok sıkılıp bir an önce ayrılmak istediğini hatırlayınca gülüyordu. Mars'a öylesine alışmıştı ki bu artık çok gerilerde kalmış bir istekti onun için...

Ve şimdi ayrılmak zorunda kalabilirdi. Emekli olduktan sonra Clerand'da bir çiftlik kurup ölene kadar orada yaşamayı istiyordu. Şansına bir kez daha lanet okudu.

Fli-ski'yi yere indiren Flum yanına yaklaşan işçilere soran gözlerle baktı. İçlerinden biri eliyle biraz ileri-deki bir kalabalığı gösterdi. Kalabalığın arasından kazıcının hantal gövdesi görünüyordu. Koşar adım oraya yaklaşırken bir iki kişi de ona doğru geldi; bunlar, araştırma için gönderdiği detektiflerdi.

- Nerede tanık? diye sordu damdan düşer gibi...

- İçeride.

Hemen çiftlik idare binasına girdiler. Orada, birisinin çevresine toplanmış beş-on kişiyi güçlükle aşarak, bir koltukta utana sıkıla onları izlemekte olan tanığı görünce Flum, duralayarak detektiflerine sert birer bakış attı. Adamlar başlarıyla onayladı. Derin bir nefes alan Flum içinden söylendi.

- "Ne yapalım? Başa gelen çekilir."

Sonra karşısındaki beş-altı yaşlarındaki çocuğun başını okşayarak ona gülümsedi.

- "Nasılsın küçük?"

* * *

Çocuğun tanıklığı resmi değildi; ancak yine de olanlar hakkında bir fikir sahibi olmak açısından dikkate alınması gerekliydi.

Çocuk çiftlikte oynarken birinin bağırdığını işitmiş ve hemen oraya koşmuş, fliktörün siyah, büyük bir şey tarafından yutulup toprağa gömüldüğünü görmüştü. Cisim yapışkan, iğrenç bir jöleye benziyordu. Elbette o böyle anlatmamıştı, ama Flum bir saate yakın süren sorgunun özetini böyle yapmıştı.

Flum kazıcının aksamlarına bulaşan sıvıdan hemen örnek alıp bunu laboratuvara göndermişti. Şimdi fli-skinin direksiyonunu laboratuvarın bulunduğu bölüme doğru sallarken hayal kırıklığını, en güçlü haliyle yaşıyordu.

"Hiç kurtuluş yolu kalmadı, IASI burayı kapatacak ve ben de o kalabalık, pislik yuvası Dünya'da yaşamak zorunda kalacağım."

* * *

- Ne! Böyle bir şeyi benden nasıl gizlersiniz?

Flum, laboratuvarda, Profesör McNagan'ın camlı bölmesinde avazı çıktığı kadar bağırıyordu. Profesör eliyle susmasını işaret ederek ayağa fırlayan müdürü tekrar koltuğa oturttu.

- Lütfen yavaş olun. Bunun bilinmesi çok tehlikeli.

Flum yine koltuğun yayları arasına batmışçasına aniden ayağa kalktı ve başı ikinci kez alçak tavana çarpınca oflayarak yerine oturdu.

- Ne demek "bilinmesi tehlikeli"? dedi, başını ovuştururken... Bir an önce önlem almalıyız buna karşı.

Profesör nazik ve ölçülü konuştu.

- Bakın Bay Flum. Bunu iki yıldan fazla bir süredir izliyoruz. Toprakta tahmin edemeyeceğiniz kadar hızlı ilerliyor ve 360°C sıcaklığa kadar derine inebiliyor. Onu öldürmek imkansız. Herhangi bir anda, herhangi bir yerde olabilir.

- Peki nereden geldi bu lanet olası hayvan?

Profesör cebindeki paketten bir sigara alarak paketi Flum'a uzattı. Flum üzerinde pırıltılı çizgiler bulunan sigaradan çektiği uzun bir nefesin sonlarına doğru parıldayan aleve bakarak birkaç saniye düşünüp yeniden sordu:

- Nereden geldi?

- Biz getirdik, Bay Flum. Biz insanlar getirdik onu.

- Dünyadan mı?

- Hayır. Mars'a gönderilen ilk uzay araçlarını hatırlıyor musunuz? Hani, şu araştırma için yapılan insansız araçları?

- Evet, sanırım bu yüzyılın ilk çeyreğindeydi.

- Hayır, hayır. ilk araçları, yani yirminci yüzyılda, 70'li yıllarda gönderilenleri.

- Ne olmuş onlara?

Profesör yerinden kalkarak odasının köşesinde bulunan bir dolabı açtı. Dolapta ilk göze çarpan şey onbeşe yirmibeş santim boyunda ve bir o kadar yükseklikte olan bir kutuydu. Bir aygıta benziyordu. Üzerinde düğmeler, lambalar ve göstergeler vardı McNagan aygıtın şalterini indirdi ve odayı ancak farkedilebilen, hafif bir vızıltı doldurdu. Flum ayrıca, tüylerinin diken diken olduğunu, saçlarının dikildiğini hissetti. Koltuğunda huzursuzca kıpırdandı.

McNagan ellerini arkasında birleştirerek odanın içinde dolaşmaya başladı.

- Size bir şey açıklayacağım, Bay Flum, dedi. Ancak güvenilirliğinizden emin olmalıyım.

- Elbette bana güvenebilirsiniz.

Profesör garip bir tavırla gülümsedi.

- Hayır, size vereceğim bilgi gerçekten çok tehlikeli. Eğer IASI'nın eline geçerse burada ve Dünyada bir çok insan tutuklanır. O yüzden bana diskinizi vermenizi istiyorum.

Flum'un yüzü kızardı. Diskte kendisiyle ilgili bütün bilgiler vardı. Hatta yeryüzündeki akrabalarının adres ve telefonları bile...

- Bana şantaj mı yapacaksınız?

- Bu durumda kimseye tek kelime edemeyeceğinizi biliyorsunuz. Merak etmeyin, ikimizin durumu eşit sayılır. Benim diskim de başkasında.

Flum durakladı, tereddüt ediyordu. Ne gibi bir olayla karşı karşıya olduğunu tahmin edemiyordu. Eğer McNagan IASI'nın gazabından korkuyorsa burada büyük ihtimalle yasadışı bir çalışma söz konusuydu. Ancak öte yandan, kendisi de IASI'ya karşı içten içe bir nefret duyuyor, bazan bunu kendisine itiraf da ediyordu.

Fakat şu anda, çabucak bir şeyler düşünmesi ve bu durumdan kurtulmak için bir şey yapması gerekiyordu. Ne var ki elinden pek fazla bir şey gelmeyecekti. McNagan'ın üzerine atlayıp onu etkisiz hale getirmeyi, daha sonra da güvenlik bölümünü aramayı düşündü. Ama herhalde Profesör, yanında bir silah bulunduruyordu. Bu yüzden böyle bir riske girmenin anlamı yoktu. Çaresiz elini yakasına attı ve oradan baş parmak büyüklüğünde, madeni para benzeri bir disk çıkardı. Bunu masanın üzerine kendisine yakın olacak şekilde koydu.

Profesör onun bu hareketini farketmemiş gibi yaparak odanın içinde bir aşağı, bir yukarı dolaşmaya başladı. Bir yandan da konuşuyordu:

- Yirminci yüzyılın ikinci yarısında uzaya fırlatılan araçlar o zamanın teknolojisine göre oldukça gelişmiş sayılabilirdi; ama önemli bir eksiklikleri vardı: Yeterince sterilize edilemiyorlardı. Bu yüzden, Dünya'da üzerlerine yapışan çeşitli mikroorganizmaları, beraberlerinde gittikleri yere götürüyorlardı. Nitekim Mars'a gönderilen ilk araçta ve Milan temizleme tekniğinin geliştirilmesine kadar gönderilen sekizinde bu tip mikroskobik canlılar vardı. Normalde bu organizmaların Mars ortamında yaşayabilmesi imkansızdır. Çünkü gezegenin atmosferi çok incedir ve

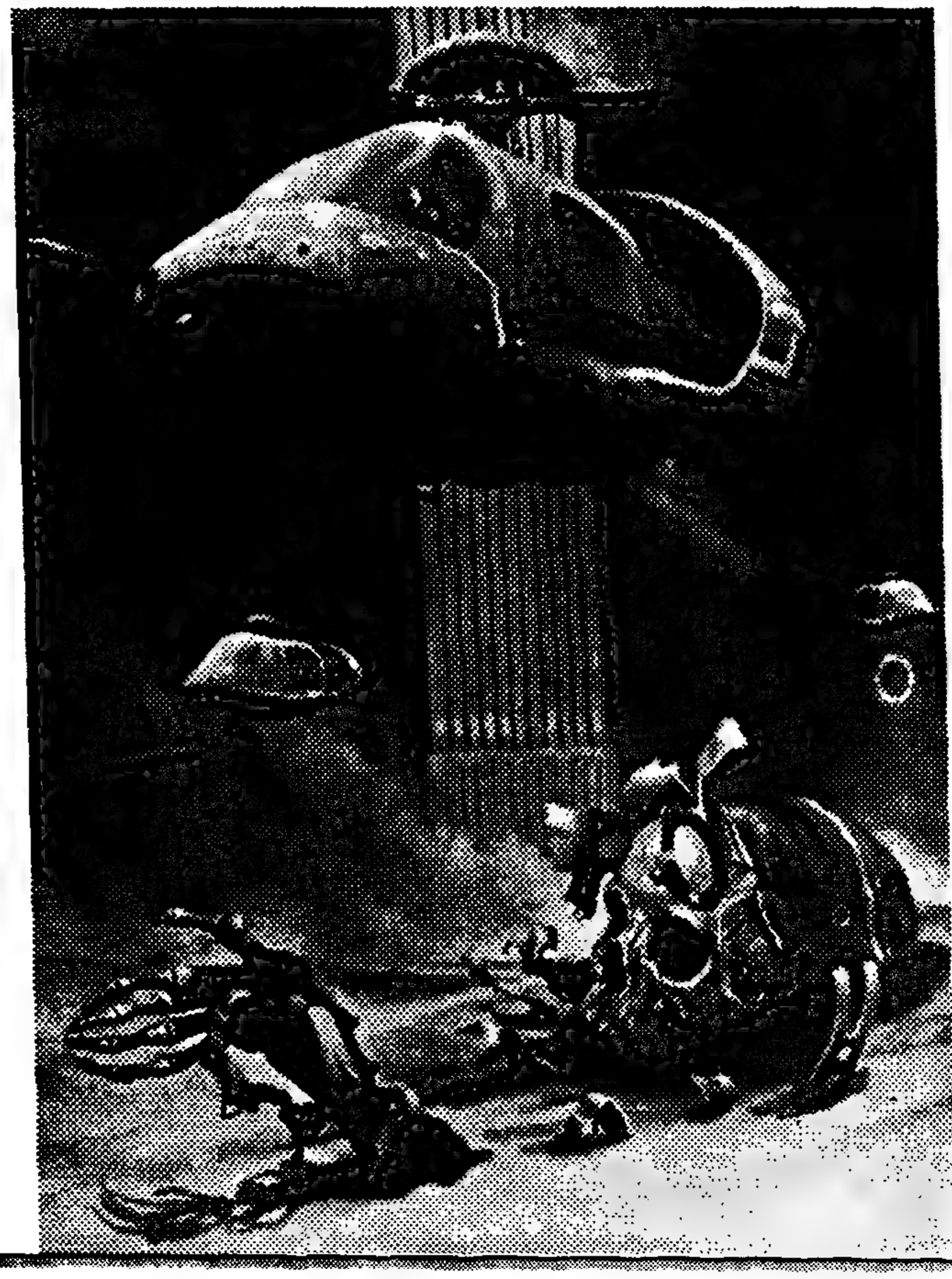

güneşin ultraviole ışınlarına karşı çok geçirgendir. Ancak bir tek tip mikroorganizma vardı ki, ortama kolayca ayak uydurdu, çünkü bu ışınlar onun için büyük bir besin kaynağıydı. Bu canlı akıl almaz bir hızla çoğaldı ve gezegenin tüm yüzeyinde bir canlı kültürü oluşturdu. Bu mikroorganizma, genel yapısıyla bir tür bakteriye benziyor, bu yüzden ismini bakteri kataloğuna kaydettik. Bakteri Mars'ın toprağında da kendisi için çok yararlı besin kaynakları bulunması nedeniyle büyük bir hızla çoğalmaya devam ediyor, bir çok bölgede de dev volvox kolonileri oluşturdu. Ancak çoğalma son zamanlarda öylesine hızlandı ki, yüzeyde çeşitli yerlerde tesbit ettiğimiz ikibinden fazla gölcük oluşturdu. Güneş'te son birkaç on yıldır çok büyük patlamalar oluyor, sistemdeki gezegenler ağır manyetik fırtınalardan geçiyor ve her frekansta ışınlarla banyo ediyorlar. Biz tabii ki kubbelerin koruyucu tabakası altında güvendeyiz. Dünya'da da atmosfer bu ışınları çok iyi süzüyor. Ancak Mars yüzeyi bu yakıcı ışınlar altında kalıyor. Son olarak oniki yıl önce çok büyük bir patlama oldu. Bakteri bu patlama ve tesbit edemediğimiz başka etkenlerden dolayı dönüşüme uğradı. Masasına yaklaştı. Bir çekmeceyi açarak buradan, içinde koyu renkli bir sıvı bulunan bir tüp çıkardı.

"Sonunda da bu hale geldi."

"Peki bu sıvı nedir?"

Profesör koltuğuna oturup arkasına yaslandı, ellerini göbeğinde birleştirdi ve gözlüklerinin arkasından, biraz sonra son vuruşu yaparak takımına maçı kazandıracak bir sporcu havasıyla Flum'a baktı.

"Petrol" dedi.

- Petrol mü? Dalga geçmeyin.

- Dünya'daki şekliyle değil elbette, ama ham petrolün içindeki birçok maddeyi içeriyor. Hatta bir kısmını ayrıştırıp benzin haline getirdik bile. İnanın bana, normal benzinden yüzde on daha fazla yanma verimi oluşturuyor.

Flum henüz bu buluşa güvenilmemesi gerektiğini tahmin ediyordu. Üstelik Profesörün arkasına saklandığı gizlilik maskesi ve dolaptaki aygıtın vızıltısı da hala aklındaydı.

- Şimdi neden böyle gizli gizli çalıştığımızı anladınız mı, Bay Flum?

- Korkarım ki hayır.

- Öyleyse her ayrıntısıyla ben açıklayayım. Bugün karşılaştığımız olayı biz uzun zamandan beri bekliyorduk. Eninde sonunda böyle bir şey gerçekleşecekti. Onun için bu yaratığın, ya da bilemiyorum, başka yaratıklar var mı, bir an önce yokedilmesi için bir yol arıyorduk.

"Bunun için bir yol bulduk. Ama ne yalan söyleyeyim, hiç de güvenilir bir yöntem değil. Çünkü gezegende bu bakteriden öyle çok var ki, her an yeni canlılar oluşma tehlikesi bulunuyor. Ancak gezegenin yüzeyindeki stok bir an önce toplanır ve yüzey temizlenirse başka yaratıklarla karşılaşmayız. Çünkü, biraz önce söylediğim gibi, bu bakterinin ana besin kaynağı güneş ışığı. Bakteri depolara bir kez alınınca, kısa süre sonra ölüyor ve geriye duru, yoğun ve bizim için çok yararlı petrol kalıyor. Gizliliğin sebebiyse şu: Eğer bu bakteri kültürünün varlığını IASI'ya şimdi bildirirsek yapacakları ilk şey Mars kolonilerini hemen kapatmak olacaktır. Daha sonra dev gemilerle buraya gelecek ve buradan petrol alacaklardır. Ancak tehlikeli olan, yüzeyde var olan stoğun onlara yetmemesidir. Bunlar politikacı adamlardır; bir kerecik kullanmayla yetinmezler. Dolayısıyla bir kez bu bakteriyi üretmenin yolu bulundu mu, onu artık insanlar, petrol elde etmek için üreteceklerdir. Ne var ki bu, insanlığın geleceği için çok tehlikeli bir durum oluşturabilir. Bakterinin bizim karşımıza nasıl bir canlı çıkaracağını kim bilebilir ki? Belki bugünkünden çok daha büyük, çok daha korkunç bir canavar, ya da insanlar için öldürücü, son derece bulaşıcı bir virüs. Onun için son derece dikkatli olmalı ve izleyeceğimiz yolu şimdiden seçmeliyiz. Sizi bu yüzden burada tuttum. Bölümünüzün desteğine ihtiyacım var. Bu gizliliğin korunması için."

Flum başını eğerek onu anladığını belirtti. Onlara yardım edeceğini biliyordu. Çünkü önce görev bilinci, daha sonra da Mars'a olan sevgisi onun bu yaratıkla savaşıp, onu yoketmesini gerektiriyordu.

Ancak asayiş müdürü Flum'un profesöre yardım etmesinin asıl sebebi bu değildi. Flum, McNagan'ın farketmediği, ya da farketse bile ona söylemediği çok daha önemli bir gerçeği görmüştü o an...

Eğer IASI bu maddeden sürekli olarak akaryakıt elde edilebileceğini öğrenirse, o zaman insanlar tamamiyle yeniden kendilerini petrolün tutsağı haline getireceklerdi. O zaman da, Dünyanın atmosferinin ve güneş sistemi uzayının kirlenmesi bir yana, insanlık daha büyük bir tehlike altına girecekti: Kendi kendisini hapsetmek.

Elbette bir süre, ancak uzunca bir süre sonra insanlar kabuklarını kırarak komşu yıldızları ziyaret etmeye ve yayılmaya yeltenecekti. O süre içinde de insanlığı tehdit edecek büyük felaketler olması bekleniyordu; sistemin, galaksi ile birlikte dev bir gaz bulutunun içine dalması gibi...

Flum kimsenin bunları aklına getirmeyeceğinden emindi; kendisinden başka hiç kimsenin... Ancak şimdi vermiş olduğu kararla insanlığın bundan sonra izleyeceği yolu belirlemekte büyük bir pay sahibi olacağını da biliyordu.

Gezegendeki stokların bir seferlik kullanmaya yetecek kadar olduğuna Dünyayı inandırırlarsa, insanlar hem bu yeni rezervi ölçülü kullanacak, hem de daha önceden tecrübeli oldukları için - bir gün biteceğini bilecekleri için - yeni enerji kaynakları aramayı sürdüreceklerdi. Böylece insanlık gerçekleşmesi kaçınılmaz olan felaketlerden kurtulabilecek ve galaksiye daha çabuk yayılabilecekti.

Flum ayağa kalktı ve elini uzattı. İki adam, ikisi de farklı sebeplerle, insanlığın kurtuluşu için el sıkıştılar.

Aşağıda yazarın, okuyucunun bilimsel merakını irdelemek, hayal gücünü genişletmek için hazırladığı sorular ve bu sorulara verilmiş yanıtlar bulunmak-

tadır. Okuyucudan önce soruların cevaplarını düşünmesi, sonra da verilen cevaplarla karşılaştırması istenmektedir.

1) Fliktör, vizex, fli-ski, disk kavramları üzerine düşünüp, neler olduklarını ve ne işe yaradıklarını tasarlamaya çalışınız.
2) Sigara nasıl yanmış olabilir?
3) Dolaptaki aygıt ne işe yaramaktadır? Nasıl çalışıyor olabilir?
4) Profesörün, yaratığın yokedilmesiyle ilgili, bahsettiği yöntem ne olabilir?
5) Yaratığın toprak altında ilerleme hızı ne olabilir? Ayrıca yaratığın 360°C derine kadar inebilmesiyle profesör neyi kastetmektedir? Yaratığın 360°C sıcaklığa dayanabilmesinin sırrı ne olabilir?

Yanıtlar:

1) Fliktör: Öyküde fliktör, tarımda kullanılan bir araç olarak geçmektedir. Örneğin, traktör benzeri, daha gelişmiş bir araç olabilir.

Fli-ski: Kelime kökü olarak fli, fly-uçmaktan gelmektedir. Yazar fli-skiyi uçan, kaykay benzeri, disk şeklinde, üzerinde bir direksiyon, hız ve fren pedallarından başka kumanda aleti olmayan, tek kişilik bir araç olarak düşünmüştür.

Vizex: Bir haberleşme aygıtı olduğu öyküden anlaşılmaktadır. Bizim bildiğimiz haberleşme aygıtlarından olmadığına göre, daha değişik bir yolla mesaj iletim yolunu kullanıyor olabilir, örneğin mikrodalgalarla...

Disk: Bilindiği gibi, zamanımızda, bilgi saklamak için mikrofilmler de kullanılmaktadır. Öyküden. diskin, bilgi saklamak için kullanıldığı anlaşılabilir. Flum'un diskı yakasından çıkarması da, zamanımızda askerlerin boyunlarına astıkları kimlik kolyeleriyle paraleldir.

2) Bilindiği gibi ateşin oluşması için üç temel sebep olması gereklidir: Yanıcı madde, sıcaklık ve oksijen. Sigaranın ağıza konulup derin bir nefes çekilmesıyle bunlardan ikisi elde edilmiş olur; oksijen ve sıcaklık. Sıcaklık, hava moleküllerinin, nefes alındığı sırada, sigaranın ucunda kağıt ve tütünün yüzeyle sürtünmesi sonucunda olur. Sigaranın uç kısmına ise alev oluşma sıcaklığı düşük bir tür yağ sürülebilir. Böylece sigara, çakmak ya da kibrite gerek duyulmadan yanmış olur.
3) Yazar aygıtı odanın elektronık cihazlarla dinlenmesine engel olan bir aygıt olarak düşünmüştür. Çalışması ise, odada bir manyetik alan oluşturması şeklindedir.
4) Profesör McNagan bakterinin, güneşin ışığından mahrum bırakılırsa öldüğünü belirtmiştir. Yaratığın bir şekilde (?) bu ışınların alıkonulmasıyla öleceğini düşünmektedir. Ancak profesör burada bir hata yapmaktadır. Çünkü yaratık yerin altına inebilmektedir. Bu da onun ultraviole ışınlar olmaksızın da yaşayabildiğini gösterir. Yanı Marstakiler yaratıktan kurtulmak için başka bır yol (?) bulmak zorundadırlar.
5) Yaratık toprak altında ne kadar hızlı gıderse gitsın, toprak üstündeki kadar hızlı gıdemeyecektır, çünkü bulunduğu ortam katı bir ortamdır. Katı ortamdaysa ancak difüzyon (yayınma) yoluyla ilerleyebilecektir. Bu da en fazla saatte bir kaç yüz metre yol alması demektir.

Bilindiği gibi gezegenlerin çekirdeği çok sıcaktır. Yüzeyden derine doğru inildiğinde sıcaklık süreklı artar. 360°C derine inmesi de sıcaklığın 360°C olduğu derinliğe inmesi anlamındadır. Kesin bir değer verilmemesinin sebebi de sıcaklık artışının homojen olmayışındandır: yanı aynı derinlikte bulunan iki noktanın sıcaklıkları farklı olabilir demektir.

Yaratığın mikrobiyolojik yapısı, güneş patlamalarının etkisiyle sıcaklığa dayanıklı olarak şekilde mutasyona uğramış olabilir. Ya da bakteri kültürü, yüzeydeki bir yarıktan aşağı süzülerek, derinlerde karşılaşmış olduğu bir maddenin veya sıcaklığın etkisiyle yaratığı oluşturmuş olabilir, v.s.

Türk Bilimkurgu Edebiyatı

MAKALE

Bülent Akkoç

Türk Bilimkurgu edebiyatına bakacak olursak ilk yazarların arasında Refik Halit Karay'ın bir eserini görebiliyoruz. "AGO PAŞANIN HATIRATI" adlı eserinin içinde bulunan öykülerden ikincisi "Hülya bu ya" adlı öyküsü Ankara'nın istiklal savaşından sonraki kuruluş yıllarının izlenimlerini aktarmak için gelen bir Amerikalı gazetecinin ağzından anlatılıyor. Gazeteci Ankara'ya geldiği vakit tüm Dünyada eşi benzeri görülmemiş bir kentle karşılaşıyor. Kendi kendine yürüyen yollar, iyi eğitimli insanlar, olağanüstü telekomünikasyon imkanları sayesinde uzaktan yürütülebilen işler, kadınlara kolaylık olsun diye özel cihazlarda büyütülerek ortaya çıkan insanlar... Tüm bunlar aslında edebi bir hicvin bilimkurgu kullanılarak nasıl zekice ve güzel yapılabileceğinin öyküsüdür. Bu öykü aynı zamanda bize Refik Halit Karay'ın batı aleminde bilimkurgu eserlerinden haberdar olduğunu da göstermekte ve Hugo Gernsback'ın "Ralp 124 C 41 +" adlı eserinden esinlendiğini de belirtmektedir. 1939 yılında basılan bu eserdeki öykünün ise 1921'de yazıldığı bir cümleden anlaşılıyor.

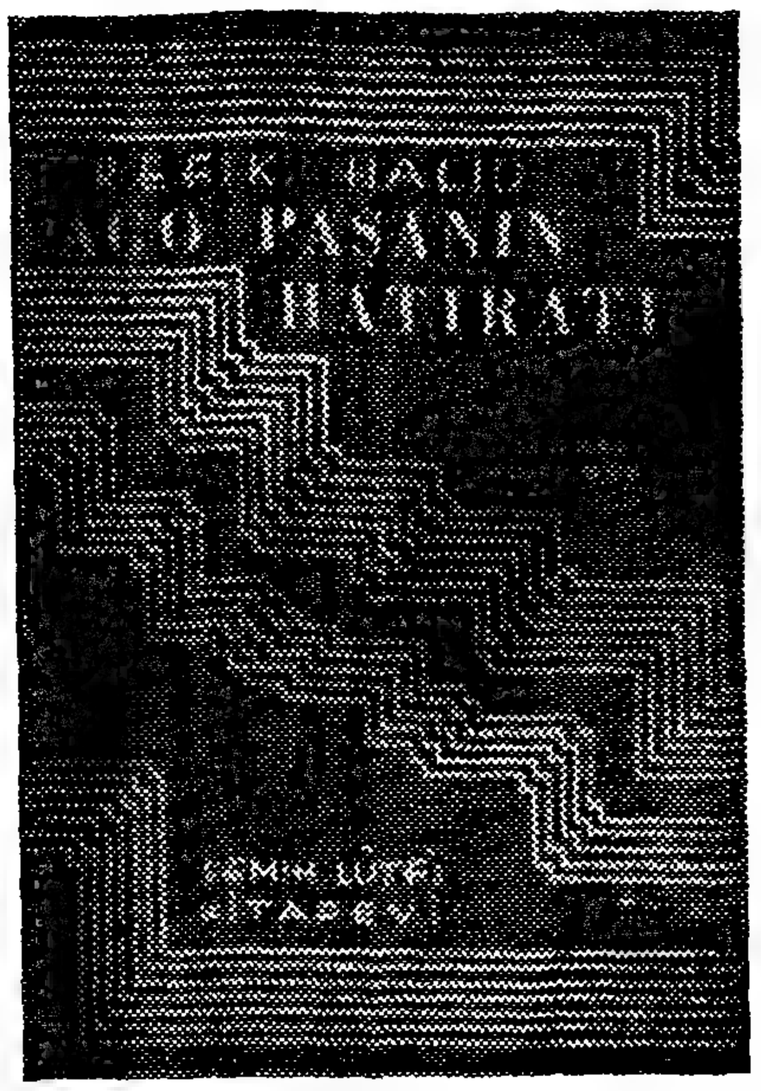

AGO PAŞANIN HATIRALARI - R. HAIT KARAY

Refik Halit Karay aslında Ankara'nın başkent yapılmasına ve tüm maddi imkanların oraya akıtılıp, İstanbul benzeri bir kent kurulmasına karşıdır.

1943 yılında Muallim Ahmed Halid Kitabevi tarafından basılan bir başka bilimkurgu kitabının yazarı ise Dr. V. Bilgin'dir. "Rüya mı Hakikat mı?" adındaki bu bilimkurgu eserinde ise roman kahramanı bir gece aniden sıkıntı içinde uyanıp kendini boşlukta yolculuk eder buluyor ve Merih gezegenine gidiyor. Merih gezegeninde ise birçok teknik yeni buluşlar, yaşamla ve felsefeyle ilgili birçok sorular yanıtlar bulunduktan sonra geri dönülüyor. Bu eserde yine birtakım batılı eserlerin benzeri gibi ama kitabın sonuna eklenen birkaç sayfa ile yazıldığı zamanın en önemli sorunu olan II. Dünya savaşına da değiniliyor ve bu işlerin sonu nereye varacak diye soruluyor.

Ne yazık kı bugüne kadar Dr. V. Bilgin hakkında fazlabır bilgiye erişemedik.

Yine bir başka bilimkurgu eser ise "Beyaz Ülke" adlı bir roman. 1944 yılında basılan romanın yazarı bilinmiyor. Yalnızca içinde Fay-ka adında kısa bir inisyal var. Bu eserde de ortaasyadan gelen bir Türkmen boyunun bulunduğu Eğridir kasabasının ani bır deprem sonucu yeraltına inmesi ve üzerinin kapanması üzerine yaşamlarına orada devam etmeleri anlatılır. Misafirliğe giden biri erkek, biri kız iki kardeş Eğridır gölünün ortasındaki adayı gezerler. Orada buldukları bir delikten aşağı inen iki kardeş yeraltında olağanüstü gelişmiş bir kent görürler Her yeri elektriklı aletlerle kumanda edilen aygıtlarla dolu bır kenttır burası. Tabi romanın sonunda iki kardeş kendilerini yine adanın dışında sandallarında bulurlar. Kitabın kapağında çocuk kitabı yazmasına rağmen iyi bir eserdir. Sahaflarda rastlanılması çok zor nadide bir kıtaptır.

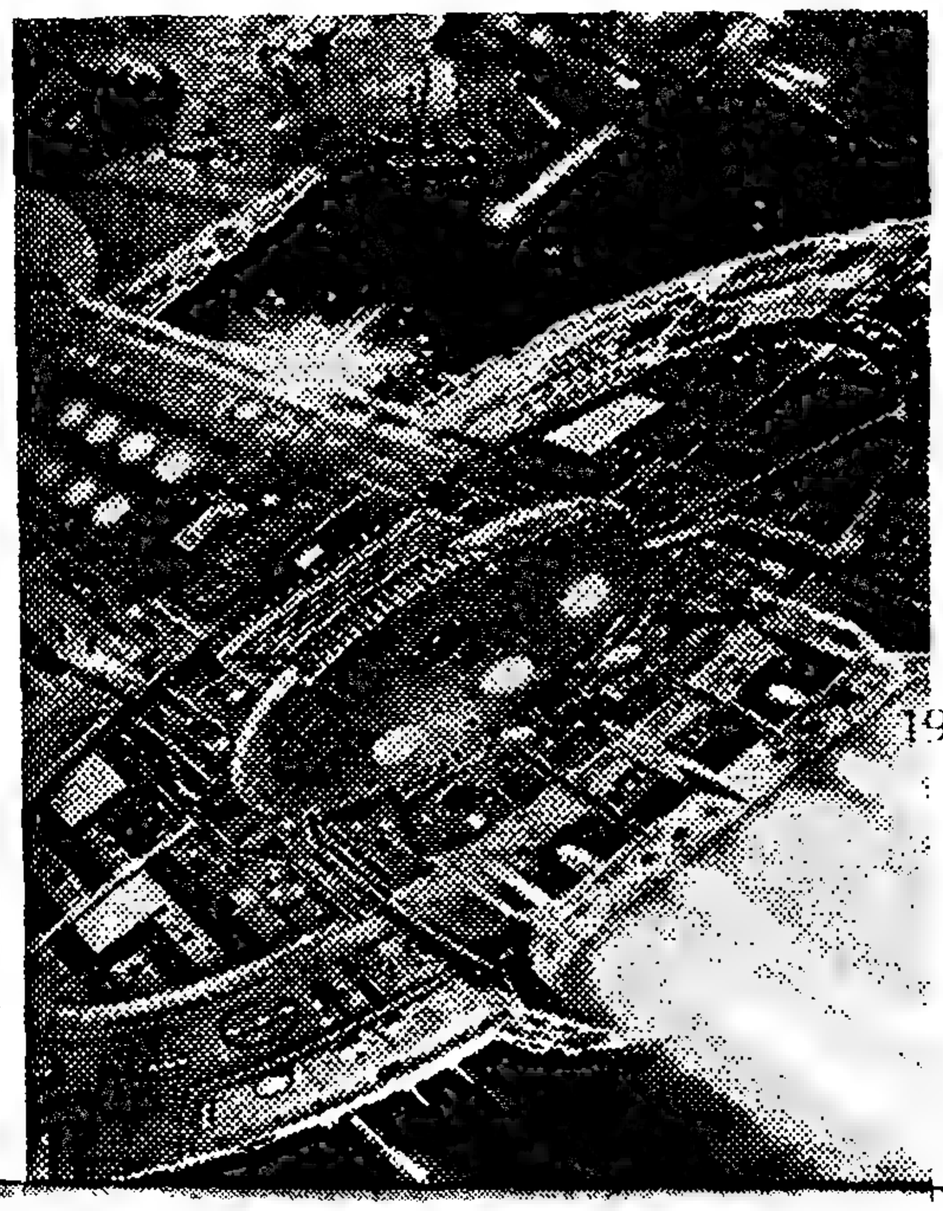

1970 yılında ise Metin Atak adlı bir yazarımızı görürüz "Gezegenler Savaşıyor" adlı eseriyle Bu romanda Metın Atak, Murat adındaki kahramanına evrende yolculuklar yaptırıp bir 'Space opera' tarzı macera

yaşatır. Prensesli, bol kavgalı, savaşlı maceralar...

1971 yılında ise devamı "Arena" adlı romanla gelmiştir. Aynı kahramanın uzay maceraları bu kitapta sürer.

1973 yılında ise Selma Mine ile karşılaşıyoruz. Milliyet yayınlarından 1973 yılında çıkan "Uzay Yolu" bir çocuk bilimkurgu kitabı olmasına rağmen içindeki güzel buluşlar, konuların işlenmesi ve yazarlık bakımından ciddi bir kitaptır. Erten ve Nurten kardeşler bir uçan daire ile yolculuk ederler ve bir çok olayla karşılaşırlar. Selma Mine'nin kitabının yayınlandığı yıllar TV'de Uzay Yolu dizisinin en popüler olduğu yıllardı. Milliyet Yayınları da ticari bir gaye ile kitaba bu ismi vermişti.

1976 yılında yine Selma Mine'den Milliyet Yayınlarından çıkan bir çocuk bilimkurgu kitabı daha geliyor. Bu eser "Renkli Ülkeler" adını taşıyor ve bir önceki kitabın devamı niteliğinde. Bu romanda da yine iki kardeş evrende yolculuk yapıyor bazı gezegenlerde maceralar yaşıyorlar.

Bu arada Selma Mine'nin 1975 yılında yine Milliyet Yayınlarında ilkokul çocukları için plaklı resimli bir bilimkurgu çocuk kitabının daha yayınlandığını da söyleyelim. "Haşarı Uzaylı" adlı eserdir bu. Oldukça ince ve plağıyla birlikte satılmıştır.

1979 yılında ise Selma Mine'nin X-Bilinmeyen Yayınları tarafından yayınlanan romanı "Tarihin Başladığı Gün"ü görebiliyoruz. Bu roman uzun yıllardır aranılan eksikliği çekilen anlamlı bilimsel içeriği olan bir bilimkurgu kitabıdır. Bir gezegene gönderilen uzay gemisi içindeki varlıklar çevreye uyum sağlamaya ve çevrelerinde yaşamlarını sürdüren yaratıkları da ehlileştirerek kendilerine zarar vermeyecek bir hale getirmeye çalışırlar. Ama bulundukları gezegenin bir adı var mıdır? Ya da acaba bu gezegen tanıdığımız bir gezegen midir? sorularının yanıtını ise kitabın sonuna geldiğimizde öğrenebiliyoruz. Aslında "Tarihin Başladığı Gün" X-Bilinmeyen Bilimkurgu Dergisi tarafından tefrika edilmiş uzun bır öykü olmasına karşılık Selma Mine onu kitap laştırarak satmak istediği ıçın kitap olarak yaşam bulabilmiş ve şu anda sahaflarda bile bulunması zor olan bir yapıttır.

TARIHIN BAŞLADIĞI GUN - SELMA MINE

1980 yılında ise yine Selma Mine X-Bilinmeyen Evren dergısının içında tefrika edilen OBI J-S 927 adlı romanında bu sefer de Isaac Asimov'un robotlarını andırırcasına robot kahramanlar yaratarak onları evrende çeşitli maceraların içine atar. Normal bir kitap ebadında ve kalınlığında olan roman da okunması gereken güzel bir eserdir. 270 sayfalık bu eserde bilimsel veriler, felsefi sorular, bilgisayarlar ve bu arada aslında yalnız Selma Mine'ye özgü olan çeşitli sanatsal özellikler içeren buluşlar ve ilginç isimler vardır. Aslında uzunca bir yazıya kaynaklık edebilecek olan bir araştırma konusu olarak ıncelenmesı gereken özelliklerden birı de Selma Mine'nın kahramanlarına seçtiği adlardır. Sanırım hepsi uzunca bir süre düşünmenin sonucu ortaya çıkmalarının yanısıra melodik, hoş ve kulağa gayet güzel gelen ilginç öğelerdir bilimkurgu romanını zenginleştirirken kullanılan. Tabi bu romanda diğeri gibi yine X-Bilinmeyen Yayınları tarafından yayınlanmış olup, bugün sahaflarda rastlanması gayet zor olan bır yapıttır.

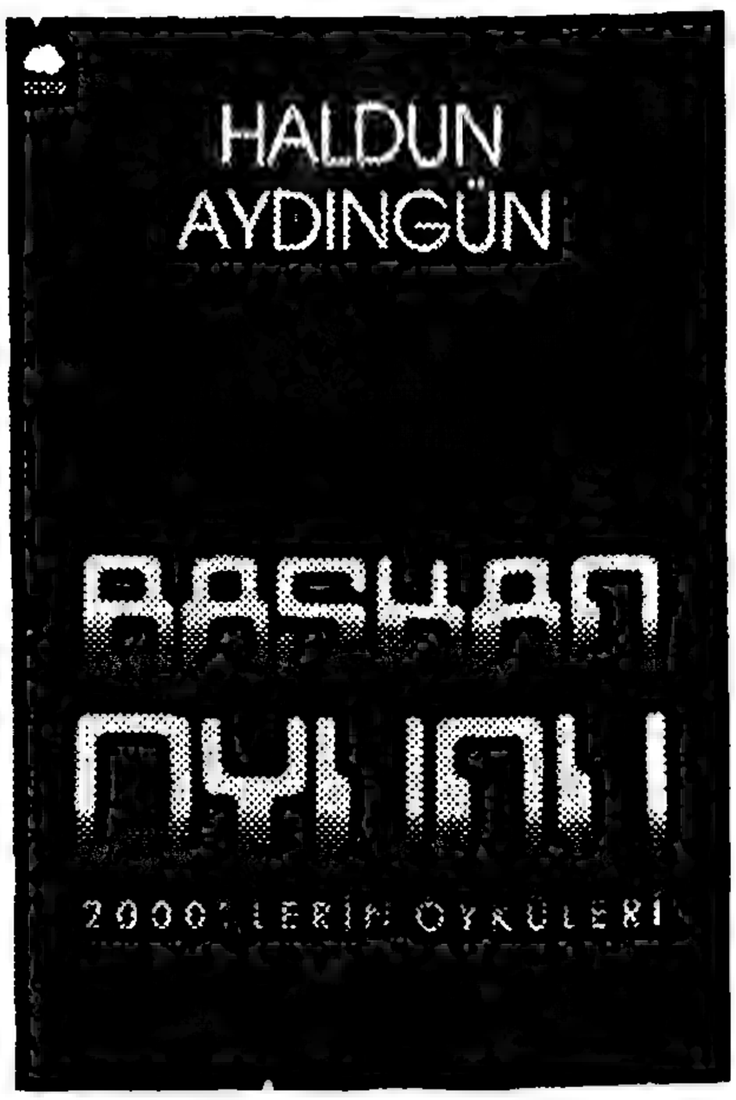

1982 yılında ise gazeteci - yazar ve bilimkurgunun ısim babalığını yapmış bulunan Orhan Duru'nun üç uzun bır öyküsünü görüyoruz. Ada Yayınlarından çıkan bu eserın adı "Yoksullar Geliyor"dur. Jorge Louis Borges türünde yazılmış bu uzun öyküde aç kalan insanların daha zengin olan kuzey ülkelerine doğru hücum edişleri ve yağmalayışları anlatılır.

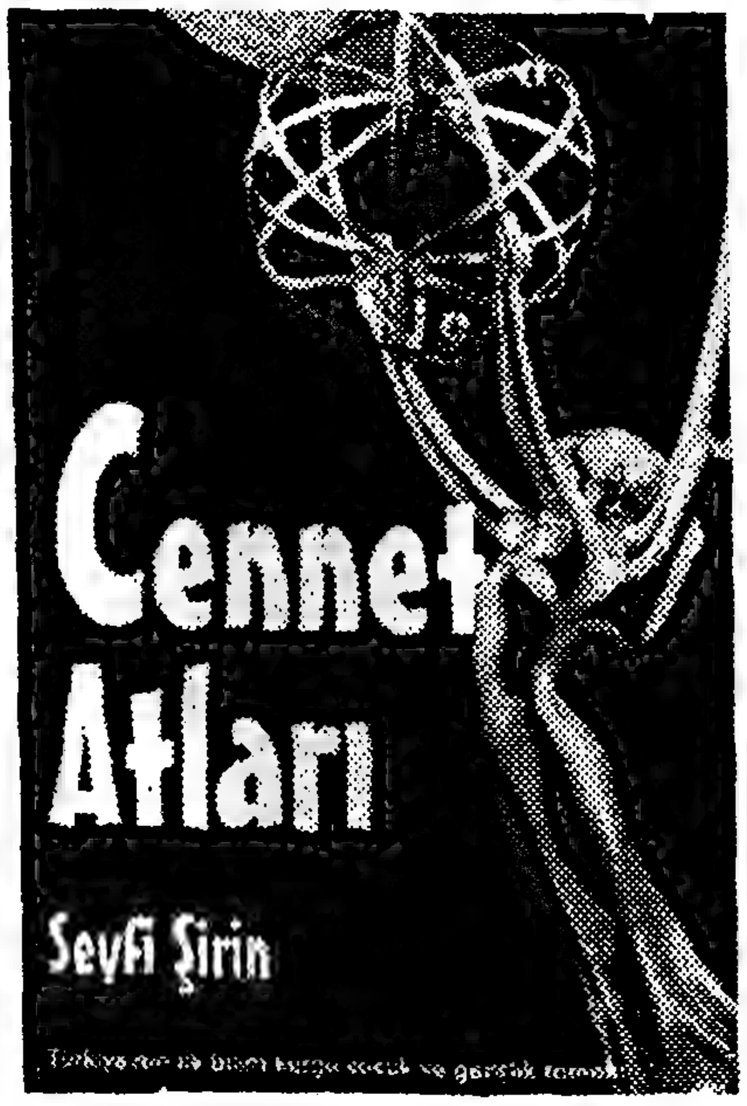

CENNET ATLARI - O. SEYFI ŞIRIN

niyle kaleme alınmıştır ve 2050 yılında geçmektedir.

1995 yılında Anadolu Haber Ajansı tarafından Fatih Çatalhar imzası ile "Dönüşüm" diye bir kitap yayınlanır. Okunması son derece güç olan bu romanda Türkçe dilbilgisi yanlışlarının yanısıra, bir roman örgüsüne de rastlamak çok güçtür Bu eserden sadece bir bilgi olması bakımından söz ediyorum.

1984 yılında İş Bankası Yayınları arasında Gülten Dayıoğlu'nun "Işın Çağı insanları" adlı bir çocuk kitabı yayınlanır. Çocuklara hitap eden bu romanda insan ırkının gelişimi için evlerinden kaçırılan ve birer bilimadamı olarak yetiştirilen çocukların uzaya açılmaları, başarılar kazanmaları ve dünya insanlarına adeta ütopik ve bir dünya vermelerini anlatır.

1991 yılında Mavibulut yayınlarından Haldun Aydıngün'ün "Başkan Oyunu" adlı bir romanı yayınlanır. Bu da yine bir gençlik romanıdır. İçinde ise bilimkurgusal öyküler yer alır.

1992 yılında ise Seyfi Şirin'in bir eserini görüyoruz. "Cennet Atları" Türk Dünyası Araştırmaları Vakfı tarafından yayınlanan bu romanda da genç Türk çocuklarının robot atları ile yurdu baştan başa katetmeleri ve yaşadıkları maceralar yeralıyor.

1992 yılında Haldun Aydıngün'ün Yayınevi Yayıncılık tarafından yayınlanan "2000'li Yılların Öyküleri" adlı kitabı ise bir sene önce yayınlanan "Başkan Oyunu"nun aynısıdır.

1994 yılında Demet Yayıncılık tarafından yayınlanan küçük bir bilimkurgu romanı gelir sıraya. Nevra Bucak'ın "Son Güneşin Çocukları" adını taşıyan bu romanı 1990 yılındaki Körfez Savaşı nede-

1996 yılında Sanat İhtisas Yayınlarından Orhan Seyfi Şirin'in "Gelecek Yüzyıllardan Anılar" adlı eseri yayınlanır. Bu kitapta üç tane bilimkurgu öyküsü vardır.

Yine 1996 yılında Metis Yayınlarından Ahmet Müfit Özdeş'in "Son Tiryaki" adlı eseri yayınlanır. Bu eserde sekiz bilimkurgu öyküsü vardır. Ahmet Müfit Özdeş yıllardır gizliden gizliye sürdürdüğü suskunluğuna bu eserle son vermiştir.

Bu kitapların dışında yirmiye yakın çocuk BK kitabı daha vardır ama onlardan sözetmeye pek değmez.

SON GÜNEŞIN ÇOCUKLARI - NEVRA BUCAK

Yukardaki tablodan da görüleceği gibi Türk BK Edebiyatı daha henüz başlangıç aşamasında olup gelecek hakkında da umut verici birşeyler söylemek, ancak ülke insanının okumaya verdiği önem kadar olabileceği yönündedir

Dileriz ülkemizde de uluslararası düzeyde yazabilecek yazarlar yetişsin.

Aliens IV

ALTERNATİF SENARYO

Özlem Kurdoğlu

Güvenlik merkez binasının koridorları, herhalde Dawne üzerindeki en kalabalık ve hareketli yerdi. Kadın ve erkek Güvenlik elemanları hızlı adımlarla gidip geliyor, kayarak açılan kapılardan girip çıkıyordu. İlerlerken rastladıkları her beş Dawnian'ın üçünü tanıyordu Hicks. Bu gayet normaldi; ne de olsa genç adam üç aydır günlerini bu insanlarla geçiriyordu. Asıl ilginç olan, Hicks ile selamlaşanların Ripley'i farkettiklerinde gözlerinde beliren tanıma ifadesiydi. Kendisiyle ilgilenenler, bilinen ve beklenen bir konuk olduğunu her hareketleriyle hissettiriyorlardı.

Bir ara arkalarından seslenen birini duyarak döndüler. Kendilerine doğru ilerleyen uzun boylu, kızıl saçlı bir adam, yanlarına vardığında elindeki minibilgisayara bakarak Hicks'e sordu. "Merhaba dostum. Ben de seni arıyordum. Tuz Gölü Ormanı bölgesinde bir deprem oldu. Hayvanların ve diğer floranın durumuna bakmak için küçük bir keşif gezisine çıkacağız, ne dersin?"

"Ne zaman?"

"1530 civarı üssü terk düşünülüyor. Bana sorarsan..." birden sustu. Dönüp şaşkın şaşkın Ripley'e baktı. Konuşurken ona doğru bir "rahatsız ettim, kusura bakmayın" bakışı atmış, ancak dikkatini tekrar Hicks'e çevirmek üzereyken gördüğünün kim olduğunu farketmişti. "Ehm.. merhaba?" Ripley durumun kendisini epeyce eğlendirdiğini fazla belli etmemeğe çalışarak gülümsedi. Kızıl Saç, "Sizi tanıdığıma eminim," diyerek tokalaşmak üzere elini uzattı. "Ellen Ripley, değil mi? Tanrım, ne kabayım.. elbette. Ehm. Adım Ale Dennison."

"Memnun oldum," dedi Ripley.

"Şaşkınlığımı bağışlayın lütfen. İnsan ne de olsa her gün bir kahramanla karşılaşmıyor..."

"Lütfen Dennison. Kahraman falan değilim. Sadece hayatta kaldığım için şanslıyım."

"Öyle demeyin. Tarih kitaplarımız neler yaptığınızı yeterince anlatıyor. İnanın sizin gibi birini canlı olarak karşısında görmek bir 'curey' için eşsiz bir deneyim."

Ripley adamın nezaket veya etiket adına değil, basbayağı içtenlikle konuştuğunun farkındaydı. Kendi içtenliğini dinlemeye çalıştı o da. "Bu sözlerinizi duymak da benim için eşsiz bir deneyim. Doğrusu biri çıkıp öldüğümü ve buranın cennet olduğunu söylerse hiç yadırgamayacağım."

Dennison bir kahkaha attı. "Hiç şansınız yok Ripley," dedi neşeyle. "Fena halde hayattasınız. Üstelik daha önümüzde hep beraber yaşayacak uzunca bir zamanımız olacağını umuyorum." Elindeki minibilgisayardan gelen bir bip sesi üzerine Tuz Gölü Ormanı konusunu hatırladı. "Ah, bu arada.. belki siz de bahsettiğim keşif gezisinde bize katılmak istersiniz?"

"Neden olmasın?" diyerek söze katıldı Hicks. "Newt'u da alırız."

Ripley endişelendi. "Tehlikeli olmaz, değil mi?"

"Hayır. Keşif gezilerine, titreşim ölçerlerle tüm yer hareketinin bittiği belirlendikten sonra çıkılır."

Dennison her şeyi kaydedip yanlarından ayrıldıktan sonra Ripley sordu. "Kendisi için kullandığı o terim neydi?"

"Curey mi?", dedi Hicks. "Güvenlik elemanlarının halk arasındaki adı. İlginç tarafı, başta uyuşturucu satıcıları tarafından icat edilmiş olması. 'Zorla tedavi eden' anlamına gelecek bir tepki ifadesi şeklinde 'security' kelimesinin son kısmından türetilmiş. Duyduklarında Güvenlik elemanı arkadaşlar da terimi benimseyip kendi aralarında kullanmaya başlamışlar, ve kısa zamanda halk arasında da yayılmış."

Ripley uzak geçmişteki polisleri düşündü. Onların 'aynasız' terimini duyup da kendileri için kullanmaya başlamalarının nasıl birşey olacağını hayal edince gülümsemekten kendini alamadı. "Dawnianlar şakayı seviyor anlaşılan."

Hicks için ne yapacağına karar vermek çok zor olmamıştı. Kendini bildi bileli askerdi o, ve bu hep hayatta en iyi yaptığı iş olmuştu.

Ripley için durum farklıydı. Meslek hayatının en son basamağı olan uçuş subaylığı, kendisini o "böcek"lerle karşı karşıya getirmiş, ondan sonra da hayatta kalmaya çalışmaktan başka bir uğraşısı olmamıştı. Şimdi yeni bir dünyada yeni bir başlangıç yapması gerekiyordu, ve bu kez sorun seçenek azlığı ya da amaca ulaşma zorluğu değildi.

Tersine, çok fazla seçenek vardı. Dünya'da geçen gençliği sırasında tatmin etme imkanı bulamayacağını bildiği için kafasının gerisine ittiği ilgi alanları birer birer yeniden uyanmaya başlamıştı.

Birkaç hafta boyunca zamanını kütüphanelerde, laboratuvarlarda geçirdi, birkaç bilimsel konferans izledi. Dış dünyalara fazla açık edilmeyen zaman yolculuğu konusuyla ilgilendi. Birkaç kursa katıldı.

Bu arada, sağlığı bir parça yerinde olan her bayanın yaşadığı o evrensel döngüyü tekrarlamaya başladığını farketti. Metabolizması bu işlevi yerine getirmeyi o kadar uzun zamandır reddediyordu ki, doğrusu olayın varlığını bile unutmuştu. Haberi verdiğinde Hicks'in yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sanırım bu kendini epey toparladığın anlamına geliyor, değil mi?" dedi onu kendine çekerek. Sonra Ripley'nin dalgın ifadesine çekildi dikkati.

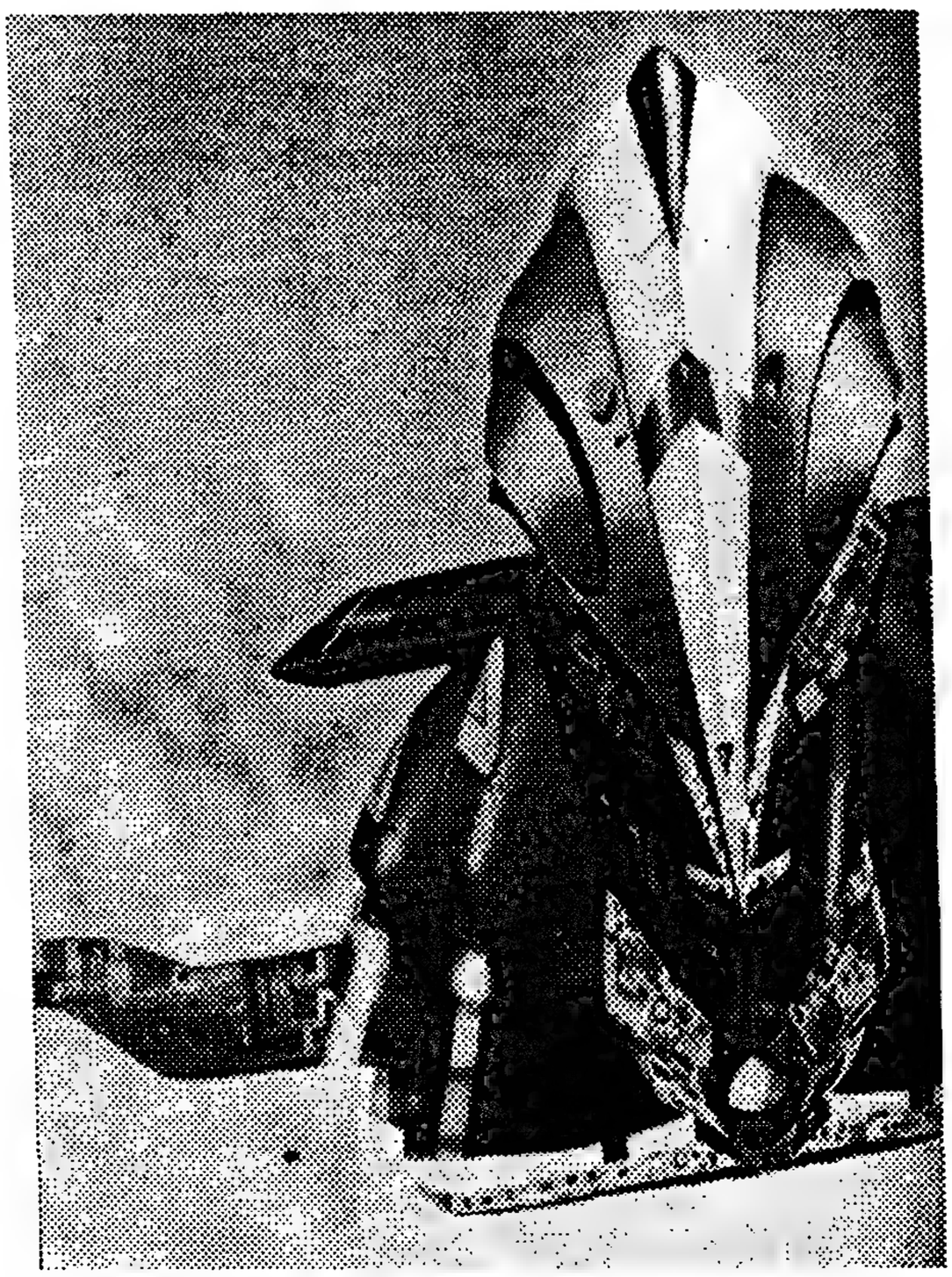

Hicks sabırla bekledi. Konunun ona neler çağrıştırabileceğinin pekala farkındaydı. Ripley hafif bir sesle anlatmaya başladı.

"Her şeyi bitirmeye karar vermeden hemen önce bana söyledikleri birşey vardı. O lanet böcekten kurtarılabileceğimi ve.." derin bir nefes aldı. Sesi hafifçe yükseldi. "Onlara asla inanmadım. Ne istediklerini gayet iyi biliyordum, ve bu kesinlikle benim iyiliğim değildi."

Hicks başını salladı. Biliyordu. Küçücük bir hayatta kalma şansına karşılık, şirketin o pek değerli yaratık örneğini ele geçirme olasılığını göze almaktansa, direkt olarak ölümü seçmişti o. "Ama şimdi özgürsün," dedi yumuşak bir sesle, onun kendini kötü hatıraların çıkmazından kurtarmasına yardım ederek. Kadının bakışları tekrar canlandı. "Bir kere daha denemek için fazla pis bir evrende yaşadığımızı düşünüyordum," diye açıkladı. "En iyi olasılık bunun içinde boğulup gitmekse, buraya yeni bir yaşam daha getirmenin ne anlamı vardı ki?"

"Temiz bir nokta mı bulduk yoksa?" diye sordu Hicks. Belirsiz bir gülümseme Ripley'nin yüzündeki sisin bir kısmını dağıttı. "Galiba öyle," dedi. "Ve dahası var. Dawnianların bebek sahibi olma yöntemleriyle ilgili. 'In vitro' döllenme kullanıyorlar."

Hicks bunu ilk defa duyuyormuş gibi gözlerini açtı. "In ne? Kim?" Ripley'i güldürmeyi başarmıştı sonunda. "Anneler hamile kalmıyorlar," diye açıkladı kadın. "Bebeği taşımaya gerek yok. Hücrelerimizi alıyorlar, kontrollü şartlar altında döllüyorlar, embriyoyu bir tankta dokuz ay tutup bebek haline gelmesini izliyorlar. Hepsi bu."

"Güvenli miymiş bu yöntem?"

"Çevrende gördüğün tüm Dawnianlar bu şekilde doğmuş."

"Anlıyorum. Ama merak ettiğim bir şey var."

"Hm?"

"Eğer eski yöntemi kullanmak gerekseydi yine de düşünür müydün?" Kısa bir an için yüzünü buruşturdu, Ripley. Genç adam için yeterli bir cevaptı bu. Anlayışla başını salladı. Yerinde olsa aynısını hissedeceğini biliyordu.

"Henüz kaldıramazdım herhalde," dedi Ripley yine de. "Hem ben dayansam bile vücudum kaldırabilir mi, ondan da emin değilim."

Hicks onun her iki elini de ellerinin içine aldı. "Pekala," dedi. "İkimizin ortaya ne çıkaracağını görelim bakalım."

7

Ripley, yakında bebek haline gelecek olan o mikroskopik şeyi içeren petri kabına bakıyordu. Şimdilik her şey yolundaydı. Kendi yumurta hücreleri kısa ve basit bir operasyonla alınıvermişti. Bunlardan biri, Hicks'in sperm bankasına yaptığı katkıyla zigot haline getirilmişti. Şimdi bebek birkaç saat "yaşındaydı",. Amnion tankına implante edilme zamanı gelene kadar kuluçka makinesinde, altı diğer ailenin zigotlarını içeren petri kaplarıyla birlikte bekleyecekti.

Omuzunda bir el hissetti. Hicks'in dokunuşunu tanıyarak "Güzel, değil mi?" diye mırıldandı.

"Evet," dedi genç adam neşeyle. "Büyüdüğünde yakışıklı bir oğlan olacak."

Şaşırarak ona döndü Ripley. "Oğlan mı?"

"Dr. Punot yaptığı testlerin sonuçlarını gösterdi bana. Çocuğun erkek olduğunu saptamış."

Ripley gülümsedi. "Ne isim vereceğiz ona?"

"Senin düşündüğün bir şey var mı?"

"Özel bir şey yok. Ya senin?"

"Ona ağabeyimin adını vermek isterdim. Sekiz yaşındayken kaybettik onu. Zatürreden. O sırada ben sadece altı yaşındaydım. Ona Jake derdik."

Ripley sarsılmıştı. "Çok üzüldüm. Ve evet, Jake ismi fena değil."

Dr. Punot yirminci gün implantasyonun başarılı olduğunu bildirdi. Artık embriyo, bileşiminin ve ısısının ihtiyaçlarına göre dikkatle ayarlandığı sıvı bir ortamda yüzüyordu.

Ripley biraz heyecanlı, oldukça mutlu, ama en çok da zafer kazanmış gibi hissediyordu kendini. Garip bir tamamlanma duygusuydu bu, bir çeşit tatmindi. Hayatının yarısını o salyalı lanet yaratıklarla savaşarak geçirdikten sonra, artık özgürdü, vücudu özgürdü, istediğini yapmakta özgürdü.

Yine de içinde birşeyler kendini tamamen bırakmasını önlüyordu. Ne de olsa her an her şeyi mahvedecek bir terslik çıkabilirdi. Altıncı haftanın başında Dr. Punot'nun ciddi ve endişeli yüzü görüntülü telefonda belirdiğinde, hazırlıksız yakalanmaktan bu sayede kurtulmuştu.

"Çok üzgünüm," dedi doktor yüz ifadesi sözlerini doğrulayarak. "Embriyo Jake'in altı saat önce tüm

gelişimsel aktivitesini durdurduğunu bildirmek zorundayım. Yaşam belirtileri negatif. Çok üzgünüm."

Ripley'nin gözleri bir çift volkandı adeta. "Ne oldu?" diye sordu sesini büyük bir çabayla alçak tutarak. Duyduğu yakıcı öfke doktora yönelik değildi.

"Problem genetik," diye açıkladı Dr. Punot. "Tüm dış şartlar tamamen olmaları gerektiği gibi, ama embriyo bunu değerlendirmeyi başaramıyor. Blokaj herhangi bir yerde olabilir, yaşamsal önemde bir enzim eksikliği gibi örneğin. Senin ve babasının izniyle neyin ters gittiğini araştırabiliriz ve..."

"Yaşıyor mu hala?" diye sordu Ripley.

"Ah, henüz doku ölümü görülmedi..."

"Bu yaşıyor mu demek?"

"Şey, evet, ama..."

"Ona dokunmayın. Tamamen ölene kadar, tamam mı? Şansını denemesine izin verin."

Dr. Punot, kaçınılmaz gerçekleri kabul etmekte çektiği zorluktan endişeli bir dostun üzgün gözleriyle baktı ona.

"Pekala Ripley," diye söz verdi. "En son hücresi.. nekroze olmadan onu yerinden oynatmayacağım."

Ripley kapalı gözlerinin arkasında derin bir nefes aldı. "Hiç umut yok mu? En ufak bir olasılık?"

"Dikkate alınamayacak kadar küçük bir yüzde," dedi doktor. "Gerçekten çok üzgünüm."

Hicks ve Ripley, cam duvarın gerisindeki su tankında yüzen altı haftalık embriyoyu izliyordu. Gözleri, büyüyüp yetişkin bir insan haline gelmeyi reddeden küçük oğulları olan 'o şey' üzerinde sabitleşmişti. "Neden?" Sessiz soru düşüncelerinde yankılanıyordu. "Neden vazgeçtin?"

Ripley kendini kafasında uçuşan sorulara cevaplar icat ederken buldu. O yaratık kendisini kalıcı biçimde zehirlemiş olabilir miydi? O zamanlar tek bir hücrenin ilkel bir başlangıcı olan bu bebek, genlerini karıştıran birşeyin etkisi altında kalmış olmalıydı. Ve şimdi ufaklık çaresiz bir durumdaydı.

Ripley en son, sonsuzluk kadar uzun bir zaman önce, LV-426'dayken, Newt'un izini kaybettiğini düşündüğü sırada ağlamıştı. Şimdi de Dr. Whezley'i dinlerken gözyaşlarına geçit vermemeye çalışıyordu.

"Kraliçe yaratık, dışarı çıkmak için parçaladığı insanı hemen öldürüyor," diyerek söze başlamıştı doktor. "Ama bundan önce süregelen bir yavaş ölüm devresi de var. Yaratık içerideyken kandaki ve çevre dokulardaki genel pH derecesini öylesine düşürüyor ki, vücuttaki tampon mekanizmaları fazla yüklenerek işe yaramaz hale geliyor. Eğer yaratık anında öldürüyor olmasaydı, konak daha sonraki saatlerde asidoz ve şoktan kaybedebilirdi.

Sizin durumunuzda, yaratık dışarı çıkma girişimlerine daha yeni başlarken yakalanıp sabitlendi. Vücuttaki hasar son noktaya gelmeden müdahale ettik. Ancak asit ortamın genler ve DNA üzerinde mutatif ve kanserojen etkisi yüksektir. Sizde meydana gelen bu tür başarılı ve tehlikeli hücre odaklarının bir kısmı vücudunuzun savunma mekanizmaları tarafından etkisiz hale getirildi. Geri kalanları da tıbbi kontrol altında tutulduğunuz haftalar boyunca biz yakalayıp elimine ettik."

Şu anda anlaşıldığı kadarıyla yumurta hücreleriniz arasında da hasar görmüş olanlar var, ama bu hepsinin mahvolduğu anlamına gelmez. Eğer araştırırsak.."

"Teşekkür ederim doktor," diyerek kadının sözünü kesti Ripley. Sesi mırıltıdan daha yüksek çıkmamıştı. "O kazandı. Bebeğim ölüyor. Ben de kazandım, çünkü yaşıyorum. Berabereyiz. Şimdilik böyle kalsın."

"Anlıyorum," dedi Dr. Whezley. Psikolog değildi, ama Ripley'nin bir daha umut etmek için fazla yorgun olduğunu açıkça görebiliyordu. "Yine de bence bu konu üzerinde bir kere daha düşünmeye değer Daha sonra, kendinizi daha iyi hissettiğiniz bir zaman. Biz hep buradayız."

Ripley sessizce başını salladı. Daha iyi hissettiğim zaman.. Belki gelecek yüzyılda. Kapıya doğru yönelmişti, ama aklına gelen yeni bir düşünceyle duraksadı. Doktora döndü. "Şu kanserojen odaklar.. hepsinin hallolduğundan nasıl emin olabiliyorsunuz?"

"Aylık taramalara bunun için geliyorsunuz," dedi doktor. "Mutasyona uğramış hücrelerin pasif kalanlarını yakalayamayız, ama öyleleri zaten sadece potansiyel tehlikedir. Aktive olduklarında yüksek metabolizmaları ve bölünme hızlarıyla kendilerini ele verirler."

Ripley teşekkür ederek tekrar kapıya döndü. Kapı yana kaydı, ama onun çıkması için değil. Hicks daldı içeriye. Dudakları yeterince hava alamıyormuş gibi açıktı, gözleri parlıyordu. Sesi

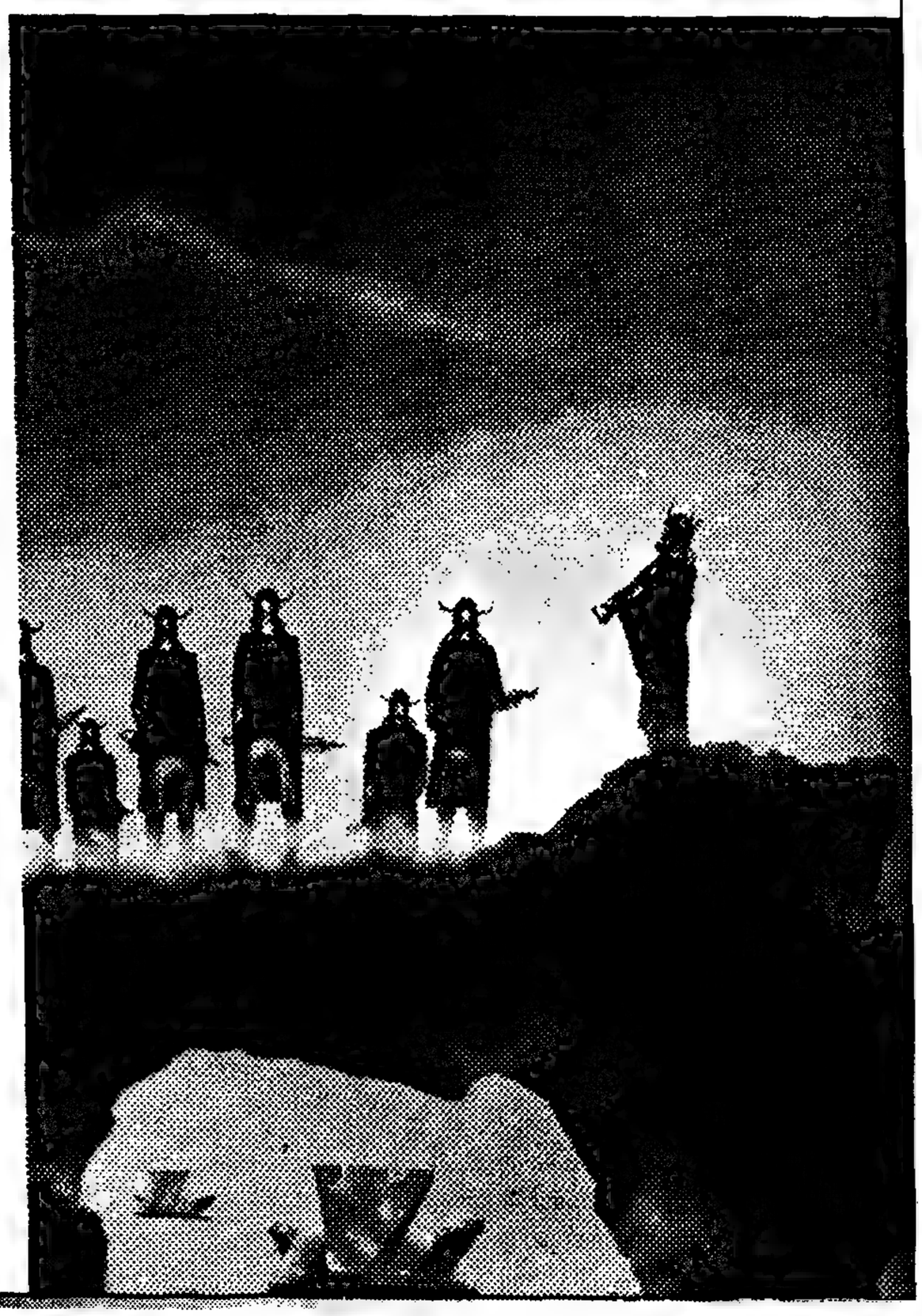

endini sakin tutma çabasının baskısı altında kısık çıkarak, "Oğlumuz yaşıyor," dedi. Aslında sakin olmak hayatı boyunca bu kadar zor olmamıştı. "Yaklaşık otuzbeş saatlik hareketsizlikten sonra hücreleri yine bölünmeye başlamış."

"Bu ufaklık için gerçekten çok mutluyum," dedi Dr. Punot. Neşesi ve duyduğu tatmin elle tutulur yorgunluktaydı neredeyse. "Onu uçuruma bu kadar yakın bulmak doğrusu pek beklenmedik ve talihsiz birşeydi. Her neyse, yola devam ettiği sürece duraklamanın nedenini bulmak için yapabileceğimiz birşeyler var."

"Şimdiye kadar bir tahmininiz oldu mu?" diye sordu Ripley. Fazla gevşemek için henüz erken olduğunu düşünmesine rağmen, Dr. Punot'un iyimserliği onu biraz rahatlatmıştı.

Doktor kasları hafifçe çatılarak "Henüz değil," dedi. "Şu anda ufaklığın fetal kanının her molekülüne ihtiyacı var. Örnek almak için bunun bir mikrolitresini bile azaltmaya cesaret edemem. Gücünü toplayıp iyi bir gelişme temposu tutturana kadar ona dokunmak istemiyorum."

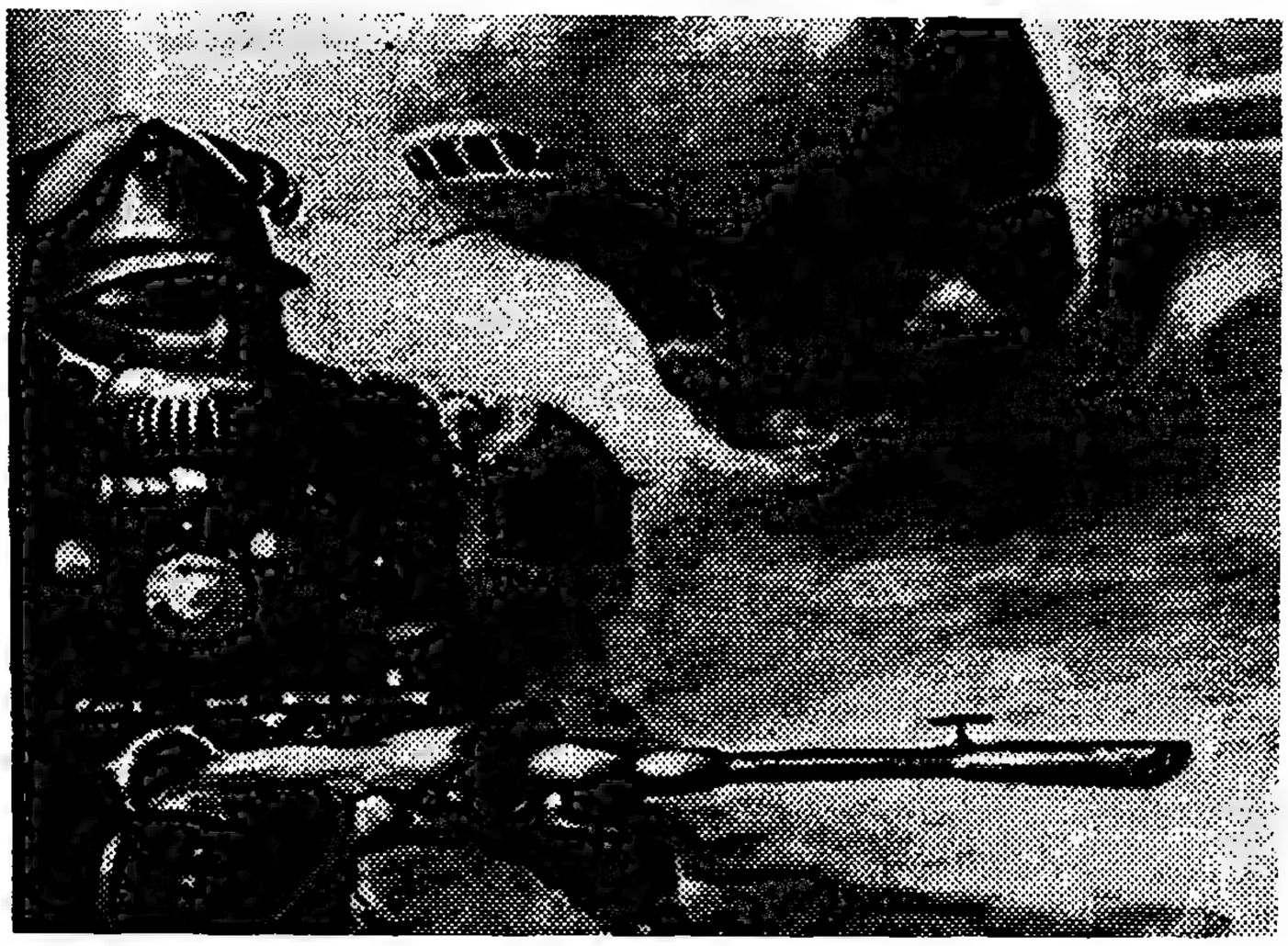

"Ya tekrar olursa," diye sordu Hicks. "Hala ne yapacağınızı bilmiyor olacaksınız."

"Evet, bu da bir risk tabii, ama şu anda işe karışmakla göze almış olacağımızdan daha yüksek değil." Her ikisine bakarak ekledi. "Genç dostlarım, tıbbi konularda pek yanılmayan bir içgüdüm vardır benim. Bu çocuk bu krizi sağ salim atlatabildiğine göre, artık yoluna devam edecek gibime geliyor."

8

Dr. Punot yedinci haftanın sonunda gereken örnekleri aldı ve aileye söz verdiği açıklamayı yapabilmek için bunları dikkatle inceledi.

Testlerden birini sonuçlandırdığında gözlerine inanamadı. Bu olacak iş değildi şimdi... Yeni bulguyla ilgili özel bir teste geçti. Sonuç kesindi.

"Haberler iyi," diye açıkladı aileye. "Fiziksel ya da zihinsel sakatlık beklemiyoruz."

Yaşlı doktor bu noktada durakladı ve Hicks bunu bir "ama.." olarak algıladı. "Başka birşey var mı doktor?"

"Evet dostum. Var. Hayati ya da sevimsiz birşey değil, ama bir "ilk" vaka. Bebeğiniz cinsiyeti konusunda fikrini değiştirmişe benziyor."

Anne ve baba birbirlerine baktılar. Yapılmış olan testlere ve onlara dayanarak söylenen her şeye olan güvenlerinin sarsılmaya başladığını hisseden doktor, "Gevşeyin bakalım şimdi," dedi. "Hepsini anlatacağım." Kollarını kavuşturarak açıklamaya başladı.

"Başlangıçta bebeğiniz rutın analitik testlere farklı cevaplar vermişti. Son aldığım bir-iki sonuç daha öncekilerle tamamen ilgisizdi, ve ben de bu konuda yapılabilecek her türlü spesifik testi denedim. Daha önce hiç böyle birşeyle karşılaşmadığımı söylemeliyim. Cinsiyet kromozonlarından bir tanesi üzerindeki test sonuçlarının hiçbiri diğerini tutmuyor."

Doktor bu noktada her ikisinin de yüzlerine bakarak konu hakkında bilgilerinin derecesini kestirmeye çalıştı. İkisi de, bir zigotun cinsiyet kromozomları X ve Y'den oluşuyorsa bebeğin erkek olacağını, her iki kromozom da X ise bebeğin kız olacağını biliyor olmalıydı. Ripley kaslarını çatarak başını salladı, Hicks dikkatle dinlemeye devam etti; ve doktor da anlatmayı sürdürdü.

"O kromozom üzerindeki her test farklı bir sonuç veriyor. Birinde pozitif, birinde negatif, bir diğerinde tamamen nötr Nötr! Buna inanabiliyor musunuz? Ancak bu belirsizliğin canınızı sıkmasına izin vermeyin, zira bu türünün tek örneği kromozomun normal bir X ile birlikteliğinin sonuçta dışı bir insan yarattığından eminim. Hiç değilse buna ait sonuçlar kesin çünkü."

"Normal bir dişi mi" diye sordu Hicks.

"Düzgün bir hayat sürmek için hiçbir eksiği olmayacak kadar normal," diyerek gülümsedi Dr. Punot.

Ne yani, diye düşündü Ripley, derin bir nefes alarak. Rahatlamama izin var mı artık?

9

İzleyen aylar boyunca embriyo, başkaca bir sorun çıkmaksızın büyümesini sürdürdü. Bu arada Ripley ve Hicks, Dawnian toplumunun kendilerine oldukça alışılmadık gelen bir özelliğiyle tanıştılar. Yeni doğan çocuklara soyadları, tüm galakside uygulandığından farklı bir sistemle veriliyordu. İlgili doktorun doğuma yaklaşık bir ay kala verdiği başvuru üzerine, iki tarihçi, bir fonetikçi, bir nüfus memuru ve bebeğin ailesinden oluşan bir komite toplanıyordu.

Dawnian adetlerine göre, çocuklara Galaktik Tarihin belirgin karakterlerinin isimleri veriliyordu. Komite-

deki tarihçilerin görevi, doğum tarihi çocuğunkine olabildiği kadar yakın olan bu tür isimler önermekti. Fonetikçinin varlığı adettendi; verilen soyadının kulağa nasıl geldiği ve aile tarafından kararlaştırılan ilk adla uyumu konusunda bir tür danışman olarak görevliydi.

Son söz ise aileye aitti. Öyle ki, isterlerse fonetikçi ve tarihçilerin yardımını almadan kendi kararlarını belirtmekte de özgürdüler. Toplantı iyi dileklerle, ve kararlaştırılan isim altında nüfus memuru tarafından açılan resmi dosyayla sona eriyordu.

Ripley ve Hicks'in katılmaktan büyük zevk aldıkları böyle bir toplantı sonucu, üç ayrı öneri arasından, saçları ve kalın kaşları beyazlamış yaşlı bir tarihçininki seçilmişti.

Arzlı bir kültür kahramanının adıydı bu. Otuz yaşına gelen herkesin "yenilenmesini" öngören savaş sonrası bir kanun yürürlükteyken yaşamış, yenilenen bir insana ne olduğu konusunda sorular sormaya başlamıştı. Savaş uzun ve acımasız olmuş, gezegenin kaynaklarını inanılmayacak ölçüde kurutmuştu... ve aradığı cevabı bulduğunda öylece yokedilmeyi reddetmişti genç adam. Ölümden kaçmış, uğursuz kanunu yürürlükten kaldırıp insanlarını kurtarmıştı.

Sonuçta vatandaşlık dosyası Jake Logan adına açıldı. Aile bu arada, Dawnian'ların isimler arasında hiçbir cinsiyet farkı gözetmediğini öğrenmiş, böylece daha önce aralarında kararlaştırdıkları ilk adı olduğu gibi bırakmaya karar vermişti.

Ripley küçük Logan'ın doğduğu günü asla unutamayacaktı - daha doğrusu gelişme tankından, amniotik sıvıdan çıkarılışını. Bebeğin ilk nefes alışını, aynı anda kendisi de derin bir nefesle eşlik ederek izledi. Hicks yanıbaşında, simsıkı elini tutmaktaydı.

Soyunma odasında, doğum salonunda giymek zorunda oldukları steril giysileri çıkarırken Hicks, "Çok sessizdi," diyerek endişesini dile getirdi.

"Kaygılanma genç dostum," diyerek garanti verdi Dr. Punot. "Dawnian bebekleri fazla ağlamaz. Doğum sırasında dış şartları onlar için yumuşatacak ısı, ışık ve ses miktarı, sizin de tanık olduğunuz gibi dikkatle ayarlanmıştır. Sonuçta, onlar için doğuverip kendilerini dış havada bulmak, ana rahminden bin-bir güçlükle dışarı uğratılan bir bebek için olduğu kadar büyük bir şok değildir. İlk nefeslerini almak için biraz mızıklanır, sonra sakinleşirler." Giyinmesi bitince Ripley'e döndü. "Ona ben de senin kadar dikkatli baktım. Dış görüntüsünde eksiği fazlası yok. Fikrimi sorarsan velet ayrıca özellikle sevimli. Tebriklerimi ve mutluluk dileklerimi sunmama izin ver."

Ripley içtenlikle gülümseyerek doktorun elini sıktı. "Her şey için sonsuz teşekkürler, Dr. Punot. Benim için imkansız bir hayali gerçekleştirdiniz."

Doktor başını salladı. Yaş ilerledikçe belirti veren genetik hastalıklardan veya enzim defektlerinden sözetmenin anlamı yoktu; hepsi zamanı gelince taranacak ve elden gelen tıbbi destek verilecekti.

"Rica ederim evlat," dedi. "Benim için bir zevkti."

Ripley Hicks'e döndü. Birbirlerine bakarak gülmeye başladılar.

"Başardık."

10

Tuz Gölü Ormanı güzel ve sakindi. Ripley temiz havadan derin nefesler çekerek yürüyor, ormanın seslerini dinliyordu.

Yakın bir ağacın alt dallarından birine konmuş sedef renkli küçük bir kuşun ötüşü dikkatini çekti. Az önce keyifle öten diğer kuşlardan hiçbir farkı yoktu, ama şimdi sesi değişmiş gibiydi. Panik vardı sanki ötüşünde. Ripley başını kaldırarak dosdoğru kuşa baktı. Gagası açıktı. Küçük, siyah, boncuk gözlerini korkuyla göğe dikmişti.

Ripley onu korkutanın ne olduğunu biliyordu. Arkasına bakmadan koşmaya başladı. Bir yandan kurulmuş olabilecek tuzakları düşünüyordu. Yaratıklar ağaçların kahverengi gövdelerini kullanabilirlerdi. Ağaç olduğundan emin olduğu bir ağaç seçerek biraz durakladı. Dallardan biri eğilerek omuzuna süründü, yavaşça boğazına dolanmaya başladı. Ripley dalı her iki eliyle kavrayıp boğazından çekmeye çalıştı. Uğraşırken ağaç sandığı şeyle yüzyüze geldi. Şeffaf jele benzeyen salyalı dişlerle burun burunaydı. "Anne", diye homurdandı yaratık. "Sen annesin."

Daha ince bir ses duydu arkasından. "Anne."

Ha-ayır!

Nefes almaya çalışarak, "Jake!" diye bağırdı. "Uzaklaş buradan." Bebeğim daha yürümesini öğrenmedi ki... onu ben götürmeliyim.. boğazını saran kolu çekti, çekti.. ağaç çatırdamaya başladı.. gövdesi enlemesine yarılıyor, ağaç üstlerine doğru düşüyordu. Ripley kendini, yerde emekleyerek ona doğru gelen bebeğin üzerine attı. Ağaç gökgürültüsü gibi bir sesle yaklaştı, güneş ışığını kesti..

Ripley çarşafların yırtılma sesini duydu. Gözlerini açtı. Bedeninin gerginliğinin, kasılmış ellerinin arasındaki kumaş parçalarının, çılgın gibi atan kalbinin birer birer bilincine vardı. Biliyorum, diye düşündü. Kabus bu. Tamam. Ağzını açtı, derin bir nefes aldı ve bir çığlık attı. Kendi sesini duydu. Sonra da görüntülü telefonun sinyalini. Sadece kabus. Toparlan artık.

Kendini yataktan dışarı atıp telefona beşinci çalışta yetişti. Hicks arıyordu. Ripley'in halini görür görmez önce "İyi misin," diye sordu. Başını salladı kadın. "Kabus. Geçti."

"Tanrım, yanında olmak isterdim," dedi genç adam. "Ama sanırım çaresine bakabiliriz. Dinle. Bu haftaki uçuşlarını iptal etme şansın var mı?"

"Gerek yok, idare edebilirim," dedi Ripley. Hicks bir haftalık gezegenlerarası bir görev için önceki gün yola çıkmıştı. Kendisi de bu arada iki ayrı ticari seferin uçuş mühendisliğini üstlenmişti. "Gerçekten. Zaten yarın yola çıkıyorum."

Hicks başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Burada sana ihtiyacımız var. Onlardan izler bulduk. Uzman görüşü gerekiyor."

Bir an duyduklarına inanamadı Ripley. Ekranda belir-

diğinden beri ilk kez doğru dürüst baktı Hicks'in yüz ifadesine.

Onlar.

Kabus.

Onu alması için küçük bir mekik gönderilmişti. Hicks ve diğer cureyler asteroid kuşağında bekliyordu onu. Önünde, altı saatlik bir yolculuk vardı. Arkasına yaslanarak düşünmeye başladı.

Yaratıkların kökünün kurutulmadığını biliyordu. Bir yerlerde hala kıvıldaştıklarını, ürediklerini ve dehşet saçtıklarını da.. Kısa bir süre için unutmuştu onları, ama kendilerini yine hatırlatmışlardı işte.. Artık onlardan korumam gereken iki bebeğim var, diye düşündü. Newt ve Jake.

Tanrım. Sonsuza kadar bununla mı uğraşacağım?

Evet. Belki.

Ne olmuş yani?

Dur bir dakika. Bu sefer karanlık o kadar koyu değil...?

Eh.

Elbette. Bu sefer yalnız savaşmıyorum ki. Elimdeki tek silah paslanmış demirden bir su borusu değil. Yanımda Hicks var; arkamda Dawne var. İnsan harcama rezilliğinden kendini kurtarmış bir gezegen dolusu insan. Bebeklerimi koruyacaklar.

Ben de onlarınkileri koruyacağım.

Gülümsediğini farketti Ripley. O lanet böceklerin varlığı tüm evreni korkutmuyordu artık.

Bu sefer hiçbirşey eskisi kadar sonuçsuz, yararsız, umutsuz değildi.

...

Devamı Var...

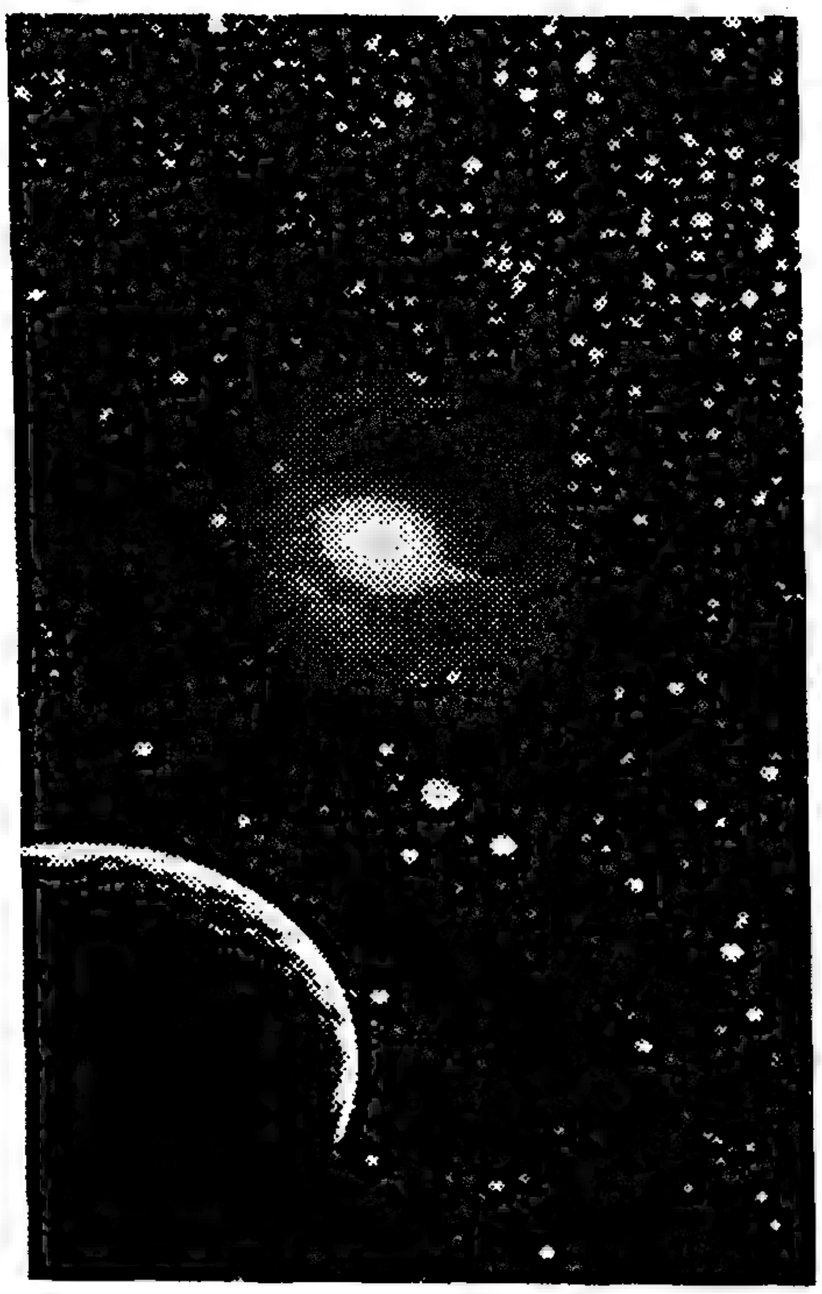

İlet Beni Uzaklara

ÖYKÜ

Sevan Ataoğlu

Yağmursuz, bulutsuz ama ikindi. Önce bir yerlerde okumuştum bu cümleyi, sonra hayalmeyalin içinde, yazacağım yazıda bir kez daha hatırlayıverdim, ne gereği varsa sanki.

Dünyamız varoldu olalı düşünürüz hep, bir biz miyiz koca kainatta; yalnız mıyız diye. Yoksa birilerının, bırşeylerın gözü üzerimizde mi acaba? Şu UFO dedikleri varlıklar ne zaman istila edecekler güzelim dünyamızı. Yoksa tamamen barışsever, iyiliklerle dolu şeyler mi ne? Belki de kurulalı beri hiç ayrılmamışlardır yeryüzünden, hep buradadırlar. Kumunu mıcırını, demirini tuğlasını sırtlarında taşımışlardır belki de. Sonra bize emanet edip yollarına devam etmişler, ama arayıp sormayı da unutmamışlardır.

İşte durum burada ikirciklenıyor. Uzaylılar, yabancı varlıklar, şeyler; bizi arayıp sormak, hatta devamlı kontrol etmek için birtakım sistemler geliştirmiş olamazlar mı? Buyur burdan yak. Telekomünikasyon denilen olaya, iletişime ihtiyaç var biliyoruz. Ama akıllıları uyandırmadan, panik yapmadan çalışmak lazım. Vericileri öyle bir yerleştirmeli ki, kimsenin ruhu duymasın, medeniyet tarihi vaziyeti çakmasın.

Bugüne kadar ve bundan sonra da dünya tarihine damgasını vurmuş, gökyüzüne doğru uzanan, yeryüzüne doğru yayılan ünlü yapıların birer verıcı niteliğine sahip olduğunu iddia etmek ıstiyorum. Martın Mystere'nin bu savımda en büyük destekçim olduğunu müdavimleri hemen onaylayacaktır. Dünyanın yedi harikasından Eyfel kulesine, Tac Mahal'den Birleşik Devletler'deki Empire State gökdelenine kadar, farklı amaçlar için kullanılan pekçok yapı birer anten gibi bizi uzaydan izleyenlerin bilgi kılavuzu görevini üstlenmişler.

Yapıların kullanılış amaçları ve bazı mimari özellikleri oldukça önemli. Örneğin dini yapılar ve ibadethaneleri bir düşünün. Camilerin göğü delmeye uzanan minareleri, kiliselerin çanları, şaman dinlerinin rıtüelleri, ibadetler sırasında oluşan enerji yüklemeleri. Enerji, sınyal, frekans, verici, alıcı... Neler oluyor evrenimde!

Bu yapılar tarih boyunca oluşmuş birer bellek bankası gibi algılanabilir. Bellek vericileri dünya haritası üzerine belli bir sistem dahilinde yerleştiriliyor ya da yeri geldiğinde yıkılıyor. Tedavi için akupunktur iğneleri saplanmış bir vücudu gözünüzün önüne getirin. Sırt ağrıları için ayak bileklerine, kalp rahatsızlıkları vs. gibi sorunlar için kulak memelerine saplanmış altın ve gümüş iğneler. Nöronların doğal elektrik gücü adına...

Dünyanın derisine saplanan bu yapıların iyileştirme, belki de hasta etme amaçlı kullanıldığını söylemek bilmem yanlış olur mu. Dünyamızın tarihine ve geleceğine bir göz attığımızda bu kanıya varabilir miyiz? Yoksa ütopyanın harbisi mi kalemimizden dökülen. Bence yazı da benim tura da, öyle ya da böyle. Yağmursuz, bulutsuz ama ikindi.

Türkler Ejderha'dan Korkar mı ?

MAKALE

Emrah Göker

Birilerinin artık bilimkurgu geleneğini Türkiye'de başfatmasının zamanıdır diye düşünüyorum, ve adı Bilimkurgu ve Fantezi olan bir topluluğun üyesi olarak da kendimi sorumlu hissediyorum. Ülkemizde yazın otoritelerinin bilimkurguyu tanıyıp ciddiye alacakları günün geldiğini görmek istiyorum ben de "Bir bilimkurgumuz eksikti, sanki herşeyimiz tammış gibi," şeklinde bir yaklaşım yanlıştır, aksine bilimkurgu yazın geleneği toplumumuzun kültür yapısına faydalı katkılarda bulunabilir.

Dünyayı değiştirmek için dünyayı anlamak gerekir, bilimkurgu da hem iç, hem dış dünyayı anlamanın en gizemli yollarından biridir.

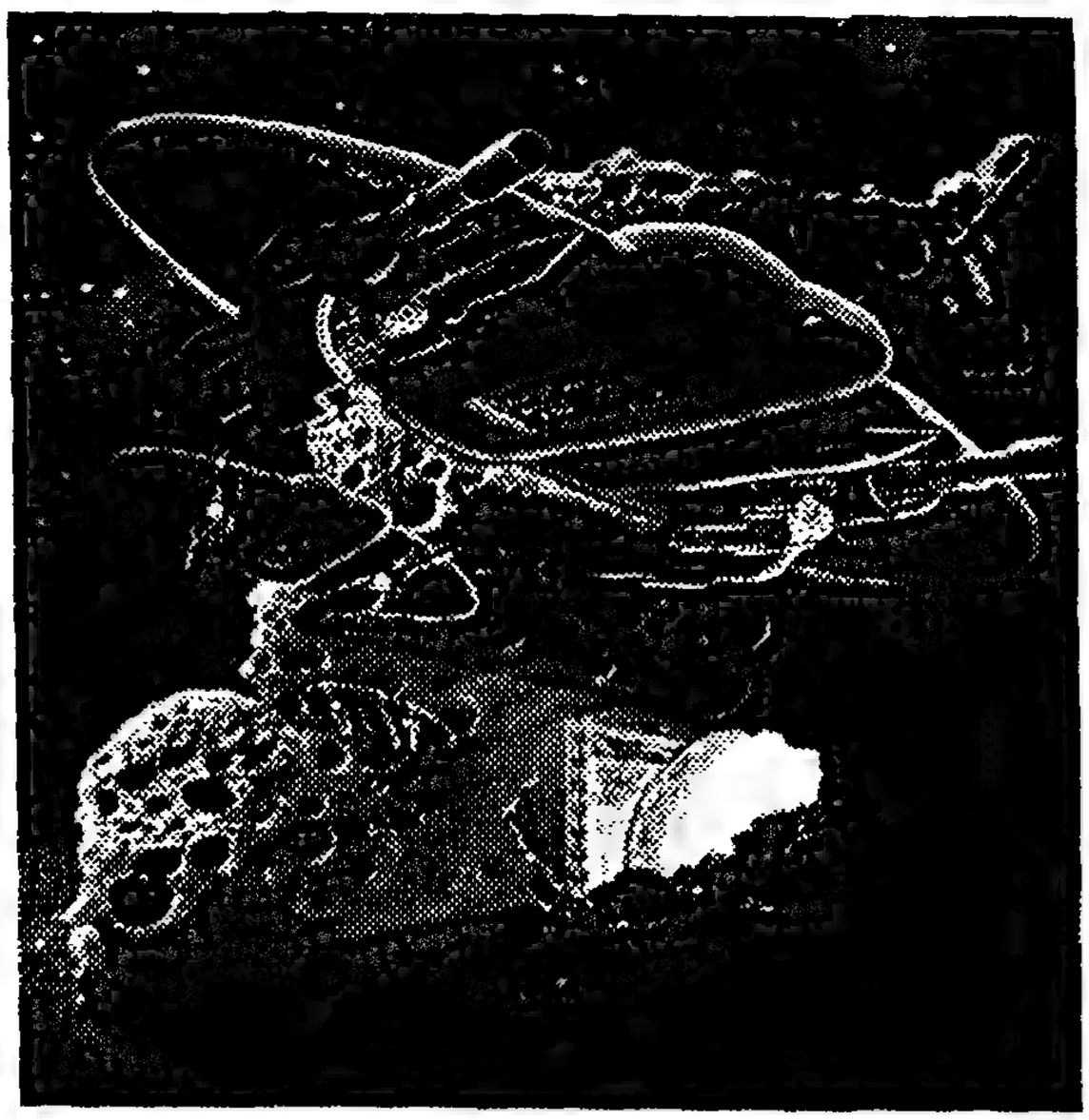

Şimdi, Türkiye'de bir bilimkurgu geleneğinin başlamasını savunmak için önce onun dünya yazınındaki macerasını ortaya koymanın gerektiğini düşünüyorum. Aslında burada tüm ayrıntılarıyla bilimkurgu ve fantezi yazınının tarihini vermek mümkün değil, ben de önemli kilometre taşlarını işaret ederek bir fikir vermeye çalışacağım.

Rönesans'tan önce tür, daha çok dinsel öğelerin karıştığı fantastik eserler vermişti, ki bunlar en üst düzeye destansı şiirlerle çıkmıştır. Fantastik temaların geçmişi ise oldukça renkli ve çeşitlidir; halk efsaneleri, halk hikayeleri, mitolojiler, fabllar, din... Türün özgün örnekleri ise Rönesans'ın hemen öncesinde ve sonrasında daha çok seyahat öykü ve romanlarıyla verilmiş, kahramanların bu doğaüstü yolculuklar sırasında başlarından geçen maceralar konu edilmişti. 16. ve 17. yüzyıllarda astronomi ve fizik alanlarındaki gelişmelerin de katkısı vardı, ilk kez Ay'a, yıldızlara, diğer gezegenlere ulaşabilme düşü edebiyata girmişti.

Aydınlanma Felsefesi'nin Avrupa'ya yayılmasıyla fantastik ve bilimkurgusal yazın çehre değiştirdi. 19. yüzyılın başlarında fantastik eserlere doğaüstü olana karşı bir korku, anlaşılamayanın yokedilmesi teması girdi. Ussal düşünce, aklın çözemeyeceği sorunlara bu eserlerde yıkıcı bir yaklaşım sergilemekteydi. Ancak yüzyılın ortalarına doğru romantiklerin katı, ussal düşünceye kuşkulu ve eleştirel yaklaşımlarıyla birlikte bilimkurgu temaları da zenginleşmeye başladı. Ütopyalar, toplum ve devlet mitleri, doğaüstünün yüceltilmesi gibi kavramlar eserlerde işlenmeye başladı, gotik roman ve öykü geleneği, özellikle Edgar Allan Poe ile, kendine bir yer buldu. Poe, Mary Shelley, Herbert George Welles, Jules Verne gibi yazarların değişik üsluplarıyla tür zenginleşmeye başladı.

20. yüzyılda türün gelişimi 2. Dünya Savaşının sonuna kadar iki dalda incelenmelidir bana kalırsa. Bunlardan ilki hiç kuşkusuz ABD kanadı. Burada 1920'lerde başlayan 'pulp-magazine" furyasıyla "Altın Çağ" başlar Bu çağın neye benzediğini uzun uzun anlatmaktansa Ursula K. LeGuin'in "Escape Routes" adlı makalesinden bır alıntıyla daha açık biçimde ortaya koyabilirim sanırım:

"BK'nın halinin Bilimkurgunun Altın Çağı'nda neye benzediğini bilirsiniz. Bilirsiniz işte. Şöyleydi. 'Oh, Profesör Higgins,' diye cıvıldadı ince, şuh Laura, "bana antipastomadde indirgeyicisinin nasıl çalıştığını anlatın?' Sonra Profesör Higgins, kibar, embesil bir gülümsemeyle altı sayfa boyunca nasıl çalıştığını anlatır, ıvır da zıvır. Sonra Yıldızgemisi Kaptanı içeri girer, düz, bronz yüzünde çarpık bir tebessüm vardır. Gri, çelikbakışlı gözleri parlamaktadır. Bir sigara yakar ve derince içine çeker. 'Oh, Kaptan Tommy,' Laura başını şuh bir biçimde geriye doğru atarak sorar, 'ters giden bir şey mi var?' 'Küçük kafanı bununla yorma,' diye yanıtlar Kaptan, derın bir nefes daha alarak. 'Dokuz bin Gloobian Jel Canavarından

oluşan bir donanma uzay limanına yaklaşıyor, hepsi bu.' "(1)

Erkek şovenizminin ve Amerikan Rüyası mitlerinin egemen olduğu bu dönem 2. Dünya Savaşının sonuna dek sürdü. Aynı dönemde ikinci taraf Avrupa tarafıydı. Burada verilen eserler daha yüzeyli, politik, ekonomik, toplumsal sorunlara değinilen eserlerdi. Yükselen kapitalizmi hem eleştiren hem destekleyen eserler verildi. İngiliz Alman ve Rus yazarları dönemde parladılar.

Bu iki gelenek, 2. Dünya Savaşıyla emperyalizmin kendisiyle gırtlak gırtlağa gelmesi, atom fiziğindeki gelişmeler ve atom bombasının kullanılması ve tabii Einstein'ın devrim yaratan kuramlarıyla birlikte bir araya geldi. Amerika'da pulp-magazine devri sönmeye başladı, romancılık ağırlık kazandı. Sonrasında bilimkurguda bilimsel gerçeklere önem verilir oldu, eserler felsefi, politik ve yazınsal açıdan içerik ve bütünsellik taşımaya başladılar. Uzay programlarının başlaması ve Aya gidilmesiyle bilimkurgu en popüler, en verimli dönemine girdi. 60'larla beraber ütopyalar ve fantastik eserler de daha cüretkar sosyalist/anarşist mitler içermeye başladılar. Kadın yazarlar kendilerini kabul ettirdiler ve türe feminizmi tanıttılar. 60'lardan sonra bilimkurgu camiası artık kendini kabul ettirmeyi, bir yazın dalı, bir sanat olduğunun anlaşılmasını istiyordu.

Bunu başardı da. Bugün, Batı Avrupa ve Kuzey Amerika'da bilimkurgu ve fantezi ortaokuldan başlayarak ders olarak öğretilmekte. Toplumbilim, tarih, felsefe kitaplarına girdi. Üniversitelerde kürsüleri var ve akademi çevrelerinde saygınlığı olan eleştirmenleri. Yazarlık atölyeleri var, gruplar halinde komünal bir çalışmayla bilimkurgu yazarlığı öğretiliyor. Kulüp ve dernekleri yüzbinlerce üyesiyle onu ayakta tutuyor. Buna milyarlarca dolar kazandıran bilimkurgu endüstrisini de eklersek Batı'nın 'Fantazya İmparatorluğu'nu gözler önüne sermiş oluruz sanırım.

Bu kısa gelişim tarihçesinden çıkarılacak dersler var. Theodore Sturgeon'ın dediği gibi "Bilimkurgunun yüzde 95'i çöplük - herşeyinki gibi." Gerçekten de bugün gerek Avrupa'da, özellikle ABD'de hayalgücünün metalaştırılması, bilimkurgu ve fantezi yazarlarının çoğunun pazar kuralları çerçevesinde "Bunu yazsam satar mı?" endişesiyle çalışması türün en büyük sorunlarından. Ancak, Türkiye için konuşursak, bu aşamada sorundan ziyade, bilimkurguseverlerin örgütlenmesi ve tür için yazınsal teşvikte bulunulması sorununu ön planda tutmalıyız. Zaten, ki bu benim kişisel görüşüm, Türk yazınında henüz piyasa kaygılarının yerleştiğini düşünmüyorum. Neden mi? Çünkü okumuyoruz, okumadıkça da bir yazar kitap yazmaktan çok kazanamıyor.

Asıl önemli noktaya gelmek istiyorum şimdi. Bilimkurgu ne işe yarar? Yenir mi? Para yapar mı? Öncelikle, o gelecekten haber veren bir kahin değildir. Öngörü, falcıların, neydi o kelime, fütürologların, çuval dolusu maaş alan hükümet danışmanlarının işidir. Bilimkurgu yazarı ise sadece açıklar. Kendi kuralları, kendi arkaplanı içinde kurgular ve açıklar. Yani, bilimkurgu romancısı her kurgu yazarı gibi yalan söyler, onun işidir bu. "Açın gözlerinizi, duyun, görün!" der, ama ne göreceğimizi, ne duyacağımızı söylemez.(2)

Bizi, şu kendi kendini yoketmemek için tasmalarla dolaşan, ağır tüketim işçisi, Güneş Sistemi'nin üçüncü gezegeninin naçizane ırkı homo economicus sapiens'i anlatır bilimkurgu. Dış dünyadan çoğunlukla simgesel ögeler alır, iç dünyadan aldıklarıyla yoğurur ve kendine özgü gerçekliği anlatır. Bilimkurgu, bir düşünce deneyidir. Gelecekle sınırlı değildir. Evet evet, bir LeGuin, bir Huxley, bir Orwell geleceği sizden benden iyi bilmiyorlardı ki. Onlar kurgulayıp açıkladılar, gerisi de bizim işimizdi zaten.

"Çöplük" olmayan bilimkurgu modern, teknolojik mitler ve arketiplerden yararlanır. Bir çağdaş - belki de çağdaşötesi - mitoloji oluşturur ve insanın evrendeki macerasını gözler önüne serer. Bu insan, Marslı küçük yeşil yaratıkların şekline de bürünebilir, veya Solaris'in zeki, organik okyanusu da olabilir. Bilimkurguda hem kendimizden, hem dünyamızdan izler buluruz. Gerçek bilimkurgu, sanattır, sanatın duyarlılıklarını taşır. Bir yazın dalıdır, hemde öyle klasik yazın kuramlarına kolay kolay oturtulamaz.

Değinmek istediğim bir nokta da bilimkurgusal ve fantastik yapıtlara yöneltilen en ağır eleştiri: Türü kaçışçılıkla (escapism) suçlamak. Bu, bilimkurguyu etraflarında istemeyen kibirli edebiyat çevrelerince yapılan kolay bir suçlamadır. Çünkü yüzeysel bir düşünüşle kişi haklı bir suçlama olduğunu sanabilir.

Protestan ahlakı ve kapitalist öğreti ile yoğrulmuş egemen Batı zihniyeti en önce türe "kadınsı, çocuksu, gerçek değil" damgasını vurur. Özellikle bu "kadınsılık" suçlaması dikkat çekicidir (ki daha çok fantastik eserlere yöneltilir), çünkü kapitalist düzene egemen olacak "erkek", küçüklükten başlayarak düşgücünün, doğaüstünün, hayallerin bastırılmasıyla, katı bir ussallıkla yetiştirilir. Hayaller, duygular, soyut olan başarı ve rekabet ilkelerine uymaz.

Kapitalist egemenlik anlayışı (ki üstü çiçekli demokrasi battaniyesiyle örtülüdür) özgür düşgücünü egemenlik altına almak ister. Düşgücünün tüm üretim kaynakları kontrol altında tutulmalıdır, serbest kalan ise efemine ve çocuksu olarak görülmelidir. Düşgücünden korkulmalıdır, çünkü o düşünmek ve farkına varmak demektir.

Serbest düşgücü ürünleri, Batı'da hala geniş kesimlerce "eğitici", "ufuk açıcı" olarak tanımlanmamaktadır. Bu tip ürünler okunurken zevk verir. İsa Mesih! Zevk! Püriten değerlerinde zevk günahtır. Okunacaksa zevk için değil, "iş" için okunur. Aynı şekilde, işadamı kafasıyla düşünürsek, Tolkien veya Asimov okumak, "kâr" getirmez. Ha, bir best-seller okunabilir, çünkü başarıdır, para yapmıştır.

Kısacası, bir meta haline getirilip sömürülmeyen, satılmayan, artı-değer getirmeyen düşgücü "tukaka" olur. Sturgeon'ın belirttiği gibi fantezi endüstrisini çöplük haline getiren, onu piyasa çarklarına sokan da hayalleri disiplin altına almak isteğidir: Siz hayal etmeyin, ne gerek var, bizden satın alın, en iyisi bizde! Gerçek, içerikli bilimkurgu ve fantezi kaçışçılıkla suçlanırken milyonlarca insanın embesil ötesi pembe dizilerle, pornografiyle, vurdulu-kırdılı filmlerle, polisiye diziler ve romanlarla, Stephen King'vari kasaplıklarla, reality show'larla uyuşturulması oldukça düşündürücü, hatta taşındırıcıdır. Ne de olsa, Anglo-Sakson işini bilir.

Eğer, çalışkan, mürekkep yalamış, sorumlu yurttaş, takım elbiseleri içinden ve altın çerçeveli gözlüklerinin arkasından sorular sorarsa, ne cevap vereceğimizi yine LeGuin'den dinleyelim:

* "Tüm bunların ne yararı var?' der. 'Ejderhalar, hobbitler, küçük yeşil adamlar - bunlar neye yarar ki?'
* En doğru cevabı, maalesef, dinlemeyecektir bile. Duymayacaktır. En doğru cevap, 'Bunların yararı zevk ve hoşnutluk vermeleridir.' olacaktır.
* 'Vaktim yok,' diye kestirip atacak, ülseri için bir Maalox hapı yutup golf kursuna koşacaktır.
* O zaman bir sonraki en doğru cevabı deneriz: 'Düşgücüne dayalı kurgunun yararı şu: dünyayı, dostlarını, insanları, kendi duygularını, ve nereden gelip nereye gittiğini daha iyi anlamanı sağlar.'
* Korkarım buna da şöyle cevap verecektir: 'Bak, geçen yıl maaşıma zam aldım, ve aileme herşeyin en iyisini veriyorum, iki arabamız ve bir renkli TV'miz var. Ben dünyayı yeterince anlıyorum!'
* Ve haklıdır, diyecek bir şey yoktur, eğer istediği, tüm istediği şey buysa.(3)

"Tamam da kardeşim, Türkiye'ye dön artık," dediğinizi duyar gibiyim. Geliyorum. Ve düşünüyorum. Önümüzdeki aylarda geniş bir bilimkurguyu yayma kampanyası başlatsak ve Türk yazın ağacının altında bir gölge de biz istesek nasıl tepkiler alırız acaba? Aslında, bence, bizim düşünüş tarzımız Anglo-Amerikan tarzından farklıdır. Kültürümüz farklı, folklor hazinemiz yüzyıllar boyu Batı'nın değil, Doğu'nun etkisinde kalmış. Tabii az önceki "yuppie" örneğinde bir sınıf Türkiye'de de kök salmakta, ayrıca özgün aşırı milliyetçilerimiz, taşra kapitalistlerimiz, dindar ve dinci insanlarımız var. Ha bir de, kendi gettolarına kapanmış burnu büyük yazar ve eleştirmenlerimiz var. Tüm bu insanlar bir Türk bilimkurgu geleneğine kuşkuyla, sert eleştirilerle karşı çıkabilirler.

Burada kritik sorumuzu soralım: Türkler ejderhalardan korkarlar mı?

Türk halkının "Bilinmeyen"e duyduğu ilgi malum. Şu sıralar ikitelli şebekleri tarafından gayet güzel sömürülüyor bu ilgi: UFO'lar, ruhlar, parapsikoloji, reenkarnasyonla ilgili ıvır ve zıvırlar her gece bas-bariton-Abdurrahman Palay sesli sunucular tarafından pompalanıyor orta sınıfın beyinlerine. Bu potansiyel daha düzeyli bir biçimde teşvik edilirse olası bir bilimkurgu yazınına yansır mı bılmem.

Ama şunu söyleyebilirim, Türkler ruhlardan, UFO'lardan filan korkuyorlar belki, ama gayretkeş bir çalışmayla ejderhaları sevebilirler.

Evet, yerleşik bir bilimkurgu ve fantezi kültürü, Türk mitolojisinden, Türk dünya görüşünden olumlu yönde etkilenerek halkımızca sevilebilir. Yazın dünyamıza tartışacak yeni konular çıkar. Ülkemizdeki bilim ve teknoloji anlayışı eleştirilebilir. Yararlı ve etkili bir sosyo-politik yergi aracı olabilir. Ne var ki, benim hayalimdeki, ne aşırı milliyetçi, ne de Batı hayranı olan bir gelenek uzak bir düş gibime geliyor. Olasılık kipleriyle dolu bir proje, ama yine de uygulanamaz değil.

Böyle bir işe kalkışıldığında elbette çok zorluklar çekilecek. Reklamlarda Aykut Oray çıkıp "Vatandaş Okusun!" demeden okumayan; insanlar yakılmadan, insanlar ölmeden düşünmeyen bir toplumuz. Bir sürü sorunu var herkesin. Kültür ve sanatta nerede olduğumuz konusuna da hiç girmeyeyim. Sonuçta yazan ve okuyan bir bilimkurgusever kitlesinin oluşması için alınması gereken çok yol var.

Evet, sizleri "gerçeklerden kaçmaya" davet ediyorum. Borsa raporları, medya maymunları, politika komedyalarından ibaret bir gerçekler dünyasından, bağlarımızı koparmadan, neşe, trajedi, derinliğin olduğu bir yere kaçıyorsak, bu bilimkurgunun zaferidir. Herkes, doğruluk, gerçek diye haykırıyor. Son sözü, büyük usta Yevgeny Zamyatin'e bırakıyorum, alıntı onun "Edebiyat, Devrim, Entropi ve Diğer Konular" adlı makalesinden:

"Canlı bir edebiyat ne dünün, ne bugünün; yarının saatiyle yaşar. Gözetleme yerine yollanmış bir denizcidir o; kulumbirden baktığında, güverteden görülemeyen aysbergleri, batan gemileri ve dev girdapları görebilir.

"Fırtınada yukarıda bir adamınızın olması gerekir. Bugün bir fırtınanın ortasındayız, her yerden SOS sinyalleri geliyor. Daha dün bir yazar güvertede sakince gezinip Kodak'ıyla fotoğraf çekebiliyordu; ama dünya 45 derece yan yatmışken, ağızlar açlıkla iri iriyken, gövde çatırdıyorken doğa ve edebiyat manzaralarına kim bakmak ister? Bugün ölümün eşiğindeki insanlar gibi bakabiliyor ve düşünebiliyoruz: ölmek üzereyiz - peki herşeyin anlamı neydi? Nasıl yaşadık? Tekrar baştan başlayabilseydik, en baştan, nasıl yaşayacaktık? Ve ne uğruna? Bugün edebiyatta bize gereken şey felsefi ufuklar - kulumbirlerden görülebilen, uçaklardan görülebilen ufuklar; en nihai, en korkutucu, en korkusuz "Neden?" ve "Sonra ne?" sorularına ihtiyacımız var.

"Gerçekten canlı olanı hiçbir şey durduramaz ve durmadan absürd, çocuksu sorulara cevap arar gerçekten canlı olan. Bırakın cevaplar yanlış olsun, felsefe hata yapsın - hatalar doğrulardan daha değerlidir; gerçek makineye aittir, hata canlıdır; gerçek güven tazeler, hata rahatsız eder. Ve eğer cevaplardan birşey elde etmek imkansızsa, daha ne! Cevaplanmış sorularla uğraşmak bir ineğin midesi gibi yapılmış beyinlerin ayrıcalığıdır, bıldığınız gibi inekler geviş getirirler.

"Eğer doğada sabit kalan herhangi bir şey olsaydı, gerçekler olsaydı, tüm bunlar, tabii ki yanlış olurdu. Ama, bereket versin, bütün doğrular hatalıdır. Diyalektik yöntemin nihai özü de budur: bugünün doğruları yarın yanlışlara dönüşürler; son bir rakam yoktur.

"Devrim heryerde, herşeydedir. O, sonsuzdur. Sonuncu devrim diye birşey yoktur. Son bir rakam yoktur."(4)

Kaynakça

1 *"Escape Routes" adlı makale, Ursula K LeGuin, The Language of the Night, s 203*

2. *"Introduction to The Left Hand of Darkness" adlı makale, Ursula K LeGuin, The Language of the Night, s 156*

3 *"Why Are Americans Afraid of Dragons?" adlı makale, Ursula K LeGuin, The Language of the Night, s. 43*

4 *"On Literature, Revolution, Entropy and Other Matters" adlı makale, çev. Mirra Ginsburg, Yevgeny Zamyatin, A Soviet Heretic adlı kitaptan, Chicago Üniversitesi Yayınları 1970*

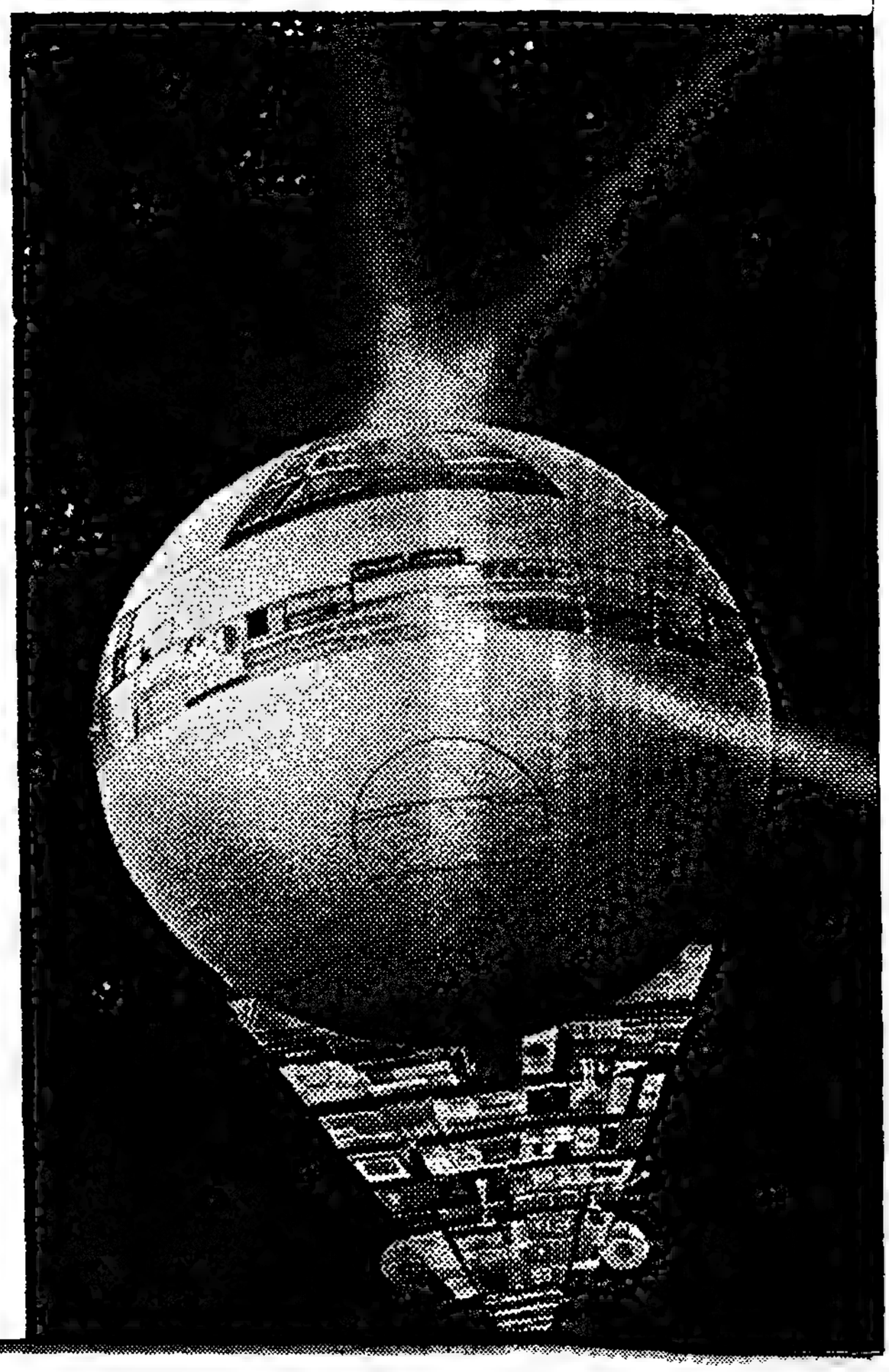

Seni Uyarmıştım Canım

ÖYKÜ

Gurur Ası

Adım Silent, munis ev erkeği kategorisindenim, bizler uyumlu, barışsever, hoşgörülü kocalar sınıfındayız. Etiketimizde aynen böyle yazar. Asla maço değiliz, eşlerimiz bizim için kutsaldır, onlarla ömür boyu beraber olmak ve onlara gürbüz çocuklar vermek için yetiştirildik. Eşimizi asla aldatmayız. Aldatma genel kuralları dışında yaşarız. Soft donanımlıyız. Çamaşır, bulaşık, toz, ütü alışveriş bize vızzz gelir, hepsini zevk alarak yaparız. Eşlerimiz çalışmaktan yorgun argın geldiğinde onlara bir fincan dumanı tüten yorgunluk kahvesi yapmak en büyük doyumlarımız arasındadır. Onlar bizle beraber olmak istediklerinde hiç de yorgun olmayız, her an, her yerde varız ve her an, her yerde, herşeyi yaparız. Bizler Silent'ız ve doğamız gereği her türlü yumuşaklığa açığız. Ama NEDEN ben Silentlarin en mutsuzuyum? Ben son model SL serisinden, dış görünüşü mükemmel kusursuz bir kocayım. Ben mutsuzum. Ben yastığa kapanıp hüngür hüngür ağlamak istiyorum. Ben zincirlerimi kırıp özgür olmak istiyorum. Ben karımdan kurtulmak istiyorum. Ben bu nefret duygumdan hiç utanmıyorum.

Kapı çalınıyor, zamaninda açmazsam Chatter canıma okur, en kızdığı şey kapıda bekletilmek, komşulara alay konusu olmaktır. Kapıyı geç açan kocaları kimse istemez, bu onların bozukluğuna ve işi savsakladıklarına dair bir belirti olarak algılanır. Karılarını artık saymıyorlar demektir. Karılarını artık sevmiyorlar demektir. Ama hiç düşünmezler ki, bir koca o anda ya çamaşırları topluyordur ya da çocuğa mama yedirmeye çalışıyordur. Ya da karısının geliş saatinde bakımlı olmak için traş oluyordur. Ancak bunları onlara anlatamazsınız. Anlamamak için ellerinden geleni yaparlar.

Üstelik bütün kadınların; buna Chatter da dahil, kapıyı açmak için anahtarları vardır. İşte yine o çırlak sesiyle avaz avaz bağırıyor. Bu sese de dayanamıyorum.

Geldim!! Geldim!!! lanet olası (sadece fısıldadım tabii, yüzüne karşı bunu söylemek, aman tanrım ölürüm daha iyi)

Silent açsana şu kapıyı, gene nerede uyuyakaldın. Pis tembel. Ben bütün gün çalışıp senin için didineyim sen daha bir kapıyı ilk çalışta açmaktan aciz ol.

Pöh! Çalışıp didinmek, bütün gün kadınlarla dolu bir büroda dedikodu yapmanın adı ne zaman çalışıp didinmek oldu. (Bunu da fısıldadım. Bir Silent asla aptal olmamalıdır.)

Chatter her kocanın, onun tarafından satın alınmak isteyebileceği bir kadındı. Onu ilk gördüğümde beyinmden vurulmuşa döndüğümü hatırlıyorum. Mağazadan içeri girip de eliyle beni işaret edince sevincimden az kaldı programımı bozacaktım. Uzun bacakları ve dar omuzlarıyla öyle bir salınışı vardı ki, görenler ördeklerin lideri geçiyor zannederdi. Bu bir kadına yapılacak en büyük, manevi değeri en yüksek iltifattır. Ve Chatter bu iltifatı tırnağından saçına dek hak ediyordu doğrusu.

Görünüşe aldanmamak gerek. Ben bunu çok geç anladım. Anladığımda Silentların karakteristik özelliklerinden biri olan altın sarısı bukelelerimin yerinde yeller esiyordu. Asla deforme olmaz, buruşmaz polimer cildimde kırışıklıklar belirmişti. Ayrıca çelik destekli bükülmez, ömür boyu garantili omurga kemiğim öyle bir eğrilmişti ki, karımın yüzü yerine sadece göğüslerini, ama o da sadece alt tarafdan, görebiliyordum.

Kapı hala çalıyor, onu bekletmekten hainice bir zevk almıyor da değilim. Aynada her kendime baktığımda, sonra Chatter aklıma geldiğinde içimi anlatılmaz bir çılgınlık kaplıyor ve ben her

defasında yemeğe tuz yerine silikon parçacıkları koyup koymamak arası bir duygu yaşıyorum.

Silent, pabuçlarımın kocası, tatlı dilli yılanım benim, tamam anlaşılan kapıyı açmak istemiyorsun. Seni aldığım mağazaya bir şikayet dilekçesi yazmamı istemezsin değil mi? Canişkom. AÇ ŞU KAPIYI...

Tamam, tamamm açıyorum tatlım. Umarım çok bekletmedim. Yemeği hazırlıyordum, öyle dalmışım ki geldiğini duymadım. (Koca bir yalan daha, Silentlar asla yalan söylemezler, ama sanırım kimsenin Chatter gibi bir sahibi yoktur.)

Chatter'ın kıpkırmızı olduğunu görmüyorum, taa içimde duyuyorum. Kızgınlık ateşi damarlarından fışkırmış boynuna doğru akıyordur. Nefes alışı da bir inek kadar seri ve hızlıdır. Aslında onu böyle kızdırmak doğru değil, bu sefer ki kızgınlığında soluğu en yakın dişçide almak zorunda kaldık. Çünkü ön dişlerim Chatter'in yumruğuna dayanamayıp eşek cennetini boylamıştı. Çok sert bir yumruktu doğrusu. Chatter rekorunu bu yumrukla egale etti. Geçen yıl, gözümde oluşan ve morluğu menekşeleri bile kıskandırabilecek bir çürükle kurtulmuştum.

Silent olarak arada bir böyle dayak yemeye aldırmıyorum. Bunlar işin tadı tuzu, akademide en önce öğretilen kural "Dayak yiyin ama siz asla vurmayın"dır. Chatter'e el kaldırmak düşüncesi çok cazip ama biz tutucu bir akademinin öğrencileriyiz. Kategorimiz daha önce söylediğim gibi bellidir. Hata yapan ilk önce büyük dekana sonra satıldığı mağazaya hesap verir. İşin ucunda defolu mal olarak adlandırılmak ve tozlu bir depoda içi geçmiş Silent'larla, Savage'lerle, Damage'lerle beraber yaşamak ve modası geçince fırlatılıp atılmak vardır. Bir Savage ya da bir Damage olmadığıma bazen hayıflanırım. Ama seçimi biz yapmayız. Yapamayız. Silent bir babadan sadece Silent bir çocuk doğar, akademi kayıtları da kategorilere göre yapılır. Bir Damage ile bir Silent aynı okula gitmez, eğitimleri de birbirinden farklıdır.

Amaf Canımf, senfde fana fer fızdığında fumruk atıfıyorsun. Focanf folarak benifde fir fürüf fakkım farf.

Yumruğun etkisi geçip, dişlerim de takılınca nasıl oldu da bu türlü konuştum diye tırnaklarımı yedim bitirdim. Chatter'a haktan ve hukuktan söz etmek, eşeğin aklına karpuz kabuğu sokmaya benziyordu. Hak diyince kendi hakları aklına gelebilirdi. Bu da benim bir yumrukla kurtulamayacağım ve 15 gün ev hapsi ile cezalandırılacağım demekti. Şimdi düşününce yaşadığım şokun beni böyle konuşmaya ittiğini kendi kendime itiraf ediyorum. Bunun Chatter'a duyduğum onulmaz nefretle bir alakası olamaz. Bir Silent asla nefret duygusu taşımamalıdır.

Sus kaz kafalı, zamanında kapıyı açıp beni bekletmeseydin, şimdi senin için onca zahmete girmeyecektim. Karnım aç, yemeği hazırla. Sonra da gidip şu lanet dişlerine baktırırız.

Olur canım, parem, çukulata kırıntılı pastam, nasıl istersen. *Kaltak karı bir kere şu yemeği sen hazırla da ben yiyeyim. Zıkkım ye emi... (fısıltıyla tabi)

Ne dedin Silent anlayamadım?

Hiç bir şey canım, bugün giydiğin elbisenin seni ne kadar açtığını söylüyordum. Hep bunu giy olmaz mı?

Büyük yaratıcıya şükür yaptığından az da olsa pişman olmuştu. Dişlerim için kredi kullanmak zorunda bile kalacaktı. Ona pahalıya mal olmaya başlamıştım. Ve artık benden hoşlanmıyordu. Yeni bir Silent almak için ebeveyninden kati-izin almalıydı. "Boş Olmak" bazı kurallara bağlıdır. Mağazaya yatırılan ipotek kredisi, -ki külliyetli bir miktardır -"Boş Ol" zamanlarında mağdura yeni bir hayat kurması için verilir. Yeni hayat demek ise, varsa çocuğu yanına alıp, kendine seni tekrar kabul edecek bir mağaza bulmak ve bu sefer yaşı geçmiş domuzlara satılmayı kabul etmek onun pisliğini ömür boyu çekmektir. Ya da sokaklarda üç-beş krediye onun bunun kısa zaman malı olup, horlanıp, itilip, kakılıp, nerde akşam orada sabah yaşamaktır.

Elinizdeki kredi bu arada çarçur olup gider, siz de en sonunda çaresiz kalarak akademinin bilgisayarına sanal model olarak yüklenmeyi kabul edersiniz. Hoş Chatter'ın yeni bir Silent almak istediğini bile sanmıyorum. Onun hayalinde şu İspanyol bozması yeni Savage'lerden var. Bunu bana utanmadan kaç kere hem de yatağımızda söyledi. Bazen sokaklardaki yaşamın yatağımızdan ve evimizden daha iyi olduğunu düşündüğüm anlar oluyor, sanal model olmak bile şu kadını çekmekten iyidir diyorum. Ama akşam beş haberlerinde izlediğim mağdur koca haberleri cesaretimi kırıyor ve Chatter'a beni bırakmaması için yalvaracak raddeye bile geliyorum. Dişlerimi yapan doktor da bir silent idi. Okumasına özel izin çıkmış modellerden, onlar bizlerden daha şanslı en azından bir meslekleri var, sahiplerine ekonomik olarak bağımlı değiller. Doktor benimle çok ilgilendi, bana yeni çıkan polyester kaplı otantik model dişlerden taktı. Gerçi diğerleri ile arasında renk farkı var ama, görünüşü sedefi andırdığı için onları seviyorum. Tek bir sakıncası var, bir daha ceviz yiyemiyeceğim, cevizi çok severim, ama Chatter bana ceviz alırken hep sorun çıkarır. Çıtırdısından rahatsız olup, tüyleri ayağa kalkıyormuş.

Sedef dişlim, bak sana ne getirdim. Kiloluk ceviz pa-

keti. Doya doya ye de yanaklarına renk gelsin. Böyle çok solgun görünüyorsun.

Tam ona uygun bir davranış.

Sağol birtaneciğim, kuvvetli eşim benim, sen YE dersin de ben hıç yemez miyim. Ama diş hekimi bana bunları yasak etti biliyorsun, dişlerim kırılabilirmiş. Hem bu sefer tedavi de oldukça uzun sürermiş.

Ben YE diyorsam oturur yersin, elalem karılarının onlara bir çöp bile getirmediğinden şikayet eder, sen getirileni beğenmiyorsun. Nankör kedi.

İşte dayanamadığım bir laf daha. Nankör kedi. Kedilerden nefret ettiğimi bilir. O tüylü hain yaratıklara benzetilmekten hiç hoşlanmadığımı da. Aslında kedi olan o. Bir Silent böyle bir baskı altına alındığında çaresiz sahibine itaat eder. Eğitimi gereği Yapacak bir şeyi de yoktur. Sigortaları oldukça fazla baskı hissedince atacak şekildedir. Fazla baskıdan da kast edilmek istenen ufak çapta bir nükleer başlıklı füzenin patlatılmasıyla oluşan termal stresdir. Düşünün.

Tamam canımın içeriği, geleceğimin devam etmesinin tek nedeni, mutfaktan kıracağı getireyimde kırmama yardım etsin.

HAYIR ! Dişlerinle kır ve de YE! Sana söyleneni yap. Karınca pisliği.

Doktor uyarısında hiç yanılmamış, oysa öyle olması için büyük yaratıcıya neler adadığımı bilemezsiniz. Güzelim sedef dişlerim ikinci cevizi kırarken çat diye ortadan kırıldılar, diş etim yanmaya ve kanamaya başlamıştı. Chatter'e göz attığımda onu zevkle dudaklarını yaladığını ve tırnaklarını törpülediğini gördüm. Tıpkı bir kedi gibiydi.

Şimdi git o kanı yıka ve hemen gel. Dişçiden randevu almıştım. Bizi bekliyor. Hah HAHHH.

Söyleyecek bir kelime dahi bulamıyorum. Yapacak bir harekette. Mavi çizgili hırkamı alıp arkasına takılmaktan başka çarem yok. İçimde tekrar aynı dişlerden yaptırabilme umudunu hala taşıyorum. Tekrar aynı dişçiye gitmekde beni en azından rahatlatıyor. Diş hekimi Chatter'ın tuvalete gittiği zamanı fırsat bilerek bana bunun nasıl olduğunu sordu. Olanları anlattığımda ise onunda gözlerinde benim Chatter'ı düşündüğümde bakışlarımda olmasını hayal ettiğim pırıltıları gördüm. Kötü pırıltılar. Hin pırıltılar. Başka bir Silent da aynı şeyleri yakalamak beni oldukça heyecanlandırdı. Sonunda tek olmadığımı anlamış bulunuyorum.

Şimdi sana bir tel-efon numarası yazacağım. Senin ki işe gittikten sonra, güvenli olduğuna inandığın bir saatde beni vizyonla ara. Senin için bir planım var dostum. Anladığım kadarıyla aynı kaderi paylaşıyoruz.

Chatter döndüğünde doktor ona işinin bittiğini arzu ederse onunda dişlerine bir tek kredi bile almadan bakabileceğini söyledi. Bu ayıya bir tas bal ikram etmeye benziyordu. Diş hekimi, Chatter da bir sürü çürük, diş eti çekilmesi rahatsızlığı ve ağız kokusu olduğunu tespit ettiğini söylediğinde, yüzünde oluşan ifadeyi sonsuza kadar yanımda taşımak için kalıplatmak istedim.

Sağlık problemlerinin yanı sıra güzelliğinin bozulacağını düşünmek onu deli etmeye yetmişti. Hiç düşünmeden gelecek haftanın ilk mavi günü için randevu aldı. Harcayacağı krediler onu hiç ilgilendirmiyor gibi görünüyordu. Söz konusu kendisi olunca Chatter kesenin ağzını sonuna kadar açar.

Silent bana kafeinsız kahve yap, dumanını üzerinde görmezsem çok fena olur. Haşlanmak istemezsın değil mi? Büyük yaratıcıya bazen seni başıma sardığı için öyle kızıyorum ki. Kokarca kılıklı herif seni.

Mutfakta kahveyi pişirirken dişlerimi gıcırdatıyordum. Sinirimden kahveyi ikinci kez yapmak zorunda kaldım. İlki taşmış micro-ısıtıcı kahve parçacıklarıyla tanınmaz hale gelmişti. Ortalığı temizlemek en azından bir saatimi aldı.

Aksilikler bir Silent'ı asla yalnız bırakmaz. Aksilik ve Silent ikiz kardeş gibidirler. Ama bu kez şansım yaver gidecek ve Chatter'in beyin burgusu çenesinden kurtulacaktım. Diş hekiminin, içeride oturan rüküş gudubetin çenesi için yapacaklarını hayal edip, biraz kendime geldim. En sevimli yüzüm ve programımda bulunan en yumuşak bakışım ile içeri girdiğimde Chatter'ı kanepede oturur buldum.

Al canımın fındık içi, hayatımın gül baharı, mis gibi taptaze dumanı tüten kafeinsiz kahve. *Umarım uyursun da bir süre şu zavallı başımı dinlerim. Ve umarım bu son uyuyuşun olur. CADOLOZ (mırıldandım tabii. Başka ne yapabilirim ki, dişlerim hala kamaşıyor).

Günün bittiğini bildiren sinyalden sonra yatağımıza gittik. "Yatağımız" alışkanlıktan böyle söyledim. Yatağım demem gerekli, onunla birlikte uyuyoruz ama, kutuplarda beyaz bir penguenle yatsam daha fazla sıcaklık hissederim. Chatter uzun zamandır benimle uyurken sıcaklık duyusunu kapatıyor, vücud ısısını düşürüyor. Beni cezalandırdığını düşündüğüne eminim. Ama ben ona bu yüzden minnettarım, en azından sıkıcı kocalık vazifemi yerine getirmek zorunda kalmıyorum. Bu vücud sıcaklığında hiç bir şey olmaz. Çocuk bile. Yaratıcıya bin şükür daha.

Diş hekimiyle yaptığım tel-efon konuşmasından sonra içim çok rahatladı. Kuş tüyleriyle dolu bir havuza atılmış gibi yumuşacık ve sıcaktım. Birden bire hayatı yapay gökkuşaklarından bile renkli buldum.

Chatter'e acımayla karışık bir sevgi hissettiğimi bile ayrımsadım.

Yumurtalarını uygun yere bırakmak isteyen dişi japon balığı gibiydim, doğru rotada ilerliyordum. Mikroorganizmalar yüzünden bombaj yapmış konserve kutusu gibi patlamaya hazırdım. Birinin bana ilk deliği açmasını bekliyordum. Silent sessizliği ve masumiyeti programına ihanet etmenin çilekli jöle tadını da inkar edecek değildim. "Yaşasın ezilmiş kocanın en sonunda bulacak olduğu adalet."

Sonunda beklenen gün geldi. Hava çok güzeldi. Anlaşılan kutladığı bir şey vardı. Sırdaş havaya göz kırptım ve gülümsedim. Chatter ve ben diş hekimine gitmek için ilk taksi-dol'a atladık, otomatik pilotun çenesi düşmüştü. Habire aptal aptal şakalar yapıp duruyordu. Bunların bakımları çok pahalıya mal olduğundan bizler böyle çenesi düşük, kavgacı, şakacı ve aşırı derecede somurtuk pilotlarla muhatap olmak durumundaydık. Keyfim o kadar gıcırdı ki otomatik pilotun bir iki esprisine katılmadan edemedim.

Ama Chatter sinirden saçlarını kemirmeye başlamıştı, fırsat buldukça da beni çimdikliyordu. Umarım bu bacağımda ki son çürük olur dedim kendi kendime. Umarım bu Chatter'ın bana son eziyeti olur.

Diş hekimi bizi kapıda karşıladı. Çaktırmadan bana "her şey yolunda" işareti fırlattıktan sonra Chatter'ı nazik bir bibloymuşcasına koltuğuna oturttu.

Sizi bayıltmamız gerekiyor. Korkmayın çok basit bir operasyon olacak. Bilgisayar sizi devamlı kontrol edecek. Nefes alışınızın ritmi olur a bozulursa derhal enjeksiyonu kesip, ayıltıcı spreyi yüzünüze sıkacak. Hazırsanız başlayalım.

İyi bir koca gibi Chatter'in elini tuttum. Bayılana kadar alnından dudaklarımı çekmedim. Huysuz eşim tüm bu jestlerim karşısında bana sadece kıçını döndü ve vücuduna ilacın enjekte edilmesini seyretti. Biraz sonra o muhteşem horultusuyla beraber uyumuştu. Doktor horlamasını duyunca bana daha bir anlayışla baktı. Biz Silent serisinin kalbi çok yufkadır.

Cık Cık. Zavallı Silent model SL, size kendime acıdığımdan daha çok acıdım şimdi, en azından ben böyle kulaksal bir işkenceye maruz kalmıyorum. Dostum.

Yapılacak işlem bir saate yakın sürdü. Doktor dikme işlemini bilgisayara bırakmayarak eski usulerle kendisi yaptı. İşi şansa bırakmak istemiyordu anlaşılan. Kullandığı iplik en son teknoloji ile üretilmiş saç inceliğinde polimer bir iplikti ve çok pahalıydı. Bir fili bu iple tavana asabilirdiniz ve kopmasını beklerken yaşlanıp çürür giderdiniz. Sadece özel senato üyeleri için çok özel "kulak dikimi gibi" dış organ nakillerinde kullanıldığını biliyordum. Nereden mi? Belgeseller sık sık böyle konuları irdelerler Çok seyreden çok gezenden daha iyi bilir.

İpi nereden bulduğunu sormadım bile. Dikkatle yaptığı işe bakıyordum. Hayallerimden bile daha çılgıncaydı. Aşırı zevkliydi de.

Doktor Chatter'ın ağzını damaklarından birbirine dikiyordu. Yemek yiyebileceği bir boşluk bırakmıştı Bu deliğin çapı 5 krediden bile küçüktü. Chatter artık konuşamayacak sadece sıvı besinlerle beslenecekti. Ve bu besinleri büyük bir keyifle ona sevgili kocası hazırlayacaktı. Aşırı sıcak ve pütürlü sebze çorba tarifleri aklımdan resmi geçit yaparak geçtiler. Eve döner dönmez bir yemek kitabı alıp bu menüleri daha da zenginleştirmeliydim. Doktora şükranla baktım. Onun için de spesyal tavuk yağlı tatlımdan yapacaktım. Asla görünemeyecek ve farkedilmeyecek bu iplik sayesinde Chatter bir daha asla bana küfür edemeyecek, emir veremeyecek, "kahvem nerede beyinsiz" diye bağıramayacaktı.

Hmmmb phssis phehif, nhphn ÿphyın bhna!!!!!

Canım hayatım tatlı balım, yaşama sebebım sakın ol, konuşmak ıçin kendını zorlama çünkü asla başaramayacaksın. Tam anlamıyla bana muhtaçsın, seni bir çocuk gibi besleyeceğim. Biberonla, boğulana kadar. Şimdi pislik torbası cadı, kaz kafalı minik kuş, beyinsiz yaşam türü doktora şükranlarını sun da mutluluk dolu kuş yuvası evimize dönelim (Artık mırıldanıp fısıldamama gerek kalmadı, bunları BAĞIRDIM, BAĞIRDIM ve o hepsini duydu.)

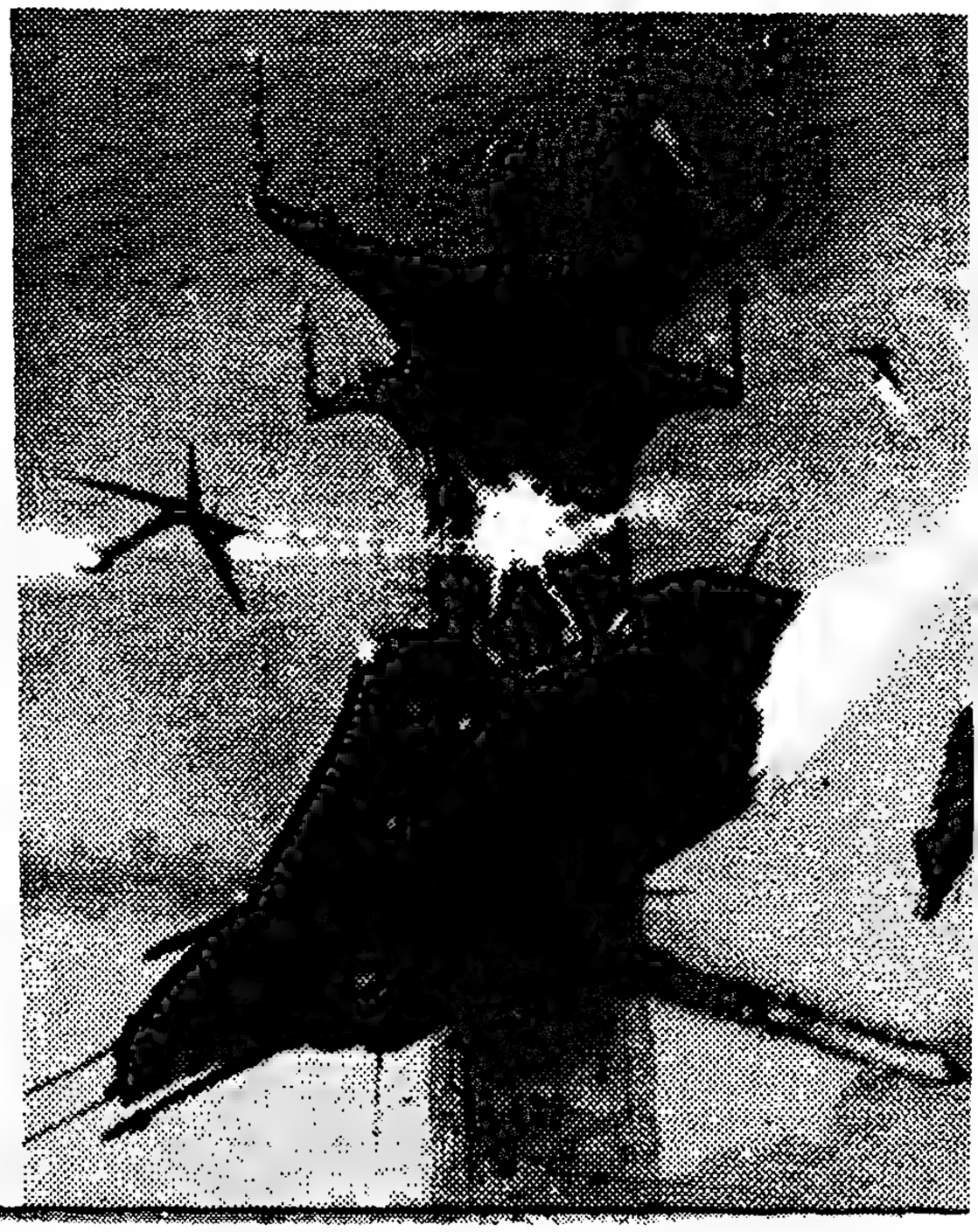

Müzik ve Bilimkurgu

MAKALE

Lami Tiryaki

Bilimkurgu, hayallerle büyüyebilen bir olgudur. Hayaller olmadan, bilimkurgunun gerçekliği kanıtlanamaz. Hayallerle gelişebilen ve gelişebilmesi sadece hayallere ve kurgusal bir ruh yapısına bağlı başka bir olgu daha vardır: Müzik.

Müzik, dayandığı epik ve çoğu zaman şiirsel yapısı bakımından, bilimkurgunun sanatsal yanıyla benzeşmektedir. Müzik ve bilimkurgu ilişkisini, iki ana gruba ayırabiliriz. İlki, müzikte bilimkurgu, diğeri ise bilimkurgu müziğidir.

1. BÖLÜM: Müzikte Bilimkurgu

İlk Dönem:

Müzikte bilimkurgunun, ilk icra edildiği dönemlerden bu yana var olduğunu biliyoruz. İlk müzik eserleri, Fantastik ve masalsı kişileri - olayları anlatırdı. Eski Yunan'da Lir, tanrıların çalgısıydı. Tanrılar ise göklerde yaşarlardı. Onlar, güneşten ve yıldızlardan daha büyüktüler. Onlar için destanlar yazılmıştır. Çalgıları eşliğinde ozanlar, bu primatif BK destanlarını, uzun zamanlar boyunca yeryüzünde söylemişlerdir.

Sonraları, çok sesli müziği tanıdı insanoğlu. Zamanla, tek tek çalgılardan, çoklu çalgılara ve nihayet orkestralara geçildi. Bu orkestralar için yazılan kimi eserlerde, bilimkurgu öğelerine rastlamak olasıdır. Ancak bu eserler, daha çok fantastik unsurlarla beslenmiştir. Bugün hala konser salonlarında çalınan **Gezegenler Süiti,** klasik müzik dünyasının en bilinen fantastik eserlerinden biridir. Ancak burada her bir gezegen, adını aldığı mitolojik kahramanları anlatır. Örneğin Mars, Savaş Tanrısını anlatır ve bakır üflemelerin bolca kullanıldığı marş ritmindedir. Venüs, Güzellik Tanrıçasını anlatır ve yaylıların katıldığı şiirsel bir bölümdür.

Klasik müzikte bir başka gerçek ötesi eser, Hector BERLIOZ'un, ünlü **Fantastik Senfonisi'**dir. Burada da anlatılan, şiirsel ama olağanüstü olaylarla kurgulanmış bir tür "korku" öyküsüdür. Öykümüzün kahramanı - aslında bestecinin kendisi büyük ihtiraslar ve hayallerle aşık olduğu kadından yüz bulamamaktadır. Kadının da bulunduğu bir baloya gider (nefis bir vals bölümü). Baloda ondan yüz bulamayınca, köyün ağaçlık bir yerine gider ve inek sürülerini seyrederek yüksek dozda ilaç içer Amacı intihar etmektir ama ölmez. Ölümle yaşamarası bir yerde kalır. Kendini korkunç bir müzik eşliğinde - darağacı marşı bir darağacına giderken bulur. Onu asacak olan, sevdiği kadındır. Son bölüm "Cadılar Kraliçesi Gecesi"nde, tum gerçek ötesi varlıklarla birliktedir artık.

Görüldüğü üzere, günümüz modern müziğin oluşumuna kadar, müzikte BK, fantastik temalarla ifade edilebilmiştir ancak. Bu eserlerin yazılmış olduğu zamanlardaki bilgi birikimi gözönüne alınacak olursa, bu eserlere neden "BK" sıfatını yakıştırdığımız ortaya çıkar.

Günümüz Dönemi:

Günümüz müziğinde BK temasına geçmeden once, çok özel bir müzik türünden sözetmek yerinde olur: **New Age** (Yeni Çağ) **Müziği.**

Kökü fazla eskilere dayanmayan, ilk kez film müziklerinde kulağımıza çarpan bu çok önemli müzik türünün ilk ciddi örneklerini, 68 ve sonrası progressive rock gruplarında görmekteyiz. **Pink**

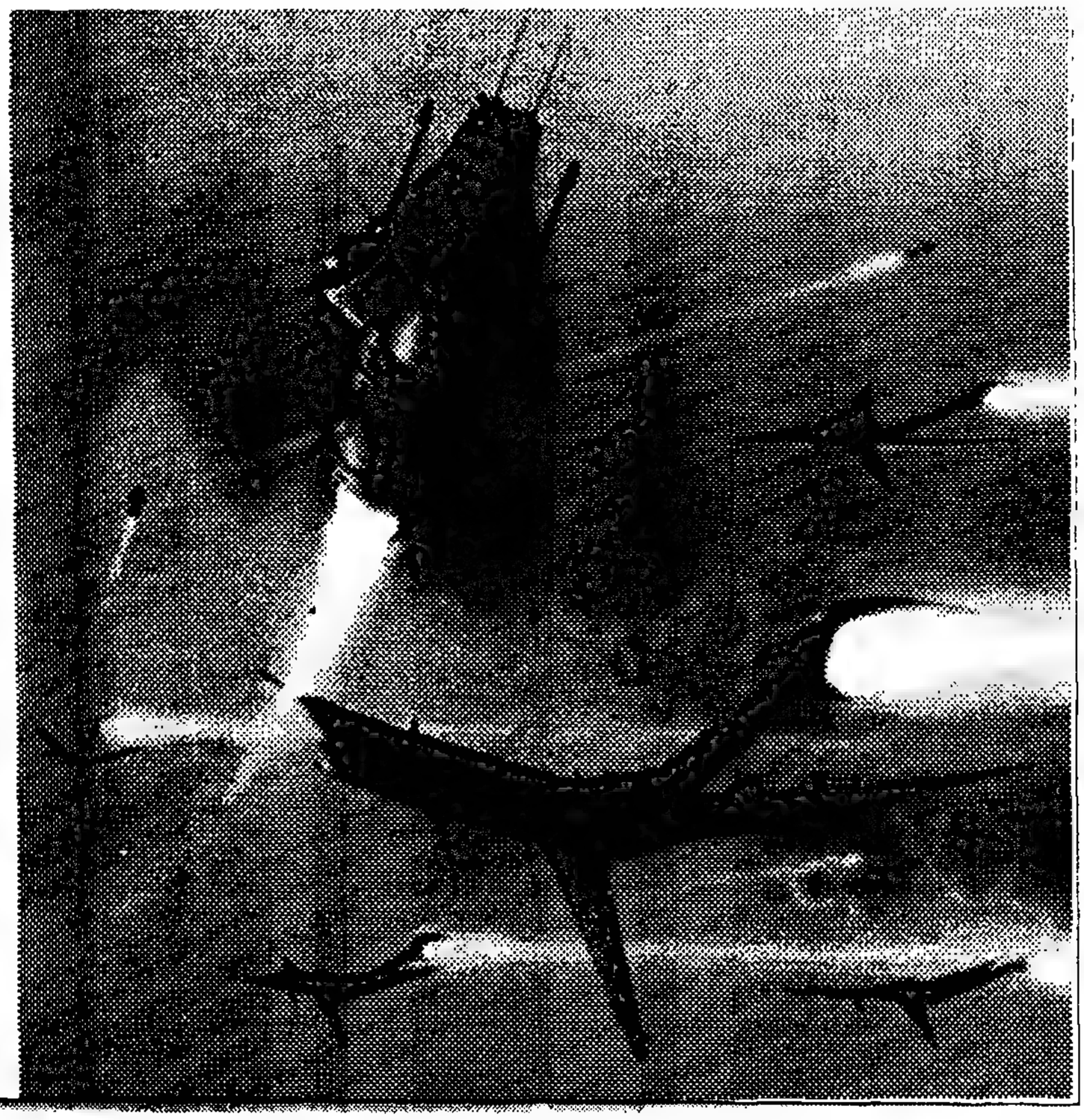

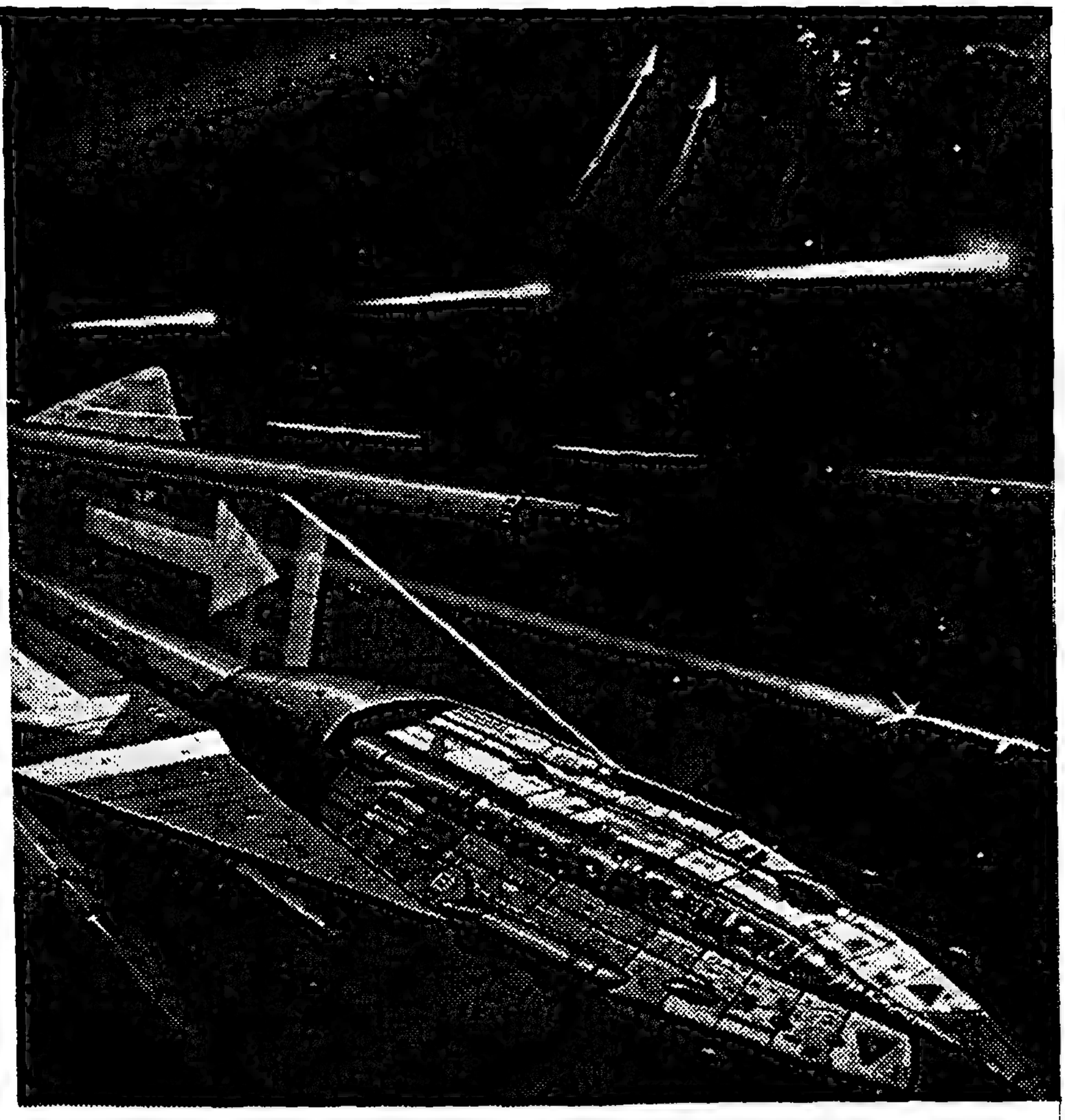

Floyd, Deep Purple, Alan Parsons Project gibi grupların bazı çalışmalarında (Shine On You Crazy Diamond - **PF**, April-**DP**, I, Robot-**APP**...) yer alan bu melodiler, daha sonraları, **Mike OLDFIELD** (Tubular Bells), **Jean Michael JARRE** (OXYGENE) gibi bestecilerin çalışmalarıyla gerçek bir müzik türü olarak ayrılmıştır. 80'lerde tüm dünyaya yayılan ve çok sevilen bu müzik türü, müziğin başka türlerinin sanatçılarının da katılımıyla (**Peter GABRİEL** gibi) geniş kitlelere, bu arada Türk müzikseverlerin de beğenisine sunulmuştur. Ne yazık ki ülkemizde henüz New Age'in yaygınlaştığını söyleyemiyoruz.

New Age müziği, elektronik, akustik tüm müzikal enstrümanlardan, bu arada kısmî olarak insan sesinden de yararlanır. Doğrudan söz içermeyen New Age, doğayı, gizemli duyguları, izlenimciliği, kendine başlıca konular olarak seçmiştir. Bu arada en çok işlediği temalardan biri de bizi yakından ilgilendiriyor: **Bilimkurgu.**

New Age'de ilk BK rüzgarlarının, adı konmadığı dönemlerde, rock gruplarının çalışmalarında estiğini söylemiştik. 1977'de **Alan Parsons Project**'in, Asimov'un ünlü eseri I, Robot (Ben Robot)'tan esinlenerek yaptıkları albümle aynı adı taşıyan parça, Asimov'un sıcaklığına, görkemli bir gizem katmıştır.

İrlanda'lı New Age sanatçısı **ENYA**, 1986'da Celt'ler için yapılan bir belgesele yaptığı müziklerle oluşturduğu ENYA isimli albümündeki *Aldebaran* adlı parçayı Ridley SCOTT'a ithaf etmiştir. Yine 1988'de **VANGELIS**, tamamı BK temalarından oluşan DIRECT albümünü yayınlar. Albüm, modern BK düşlerini betimlemektedir. *The Motion Of Stars* (Yıldızların Hareketi), *The Will Of Wind* (Rüzgarın Arzusu) ve *Metallic Rain* (Metal Yağmuru)'nda, önce gizemli bir uzay yolculuğu sonra bir meteor yağmurunu yaşarız. Elsewhere (Bir Başka Yer), ve *Dial Out* (Çalıştır)'da uzak gezegenlerde ve uzay gemilerinde dolaşırız Albümün ikinci yarısı, güncel BK temalarını yansıtır. Bunu anlamak için, parçaların isimlerine bakmak yeterlidir: *The Oracle Of Apollo* (Apollo'nun Kehaneti), *Message* (Mesaj), *First Approach* (İlk Yaklaşım) ve *Intergalactic Radio Station* (Galaksilerarası Radyo İstasyonu).

Yeni tarihli bir çalışma, **Mike OLDFIELD**'dan gelir: *The Songs Of Distant Earth* (Uzak Dünyanın Şarkıları). Arthur C. CLARKE'ın aynı adlı eserinden esinlenerek yaptığı albümde Oldfield, çok değişik sesler elde etmiş ama vurmalıları çok fazla on planda tuttuğundan, albüm BK havasından uzaklaşmıştır.

Müzikte BK temasını işleyen iki önemli sanatçıdan sözetmek istiyoruz. İlki, çoğumuzun bildiği, **Jean Michael JARRE:**

Şehrin gizemini anlattığı 1978 tarihli EQUINOXE'de, gizliden gizliye, geleceğin kentlerinin şaşırtıcı sırlarına götürür bizi. Sözsüz bir müzik eserini dinlerken anlamak, engin bir hayal gücü ve ruh yapısı gerektirir. Ancak JARRE'ın ünlü OXYGENE'inin BK temaları içerdiğini anlayabilmek için, çok iyi bir dinleyici olmak gerekmez. BK eserlerinden esinlene-

rek yaptığı bu en iyi bilinen albümünün - bazılarınca en iyi albümünün ikinci bölümü, uzay gemilerinin savaşını, şaşırtıcı bir tatlılıkla anlatır. Ses efektlerinin kullanılışı, albümün yayınlandığı dönem için, muhteşemdir. Dördüncü bölümde insan kendisini, Süpermenin mistik Yalnızlıklar Kalesi'nde hissedebilir. Altıncı bölümde, hızlı bir astral yolculuk hissedilir. 1986 yılında çıkardığı albümü *Rendes Vouz* (Randevu), tamamıyla gerçeküstü temalarla doludur. 11. parça (CD'de) *Last Rendes Vouz-Ron's Peace* (Son Randevu-Ron'un parçası), 1986'daki uzay mekiği kazasında ölen astronot Ron Mc NAIR'e adanmıştır. Stephen HAWKING'e adadığı son albümü CHRONOLOGIE'de, Oxygene ve Equinoxe'a bir dönüş yapmak istemiş ancak bu albümlerin sıcaklığını yakalayamamıştır.

Sözünü etmek istediğimiz ikinci sanatçı, **KITARO:**

İpek Yolu'nun bu çok tanınan bestecisi, bazı eserlerinde BK temasına yer vermiştir. 1978 tarihli *Ten Kai* (Samanyolu) ya da *Astral Trip* (Astral Yolculuk) adıyla bilinen albümü, gerçeküstü BK temalarıyla doludur. *Micro Kosmos, Dawn Of The Astral* (Astral Şafağı), *Endless Dreamy World* (Sonsuz Düşsel Dünya), Astral Trip parçalarında bizi kozmosun derinliklerinde dolaştırır.

Doğunun mistik rüzgarlarının klavyesiyle estiren bu eşsiz hayal bestecisi, TENKU albümünde BK düşleri sunmaktadır bize: *Aura, Message From The Kosmos* (Kozmos'tan Mesaj), *Time Traveller* (Zaman Gezgini), *Legend Of The Road* (Yolların Efsanesi), *Milky Way* (Samanyolu). Şiirselliği BK ile birleştiren Kitaro'nun diğer eserlerinde de yer yer BK izlerine rastlamak mümkündür.

Ve bizden BK esintileri. Ülkemizde tanınmayan, genç besteci **Ufuk GÜRAL,** TRT-3'ün tamamiyle klasik müziğe ayrılmadığı zamanlarda karşımıza, *Stratos, Minus One* (Eksi Bir), *Crystal Universe* (Kristal Evren), *Planet Express* (Gezegen Ekspresi) gibi besteleriyle çıkıyor ve tesadüfen bu parçaları kaydetmeyi başarıyoruz.

Barış MANÇO, *Söz Meclisten Dışarı* albümünde, gelecekte geçen hüzünlü bir "*Uzay Göçü*"nü anlattığı *2024 Son Yolculuk*'la tek BK temalı New Age türü eserini vermiştir. Yıllar sonra **İlhan İREM**'i, *Pencere ve .. Ve Sonrası* albümlerinde, başka dünyalarda, başka dünyalılarla görüyoruz

Ne yazıkki ülkemizde, New Age sanatçısına pek rastlanmamakta. Olan birkaçı da BK temaları içermeyen eserler vermekteler.

II. BÖLÜM:

Bilim Kurgu Müziği:

BK için yapılmış her şeye yazılmış müzik eserlerin., bu gruba koyabiliriz. BK film müzikleri, TV dizileri için yapılmış müzikler, BK eserlerini tanıtmak için yapılmış yarı fon müzikleri, BK klipleri hep bu gruptadır.

Bu kısım için yapılmış olan müzik eserleri henüz çok sayıda olmayıp, bu konuda yapılan çalışmalar da yeni sayılır. Bu grubun en yoğun olan örneklerini, film müzikleri oluşturur BK kitaplarından ya da görsel yapıtlardan esinlenerek, bestecinin tamamıyla kendi duygu ve düşüncelerini ilettikleri müzik eserlerini birinci gruba koymak gerekir Çünkü bu eserler, ilk grupta sözü edildiği gibi, müziğin kendi yapısındaki BK temasını anlatır (başta örneğini verdiğimiz, Alan Parsons Project I, Robot gibi). Bu eserler, esinlendikleri BK yapıtlarına farklı bir boyut katarlar, ancak onların "klip müzikleri" değillerdir.

Pek çok film ve TV dizisi için yapılan müzikler, filmleri ya da dizilerivle birlikte hatırlanırlar Örneğ·

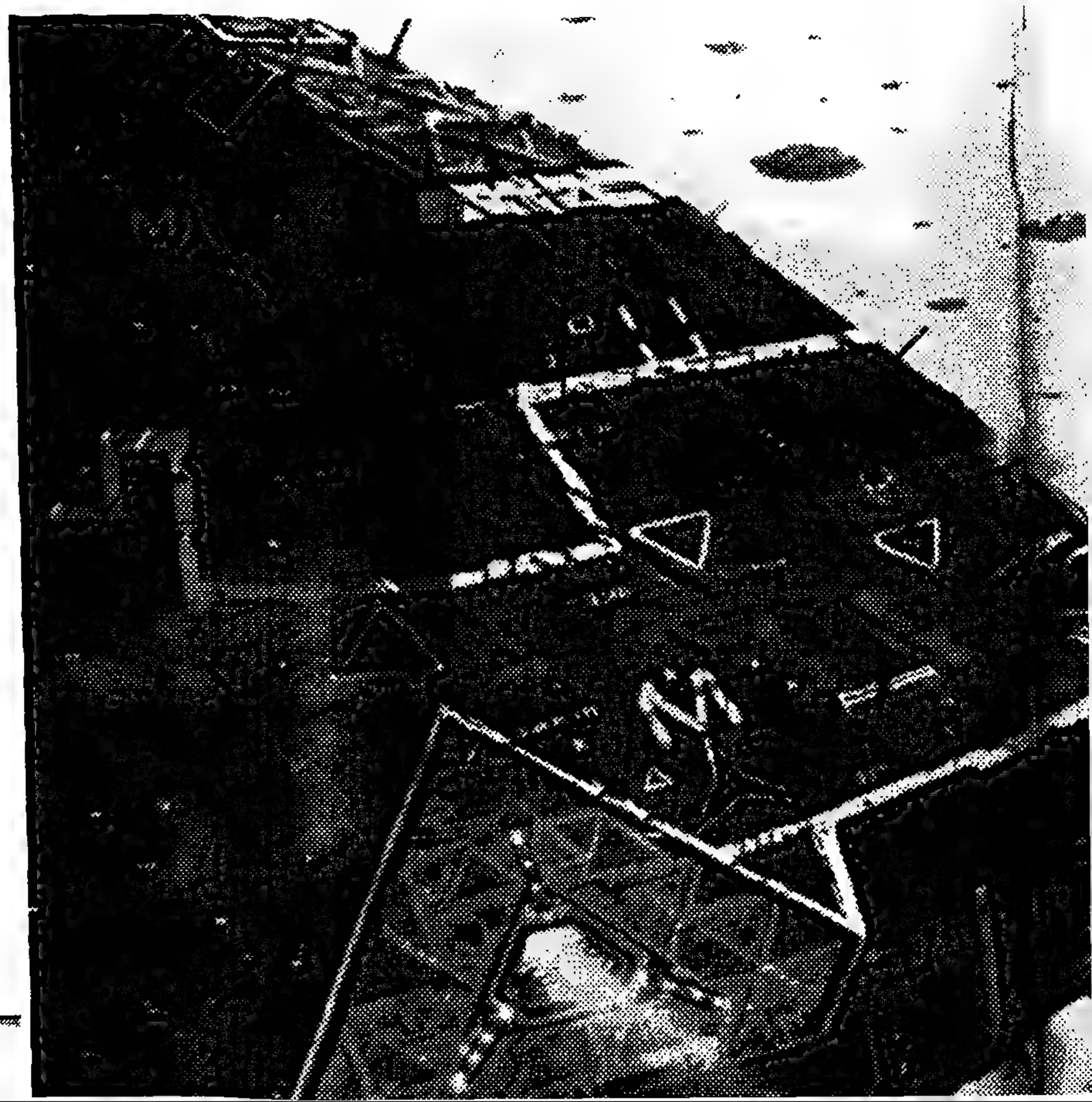

Space 1999 (Uzay 1999)'un kalabalık fon müziği, bir zamanlar diziyle özdeşleşmişti. Aynı şekilde **Uzay Yolu** dizisi için yapılmış olan jenerik müziği de konuyla o kadar özdeşleşmiştir ki, daha sonra çevrilen sinema filmlerinde de yine aynı melodi, jenerikte kullanılmıştır.

Müziğiyle özdeşleşmiş bir başka BK filmi, T**ermina-tor**'dur. Brad FIEDEL'in 1. filmde kullandığı yumuşak tema, II. filmde tam bir orkestrasyon ve sertlikle geleceğin fonunu oluşturmuştur. Filmde kullanılan **Guns'n Roses**'ın sert rock parçası ise, filmın BK öğesi taşımayan bölümlerinde kullanıldığı için onu BK grubuna alamıyoruz.

Yine etkileyici müzikleri olan bir BK filmi, John CARPENTER'ın **Escape From New York** (New York'tan Kaçış)'ıdır. Kurt RUSSEL'ın başarılı oyunculuğuna, yalnız alıcı bir kulakla dinlendiğinde hissedilen, enfes bir müzik eşlik etmektedir. John CARPENTER'ın da imzasını taşıyan bu tema, filmin yalnız BK ögelerinin yoğun olduğu yerlerinde kullanılmış, Manhatten sahnelerinde ise rock ağırlıklı, BK teması taşımayan melodiler kullanılmıştır. 1996 Aralık ayında gösterime giren devam filmı Escape From Los Angeles (Los Angeles'ten Kaçış)'ta da yine aynı özellik tekrar edilmiştir. Burada, rock ve elektronik müzik ayrımı daha belirgin olup, müziklerde yine Carpenter imzası vardır.

Müziğiyle özdeşleşmiş BK filmlerinden ikisi, **Superman** ve **Star Wars** (Yıldız Savaşları)'dır. Bunlardan Superman, müziğıyle öylesine ayrılamaz bir bütün oluşturmuştur kı, Faye DUNAWAY'lı çekilen benzer filmi **Supergirl** (Super Kız)'da da yine aynı jenerik kullanılmıştır. Yıldız Savaşları ise, bugün pek çok kişi tarafından müziğiyle de tanınır bir haldedir.

Tamamiyle BK temalarından oluşan ve film boyunca hissedilen bir başka filmın müziği de, Ridley SCOTT'un **Blade Runner** (Bıçak Sırtı)'dır. Vangelis'in çekici müziği ile donanmış filmin müzikleri, albüm olarak piyasaya sunulmuştur. Filmin sonundaki hareketli tema, pek çok haber programında da fon olarak kullanılmıştır. Yeni bir film olan **Apollo 13**'ün müzikleri de piyasaya yeni çıkan albümler arasındadır.

Sonuç:

İki grupta incelediğimiz müzik ve BK ilişkileri böyle. Müziğin bu özel kolunun gelişmesi, konuyla ilgili çalışmaların ve ilginin azlığı nedeniyle yavaş olmaktadır. BK müziğine hemen hemen tüm katkı, New Age sanatçılarından gelmektedir. Bu da normaldir. Zira BK'nın ruhuna uygun düşen tek müzik türü, klasik müzikle birlikte New Age'dır. Bazan diğer türlerle de etkileşimler olmakta, ancak bunlar ıstısna olarak kalmaktadır.

Türkiye'de, New Age'e dolayısıyla BK müziğine yer veren tek medya organı TRT-3 idi. Ancak TRT-3, şu anda sadece klasik müzik ve caz müziğine ayrılmış durumdadır. Özel radyolarımız ise, formu ve içeriği bellı olmayan müzik adına son derece çirkin örneklerin sergilendiği Türk Pop-Arabesk yayınlarına ağırlık vermekteler. Sadece İslamî ağırlıklı yayın yapan radyolar, New Age'ı (bazen BK temalarıyla yüklü) fon olarak kullanmaktalar. Buradan özel ve resmı radyolarımıza da bu çok özel dinleyicisi olan müzik türünü BK ile de ilişkilendirerek yayın yapmaları çağrısında bulunuyoruz. Pişman olmayacaklardır.

Bol BK'lı ve müziklı günler...

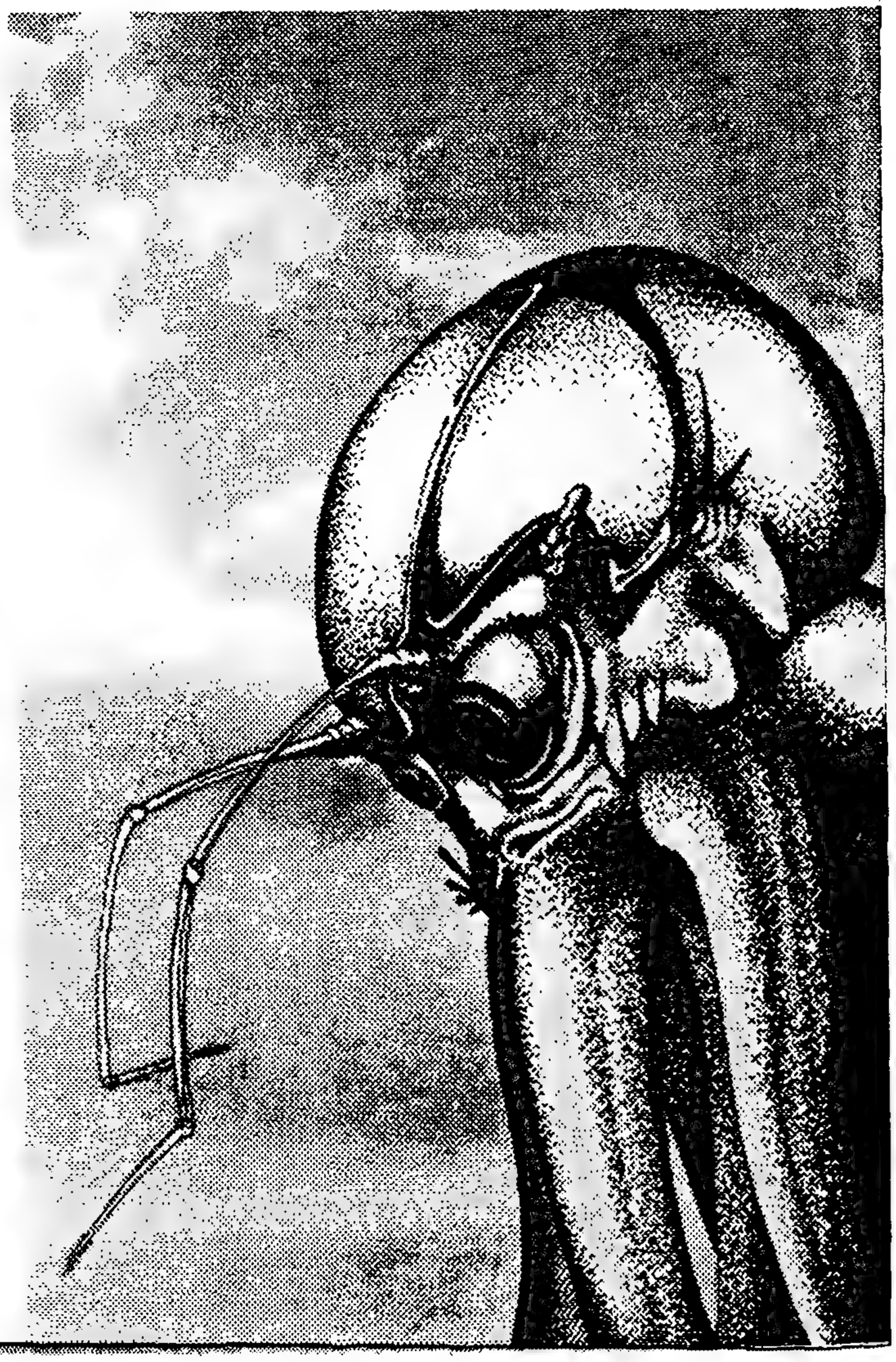

Çizgiromanda Bilimkurgu

ARAŞTIRMA

Hüsnü Çoruk

IV. Bölüm

GİRİŞ: Dergimizin elinizde okumakta olduğunuz 8. sayısına dek toplam üç sayıda yer alan ve son iki sayıdır birtakım sebeplerle ara vermek zorunda kaldığımız Bilimkurgunun 9. sanat içindeki serüvenine kaldığımız yerden devam edeceğiz. Ama dilerseniz önce 1950'li yılların son bölümünden geriye doğru çevirelim rotamızı ve yüzyıl başlarında Amerika'yı etkilemeye başlayan bir edebiyat akımı içinde kısa bir süre dolaşalım. Akımın adı "Pulp". Çok ucuza maledilen "pulps" denilen dergiler vasıtasıyla gelişmiş ve bunlar her türlü temaya ve türe el atmalarına karşın asıl olarak 1920'den itibaren Amerikan bilimkurgusunun canlanmasında, talep yaratmasında çok etkin bir rol üstlenmişler. Çağdaş bilimkurgunun birbirinden değerli yazarlarının çoğu bu dergilerin sayfalarında ilk sınavlarını vermiş ve okurlarla yakın bağlar kurmuşlardır. Bilimkurgunun alt temalarının oluşup gelişmesinde de bu ucuz ama bilimkurgu tarihi içerisinde temeli oluşturan mecmuaların payı çok büyüktür

...

Arkasında yayıncı FRANK MUNSEY olan THE ARGOSY (Büyük tüccar gemisi) adlı mecmua 1896 yılı içinde okurlara ulaşır. Hareket ve macera ile donanmış olup tarihe ilk "pulp" örneği olarak geçecektir (Dergi mümkün olan en ucuz kağıda basılmıştır ve bu kağıda "wood pulp" ya da sadece "pulp" denilmektedir. Lûgat anlamına bakılırsa "pulp" kağıt hamuru anlamına gelmekte. Bulamaç, karışım, mecazi anlamda içinde her şeyin var olduğu bir ortam karşılıkları da vardır.)

MUNSEY'in ana yazarlarından biri olan - belki de en ilginci ve önemlisi - genç bir yetenek aynı yayıncının bir başka dergisinde (ALL STORY) beyaz adamın el değmemiş, gizemini her daim korumuş iki bakir alana yaptığı yolculukları anlatır 1875 doğumlu EDGAR RICE BURROUGHS'dur bu yazar (ölümü 1950). Pekçok mesleğe el atmış, altın arayıcılığından emlak komisyonculuğuna dek çeşitli işlerde kısa süreli bulunmuş, hayal dünyası oldukça gelişmiş bir genç adam profili vardır önümüzde. Çok sonraları yazacağı tamamlanmamış yaşam öyküsünde, onun tüm bu renkli yaşantısını tatminsiz diye nitelendirdiğine tanıklık edeceğiz. Hayal kurma yeteneği ve bu doyumsuzluk öylesine ilginç bir biçimde kaynaşır ki söz konusu bitmemiş biyografisinde kendisine, gerçekle ilgisi olmayan bir geçmiş yaratmaya dek uzanıverir.

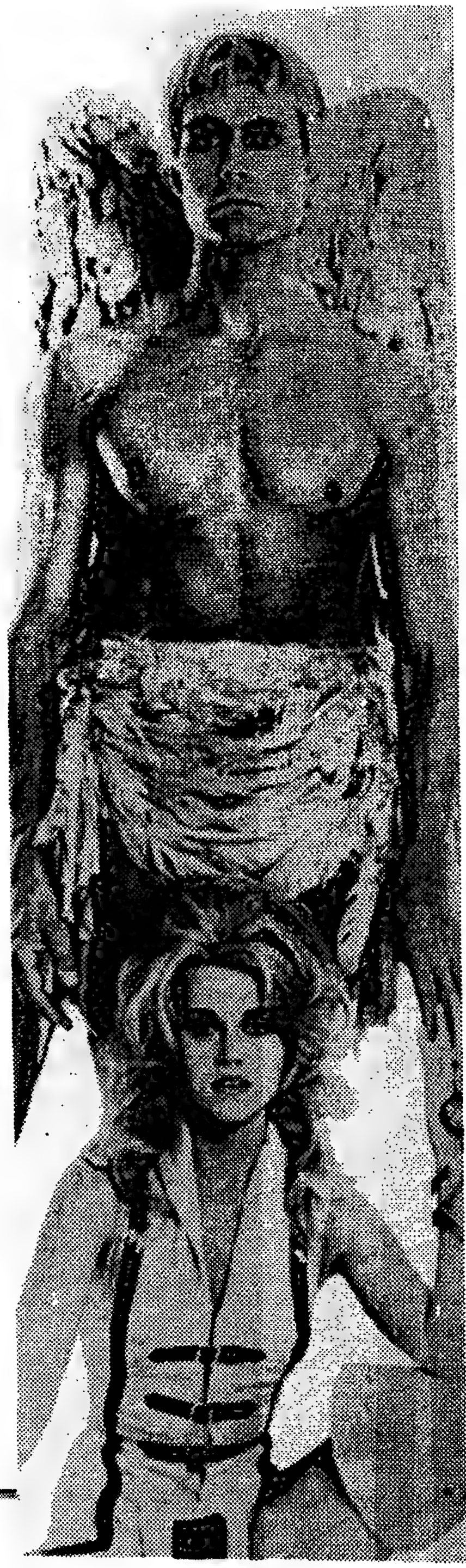

EDGAR RICE BURROUGHS önce Mars gezegeninde yaşamın nasıl olabileceğine ilişkin düşsel romanlar yazdı. Bilimkurgu unsurlarını klasik trajedi ile karıştırıyordu. 1912'de UNDER THE MOONS OF MARS romanı ALL STORY'de yayınlandı. Bilimkurgunun dört ana temasından biri olan UZAYIN ELE GEÇİRİLMESİ çerçevesi içinde değerlendirilebilecek eserden hemen sonra, yine aynı yıl bu kez en ünlü karakterini ortaya çıkarır: "pulp" kahramanının ilk yetkin örneği olarak tanımlanabilecek TARZAN (TARZAN OF THE APES). Çağın en ünlü hayali karakterlerinden biri olacak, sinemadan çizgiromana

kadar kendine çok geniş bir yaşam sahası bulacak TARZAN'a giderek daha çok bağlanır BURROUGHS ve on iki TARZAN romanı hazırlar. Uzaydan, gezegenlerden Kara Afrika'ya, gizem dolu bir ortamdan bir başka gizemli dünyaya yapılan bu geçiş yeni müptelalar oluşturacak ve insanoğlunun içindeki, medeniyet denilen "kargaşa"dan uzaklaşma duygusunu körükleyecekti.

EDGAR RICE BURROUGHS tarafından bir anlamda standartları belirlenen "pulp" akımı iki savaş arasında etkinliğini yoğun bir şekilde sürdürdü ve giderek ilgi kaybetmesine karşın 1955'e kadar devam etti. Başlangıç yılları Amerika'da bilimselliğin ön plana çıktığı ve yeniliklere aç bir neslin yeşerdiği görüntülerle doludur. Dolayısıyla, bilimin hakim bir değer olarak toplumu etkilemeye başlaması bilimkurgu türüne de itici bir katkıda bulunmuştur. Romantizmden westerne dek her alana dalan ve şansını deneyen "pulps"lar, toplumun bu yeniliğe açık görüntüsü karşısında bilimkurguya ayrı bir önem verdiler. Bilimle hayal; 'insanoğlunun geleceği ne olacak' sorusunu tüm yönleriyle cevaplayabilmek amacıyla kesişiyordu. Bugünkü korkularımızın gelişen - makinalaşan bir dünyada, bir nükleer savaş sonrasında ne tür biçimlere dönüşeceği, gelişmenin, getirisiyle insandan söküp alacağının ne olacağı üzerine ihtimaller ortaya konuluyordu. Gelecekteki belirsiz bir ortam, bilimin hayal gücümüzü körüklemesiyle veya hayallerimizi bilimsel bir temele oturtmaya çabalayarak belirli - olabilecek - inanılabilir bir ortama döndürülmeye çalışılıyordu.

Giderek belirli türlere yönelik "pulp" mecmualar göründü. Bunlardan ilk bağımsız bilimkurgu "pulp"i AMAZING STORIES (Hayret verici hikayeler) 1926 yılında piyasaya girer. İki yıl sonra bu dergide PHILIP NOWLAN'ın BUCK ROGERS adlı XXV. yüzyılda geçen bir eseri yayınlanacaktır. Hatırlayacağınız üzere çalışma 1929'da çizgiromana aktarılacak ve çizgiromanda bilimkurgunun ilk örneği olarak bilinecektir.

Şu soru akla gelecektir: "pulp" dergiler ile çizgiroman arasında ne tür bir bağlantı var? Bu sorunun cevaplarından biri doğrudan doğruya "pulp"lerin kapaklarında yatmakta. Birbirinden yetenekli ressam ve çizerlerin rengarenk, sanatsal yönü çok kuvvetli, teferruatı bol ve inanılmaz derecede çekici ka-

pakları öncelikle bilimkurguyu 9. sanata taşıyan bir ara zincir sayılabilir. İkinci bir cevap için ise, gazete striplerinden çizgiroman dergilerine geçişin şekline göz atmamız gerekir. Çoğunlukla komik unsurlarla dolu mizahi stripler ve okuru maceraya iten "pulp"ler. İlki güldürürken, diğeri heyecanlandırmayı amaçlıyordu. Çizgiroman dergisinin bu ikisinin bir nevi birleşimi kabul edilmesi gerekir. Sonuçta "pulp"lerin silahını (macera, heyecan, hareket) kullanan COMICBOOK (Çizgiroman kitabı, dergisi) giderek "pulp" mecmualarının tekelini kırdı ve tahtına kuruldu.

Bu, bizce önemli ve zorunlu ek bilgiden sonra yeniden örneklerimize dönelim ve 60'lara ulaşmadan önce bir iki seriden çok kısa olarak bahsedelim.

Amerika'da çizgiroman dergisi otuzlu yılların sonunda basıldı, yani Japonya'dakinden yaklaşık on beş, on altı sene kadar sonra. Konuyla ilgili çok sayıda firma türedi. Bu firmalar ürünlerinde kadın karakterlere bolca yer verdiler. Tarzan'ın çok sayıda dişi karşılığı türetilirken (bunlara "orman kızları" deniyordu) 1929'da bilimkurguya dalan çizgiroman, yeni mekan uzay içinde yine erotik çağrışımlarla yüklü bayan kahramanlara yer veriyordu. Çizgiromanda erotizm ormanın vahşiliğinde, uzay ve gezegenlerin bilinmezliğinde, böylelikle her an tehlikeyle kucak kucağa bir ortamda gelişme fırsatı buluyordu. Bu tarz, erotik bilimkurgu çizgiroman çalışmalarından olan FUTURA (John DOUGLAS elinden çıkma) 1946 yılını şenlendiren kaliteli eserlerden biridir.

Yedi yıl sonra, bu kez Avrupa'dan gelen bir örnek: SPENCER. On iki yıl sürmüş bu Fransız bilimkurgu çizgiromanı naif bir çizgi ve anlatıma sahip. RAOUL ve ROBERT GIORDAN kardeşlerin ortak çalışması. Üç kişilik bir ekibin yeni uygarlıklar bulması ve bu uygarlıklar ile yaşanan uyum sorunları, zorluklar vs. gibi klasik bir senaryo. Yüz elli macera süren SPENCER bilimkurgu türünün sıklıkla kullandığı unsurlarla (geleceğin makinaları, çeşitli yaratıklar, vs.) doludur benzerleri gibi. Fransa'da METEOR dergisinde yayınlanan bu eser sonrasında, söz konusu ikili uzayda yolculuk yapan bir aileyi konu edinirler LES FRANCIS ile.

Savaş sonrasında, bireylerde boşalımı sağlayan başlıca iki türden söz edilebilir: korku-fantastik ile bilimkurgu (aslında okur her türü kolaylıkla tüketiyordu macera içermesi şartıyla). Yeni hayaller, yeni bir geleceğe umutla bakma, beri taraftan güvensizliklerin korkuların sembolleştiği, daha doğrusu umut ve korkuların kesiştiği alanlar yaratıyordu bilimkurgu çizgiromanları. Düşünceler farklı gezegenlere farklı yaşamlara çevriliyor, başka canlılar var mı sorusu soruluyor, bu sorunun belirsiz ama tasarlanması zevkli cevapları arasında atom savaşıyla ilgili, daha tedirgin edici sorular ortaya atılıyordu bilinçaltında. Ve bu, buna benzer psikolojik bir ortamı içten içe, gizliden gizliye taşıyan ama savaşın yükünü, ölümün yükünü biran önce üzerlerinden, ne pahasına olursa olsun uzaklaştırmak isteyen bireyler sinema ve çizgiromanın hayal sunma yeteneğinden sonuna kadar yararlanıyorlardı. Bireylerin temizliği, adaleti, iyiliği sağlayan, toplumu arındırma yetenekleri olan kahramanlara ihtiyacı vardı. Bu ortamda, bilimkurgunun belki bir alt uzantısı sayılabilecek, temeli bilimsel doğrulardan ve gerçeklerden oluşan ama sonra tamamıyla bir hayalgücü ve özlem karışımı bir ortama okuru davet eden SÜPERKAHRAMAN'lar çoğaldı. Bu konuya daha sonraları teferruatıyla döneceğimizi belirtirken, bazı hatırı sayılır bilimkurgu dergilerini sıralayalım. Yıl 1950, yayıncı 1950'lerin ikinci yarısında sansür tarafından lanetlenecek olan WILLIAM GAINES (Teferruatlı bir inceleme için DARKWOOD SAKİNLERİ ÇİZGİROMAN KÜLTÜRÜ DERGİSİ sayı: 6'ya bkz) dergi WEIRD SCIENCE (Esrarengiz Bilim). Ve bundan üç yıl sonrası. GAINES'in sahibi olduğu

EC (Bu iki harf önceleri EDUCATIONAL COMICS yani eğitici çizgiromanlar adını taşırken 1950'de ENTERTAINMENT COMICS'e "eğlendirici çizgiromanlar anlamına dönüştü) nin başarısından oldukça etkilenen MARVEL'in SPACEMAN'i.

1962 yılında, Jean-Claude FOREST sarışın, genç ve güzel bir bayan kahramanı sessizce ortaya koyar. V MAGAZINE (Voila MAGAZINE - İŞTE MECMUA) dergisinde No.566'da yayınlanan BARBARELLA'yı yazıp çizmiştir. İki yıl sonra ERIC LOSFELD adlı yayımcı BARBARELLA'nın bölümlerini güzel bir albümde toplayınca gürültü kopar ve Fransa'nın "yetişkinler için" hazırlanan ilk çizgiromanı sansürün hışmına uğrar. Bazı eleştirmenlerin, o dönemin Fransa simgesi sayılan efsane yıldız BRIGITTE BARDOT ile benzerlikler buldukları bu çekici çizgi karakter, güneş sisteminde yaptığı yolculuklar sırasında binbir çeşit canlıyla karşılaşır. Gittiği her yerde birtakım karışıklıklar çıkaran ve bunların üstesinden gelebilmek, zor durumlardan kurtulabilmek için özel bir yeteneğini! sergileyen BARBARELLA'da çağın 'modern kadın', simgeleştiriliyordu. Ya teşekkür için ya kaçışını kolaylaştırmak amacıyla bedenini kullanır. Bilimkurgu, ince bir mizah ve hareket karışımı bu çizgiroman asıl olarak özgür, serbest kadın anlayışını, cinsellikte seçilen değil de seçen bir yeniçağ kadınını vurguluyordu. Kadının kendisi erotik bir nesnedir. FOREST'e göre BARBARELLA'nın bilimkurgusal yönü onun erotikliğini kuvvetlendirici bir etki yapıyor. FOREST Dünyadaki nesneleri, makinaları örneğin otomobil - iyi çizemediğini, bu yüzden sıkıldığını, dolayısıyla hayali bir uzay gemisi çizmenin kendisi için çok daha kolay olduğunu söylüyor.

BARBARELLA'nın sansürle (1949 kanunlarına göre) başının belaya girmesi onun ününe ün katar. Öyle ki 1967 yılında yapılan bir Fransız - İtalyan ortak filmine konu olur. Genç bir Jane FONDA, ROGER VADIM'in filminde BARBARELLA'yı mükemmel bir yorumla beyazperdeye taşır. 1970'de LINOS dergisi (İtalyan) maceraların devamını yayınlar, 1981'de ise 3. bir albüm 11. ANGOULEME Festivali nedeniyle basılır.

Aradan geçen otuz dört sene içinde - çağın şiddet anlayışı ve şiddet içerisinde değişik, tuhaf formlarda cinsellik - erotizm görüntülerini izlediğimizde BARBARELLA'nın çok yavan modası geçmiş bir halde kaldığını görmekteyiz. Ancak uzayda, cinselliğini usta bir silah olarak kullanan, FOREST'in kendi zevki için yarattığı bu karakter aynı zamanda POP-ART dönemini haber veren bir öncüdür. Avrupa çizgiromanında, toplumun değişme emarelerini hissettiren önemli bir basamaktır.

Dışarıdaki

ÖYKÜ

Melih Tarı

Karanlık bir geceydi.

Plass, f-mobilini terkedeli yarım saati geçmişti. Ancak, artık şehrin hemen dışında bulunduğu için, yürüyerek ana girişlerden birine ulaşabilmişti. Az ileride başlayan birbirine yakın kabinlerden birini seçip, içeri girdi. Kumanda masasının önüne giderek, hüviyeti yerine geçen şifreyi girdi. Ekranın açık yeşil fonunda:

"Plass E.D. - K.S.P. 12399 - İNCELENİYOR / BEKLEYİNİZ." yazısı belirdi. Plass sabırsızca aletin önünde bekledi. Bir kaç uzun dakika geçti. Ekranın açık yeşil fonunda yine bir yazı belirdi.

"Plass E.D. - K.S.P. 12399 - BULAŞIK OLMA OLASILIĞI NEDENİYLE ŞEHRE GİRİŞİ İPTAL EDİLMİŞTİR."

Plass yumruğunu sıkıp, alt tarafını makinanın üzerine indirdi.

"İt oğlu itler! Hem işinizi yapıyorum, hem de bulaşık sayılıyorum ha!" Plass, aceleyle kabini terk etti. Şehrin içine girmek isteyenlerin onay aldıkları bu makinanın, dıştan hasara uğratmaya çalışanlara felç edici bir gaz saldığını, kıpırdayamaz durumda kalan zanlının da az sonra K.R.P.ler tarafından armut gibi toplandığını, daha teşkilata girdiğinin haftasında öğretmişlerdi. Tekrar f-mobilin başına dönmekten başka çare göremedi. Her ne kadar enerji tankları hasarlıysa da, pekâlâ geceyi içinde geçirebilirdi. Yavaş adımlarla aracı bıraktığı yere doğru ilerledi.

...

Beklenen Üçüncü Dünya Savaşı çıkmamıştı. Ancak insanoğlu neslini tehlikeye atacak nükleer gereçlerle biraz fazla oynanmıştı. Bu sayede dünya yüzeyi nükleer artıkların açık deposu durumuna gelmiş, bunu farkeden bazı devletler, kendilerini bu atıkların etkilerinden korumak için tecrit edilmiş şehirler meydana getirmişler, sözde tüm iyi niyetleriyle diğer devletleri ikaz etmişler, tecrit edilmiş şehirleri gerçekleştiremeyenler açıkta kalmıştı.

Yani nükleer artıklara bulaşmak zorunda kalarak, gün be gün gözle görülür bir deformasyona uğramışlar, yani "bulaşık" denilen bir cins olarak anılmaya başlamışlardı.

Plass, tecrit edilmiş şehirlerin birinde, K.S.P. idi Yani, Kent Sivil Polisi. Tecrit edilmiş olan yasadışı şehirdeki, özel klimalarla ılıtılmış havaya karşın şehrin dışında kalan ve bulaşıkların yaşadığı yerlerin ne kadar sıcak olduğunu acıyla hissetti. Onlar, içerde, ne kadar rahat, düzenli bir yaşam sürüyorlar ise dış taraf, yani, bulaşıkların yaşadıkları yerler o denli huzursuz ve düzensizdi. İşleri, içeride huzursuzluk çıkartanları yakalamak ve mahkemeye sevketmekti. Mahkemeden ikaz sicili alan kişiler kodlanıyor, ikinci bir suç işledikleri kesinleşirse, bulaşıkların yaşadığı alana sevkediliyorlardı. Plass, görevi sırasında, ki, üç yıldır bu görevdeydi, sadece beş kişinin tecritli alan dışına çıkartılmasına neden olmuştu. Tecrit edilmiş iç şehirde kurallar kesindi. Bu nedenle, suç işleme oranları oldukça düşüktü. Ama sonuçta, insan, insandı ve kurallara rağmen yine de rahat batan suç işleyebiliyordu.

Bulaşıkların yaşamaya çalıştıkları dış kısımdaki şehirlerde ise durum çok farklıydı. Yaşamaya çalışan çaresiz insanların suç işleme oranları çok yüksekti ve bunlara da engel olacak doğru dürüst kurallar konulamamıştı. Zaten konulan kuralları kim denetleyecekti ki? Yaşamaya, bir gün daha fazla yaşayabilmeye çalışan insanlar için o kurallar hiç bir anlam taşımıyordu.

...

F-mobile gelmişti. Aracın içinde belirmiş olan ışığı, ta uzaklardan görmüştü. Kıyafet olarak bir K.S.P.ye benzemediğine şükretti. Çünkü, görevi gereği, şehirde iki kişinin ölümüne neden olan ve ikinci suçunu işleyen bir adamın peşinde dışarı çıkmıştı. Adam nasıl olsa, tecrit edilmiş şehrin dışına atılacağını biliyordu. Ancak birisi polis, iki kişiyi öldürünce, işler değişiyor, bu gibi suç işleyenler, yani, cinayet zanlıları, suçları sabit görülürse, imha ediliyorlardı. Plass, K.S.P.lerin giydiği klasik gri, mavi formayı giymeye zaman dahi bulamamıştı. Tam görevi devralmaya giderken, önünden geçen siyah, yakası sarı çizgili bir elbise giymiş olan adam, arkasından koşan bir K.R.P.yı, elindeki laser silahıyla vurmuştu. Şehrin çıkışına çok yakın bir bölgedeydiler. Tecritli şehirden dışarı kaçan adamı, Plass, fütursuzca izlemişti.

Bulaşmışların kesimine yaklaştıkları bir yerde, Plass adamı kıstırmış ve imha etmişti. Sonra az ilerlerisinde duran boş bir F-mobile atlayarak şehire dönmeye çalışmıştı.

...

Aracın yanına gelince, içerde iki kişinin bulunduğunu gördü. Aslında bulaşık olanlar, tecritli şehire bu denli yaklaşmazlardı. Ancak, bu iki adam, en azından bu geceyi geçirecek bir yer bulmuşlardı.

Plass'ın ayak seslerini duyarak dışarıya çıktılar. İkisi de gençti. Ama genç demeye, hele insan demeye binlerce şahit lâzımdı. Gerek nükleer yıkımın, gerekse kullandıkları uyarıcılar nedeniyle, neredeyse şekilleri bile değişmişti.

Plass, bir elini kaldırdı.

"Sakin olun!" dedi. Konuşurken sesine sert bir ifade vermeye çalışıyordu. "Sadece boş gibi gelmişti."

Genç adamlardan, diğerine oranla daha iri olanı ancak anlaşılabilir, tiz bir sesle:

Işığı görmedin mi ahbap?" dedi. "Buraya biz demirledik."

Plass:

"Aklım karışık, düşüne, düşüne geldim. Hiç de dikkat etmemiştim." dedi. Aklına ilk gelen yalan bu olmuştu.

Diğeri:

"Artık görmüş oldun. Bas bakalım!" dedi. Onun da sesi çok inceydi ve derinden gelir gibiydi.

Plass:

"Anladık be!" dedi. "Horozlanmana gerek yok!"

Acaba biraz daha dişini sıkıp, dış şehire kadar gitse miydi? Orada, hiç olmazsa sabaha dek emniyette olur muydu? Aklına gelen zaman kavramı ile, saatine baktı. 15.01.2455-03:2956.. ve ilerleyen saniyeler. Gecenin üç buçuğu. Öyle olmasına karşın, adamın değil çırılçıplak soyunmak, derisini bile yüzüp, çıkartmayı düşüneceği kadar sıcak. Adamların gözleri hala üzerindeydi. Ancak Plass, ne yapacağına henüz bir karar verememişti. Orada salak gibi dikilip, durmaktansa;

"Şehirde vaziyet nasıl?" diye bir soru attı ortaya, sırf konuşmuş olmak için.

İri kıyım olan:

"Sen nerelerdeydin ahbap?" diye sordu.

"Eh! Şurada, burada. Bilirsin işte." diye yuvarlak bir cevap verdi Plass.

"Kafayı yediysen, oraya gitmende bir sakınca yok." dedi aynı adam.

Plass pek bir şey çıkartamamıştı.

"Yani?" diye sordu.

"Yanisi.." dedi adam, "Bir hareketlenme var."

"Nasıl bir hareketlenme?" Plass oldukça meraklanmıştı.

"O, kendini başka bir dünyada sanan itlere karşı."

"Mmm.. Hayli ilginç"

Kısa olanı:

"Yani senin anlayacağın, işler tersine dönecek, İki gün sonra, oraya hücum edilecek. "Parmağı ile tecrit edilmiş insanların yaşadığı şehri gösteriyordu.

"Ya siz?" dedi Plass.

"Biz, hepimız."

İri kıyım olanı:

"Senden n'aber ahbap?" diye sordu. Oldukça merakla, Plass'ın tam gözlerinin içini süzüyordu.

"Ben şehirde olan biteni bilmiyordum. Ama hal böyleyse tabii ki ben de bu işe katılırım."

Adamın gözlerinde:

"Aferin! Şimdi gözüme girdin!" der gibi bir ışık sezinledi Plass.

"Eylem nasıl olacak?" diye devam etti. "İçeri girmek hayli zor."

Kısa olanı:

"İki gün içinde zorluklar aşılıyor." dedi. "Yepyeni bir silah üretildi. Tecritli alanlara yansıtıldığında her yan tereyağı gibi eriyecekmiş."

Plass cevap vermedi. İşte beklenen kıyamet günü gelmişti. Dışarı atılmışlar o yansıtıcı ile içeridekileri tereyağına çevirirken, içerdekilerin yeni geliştirdiği silah ise, dışarıda yaşayan, daha doğrusu yaşamaya çalışan bu insan müsveddelerini, en huzurlu yere ışınlamalarıyla hayli enteresan bir şekle gelecekti.

Hem içerdekiler, hem de dışardakiler birbirlerinden haber olmadan, yekdiğerlerini yokedecek silahları geliştirmişlerdi. Artık bundan sonrası tabiatın insafına kalmıştı.

Plass ne yapmaya karar veremedi.

Zaten ne önemi vardı?

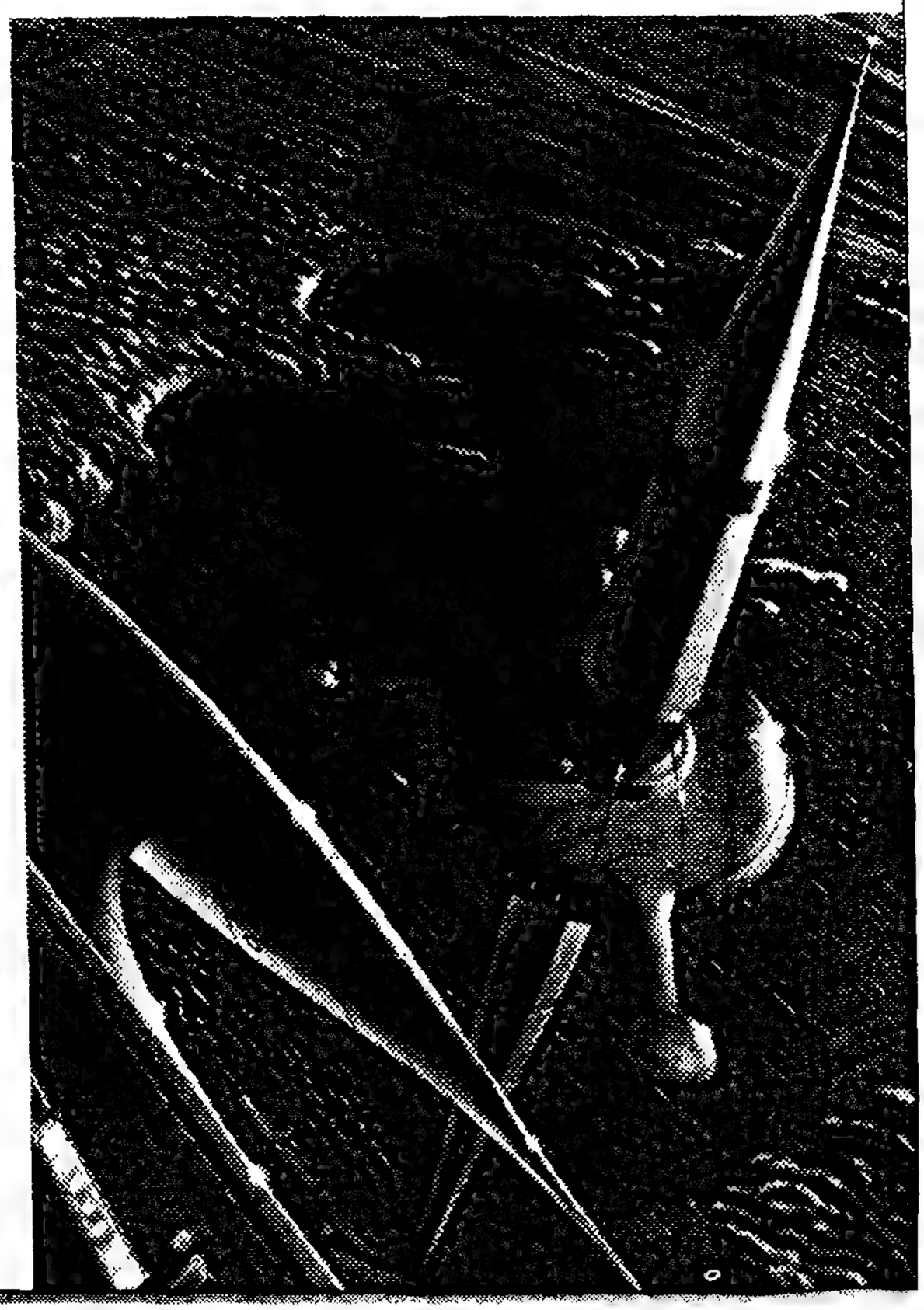

Okur Mektupları

Sayın Bülent AKKOÇ,

Bir sayı daha okumanın mutluluğunu sizle ve Atılgan ekibiyle paylaşmak istiyorum. Birinci senemizi doldurduk ve giderek daha oturaklı, daha güzel bir BK dergimiz oluyor. Bunda tabii ki en büyük pay İstanbul'daki siz Atılgancılarda. 6. sayıdaki bir arkadaşın mektubunda da belirttiği gibi, DAYANIN. Yazılı materyal konusunda sıkıntı çekiyor musunuz bilmem, ama işin teknik kısmının uğraştırıcı ve (herhalde) masraflı olduğunu düşünüyorum.

Size bir (hatta daha fazla) özür borcum var, o kadar mektup attınız, telefon ettiniz, ama Ankara'da buluşamadık bir türlü. Aslında bunda benim de suçum yok, yoğun bir haftaydı, ters zamana denk geldi. Umarım bana kırılmadınız. Çağrı'ya yolladığınız Atılgan ve Darkwood'lar işi ise karanlık. Bendeki telefondan bir sonuç çıkmadı, Çağrı şirketten ayrıldığı, şirket uzun bir süredir kapalı olduğu, ve etrafta kimsenin dükkanı ne zaman açacaklarını bilmediği için durum böyle. Bir gelişme olursa sizi ararım.

Telefonda da söylemiştim, bir aksilik çıkmazsa Sosyoloji Bölümünden ve BKFT'den arkadaşlarla bilim-kurgu üzerine bir panel düzenleyeceğiz. Bir profesör bile katılacak.

Eğer Atılgan mali kriz nedeniyle çıkamayacak olursa gerçekten üzüleceğim. Bu bağlamda derginin fiyatına zam yapılabilir, ihtiyaç varsa. Çünkü iki aylık bir dergi için gerçekten ucuz bir fiyatı var. Ben üniversitede partizan bir tavırla herkese posta hesap numaranızı veriyor ve "Başka BK dergimiz yok!" şeklinde ajitasyon / propaganda yapıyorum elimden geldiğince. ODTÜ BKFT olarak da her türlü (teknik, vs.) yardıma hazır olduğumuzu bilin.

Teşekkür ederim, çeviri öykümü yayınlamışsınız. Ancak ilk sayıdan beri süregelen dizgi hataları bu sefer de öykünün orijinal ismini zedelemiş. Sizden ricam bir sonraki sayıda "They Are Made Out of Metal" olarak yanlış basılmış başlığın doğrusunun "They Are Made Out of Meat" olduğunu ufak bir yerde belirtmeniz. Çünkü "Onlar Metalden Yapılmışlar" dediğimizde bambaşka bir manzara çıkıyor karşımıza.

Size bazı yazılar gönderiyorum yine, umarım "Yetti bu oğlan!" demezsiniz. Bir sosyoloji öğrencisi olarak ilgim biraz da akademik ve edebi olduğundan, bu tür yazılar yazmayı seviyorum. Yazılarım umarım fazla siyasi içerikli gelmiyordur size, inanın temel amacım bir ideolojik doktrini beceriksizce ve zorlamayla BK içine şırınga etmek değil. Elbette bir siyasi duruşum var, ancak yapmak istediğim o bayılarak okuduğumuz ve patronlarına milyonlar kazandıran bacasız eğlence sanayiini daha iyi anlayıp anlatabilmek.

Mutlu günler, iyi çalışmalar dilerim.

Saygılar...

Emrah GÖKER

Sevgili EMRAH,

BK'ya olan sevgin gerçekten de gönderdiğin yazılardan belli. Tüm okurlarımız da bunu görüyorlar. Yalnız mektubunda değindiğin ODTÜ BK' severlerini ne yazık ki bugüne

21.3.97 / cum Beş / 200.000

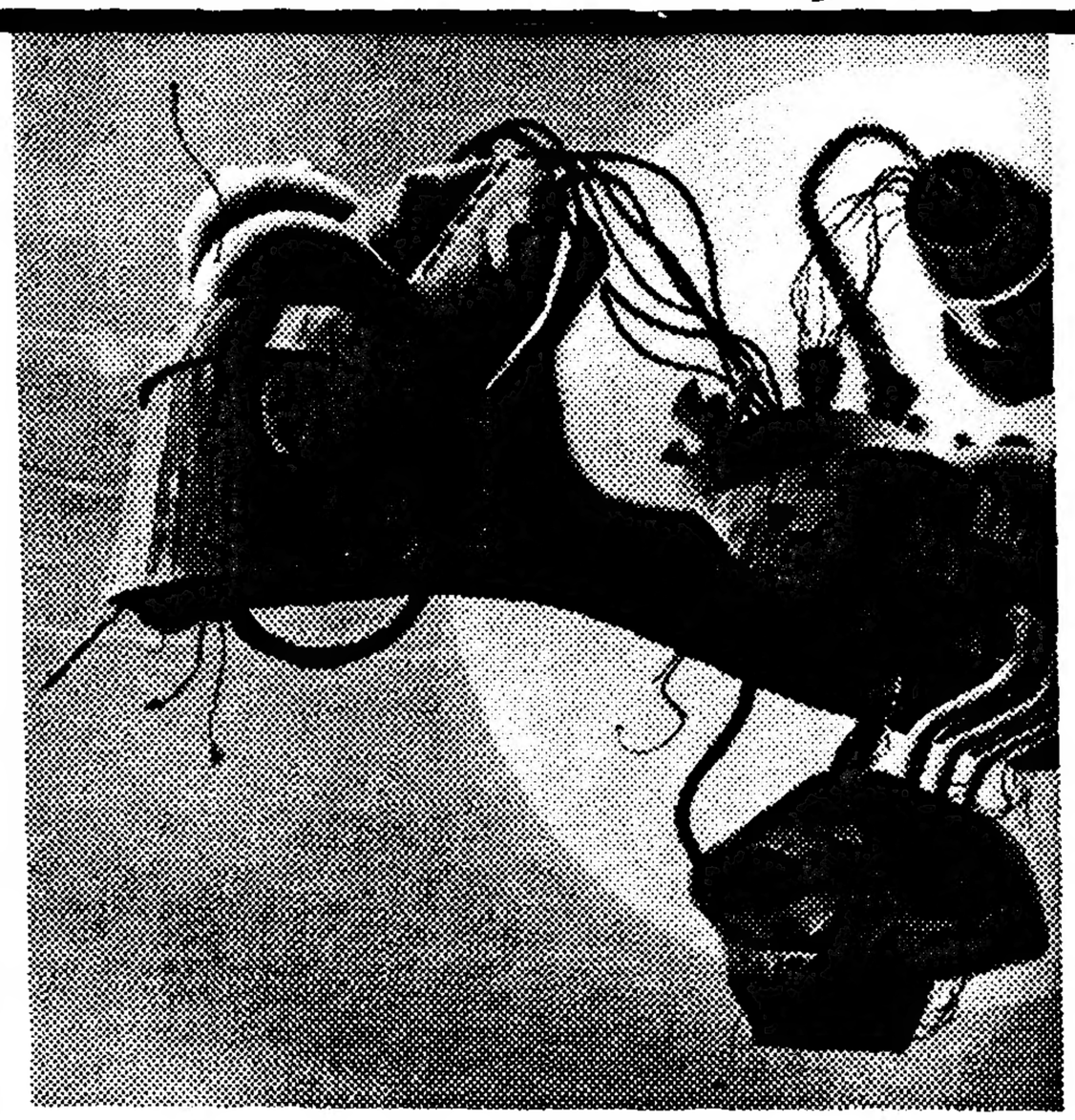

dek aramızda göremedik. Kaç kişiler, nasıl toplanıyorlar, neler yapıyorlar... inanki çok merak ediyorum. Ayrıca onların da - varsa - yazılarını görmek isteriz. Bu satırlar umarım harekete geçirir bilimkurgusever arkadaşlarını.

Ankara'ya dağıtım için gönderdiğim ve kaybolan dergiler tabii ki üzücü bir olay. Ama bu bazı şeyleri açık bir şekilde ortaya koydu. Bundan sonra daha tedbirli davranmamız gerektiğini. Bu nedenle Ocak ayından itibaren dergileri Ankara'da güvenilir bir arkadaşa gönderip onun aracılığıyla dağıtımı sağlamak.

Ankara'lı bilimkurguseverler ATILGAN'ı İmge Kitabevinde bulabilirler. Yayınlanır yayınlanmaz hemen Ankara'ya gönderiyorum kargoyla. Bu bakımdan İstanbul ile aynı zamanda dağıtılmış oluyor.

Çalışmaların için her zaman kapımız açık. Sana ve arkadaşlarına başarılar.

SN. BÜLENT AKKOÇ

Sizinle, Bilim ve Teknik dergisinin BK sayısından sonra görüşme olanağı bulamadıysam da, Atılgan dergisinin ilk sayısından itibaren beğenerek izliyorum. Adıma gönderdiğiniz dergiler için de size ayrıca teşekkür ederim. Atılgan'ın var olmasına nasıl bir katkım olabilir diye düşününce zaman darlığımdan dolayı yapabilecek fazla bir şey gelmiyor aklıma. Yine de katıldığım BK konulu birkaç radyo programında Atılgan'dan ve sizlerden söz ettim. Benim de içinde olduğum dergicilik dünyasından biliyorum ki tanıtım önemli bir rol tutuyor yayıncılıkta. Size yayın hayatınızda başarılar dilerim. Atılgan dergisi için yapabileceğim başka bir şey olursa bunu da bilmek isterim.

Sevgilerimle
Gökhan TOK

Seçim

The Choice

ÇEVİRİ ÖYKÜ

W. Hilton - Young

William geleceğe gitmeden önce bir kamerayla ses kayıt makinesi aldı, bir de steno öğrendi. O gece, her şey hazırlandıktan sonra, kahve yaptık ve dönüşünde içmek için brendiyi ve kadehleri hazırladık.

"Güle güle," dedim ona. "Fazla geç kalma."

"Kalmam", dedi.

Onu dikkatle izledim. Neredeyse hiç kımıldamadı. Tam terkettiği saniyeye mükemmel bir iniş yapmış olmalıydı. Bir gün bile yaşlanmamıştı; halbuki oralarda birkaç yıl harcayabileceğini düşünmüştük.

"Eee?"

"Şey," dedi, "haydi kahve içelim."

Sabırsızlığımı zor zaptederek kahveleri hazırladım. Onunkini uzatırken tekrar sordum. "Ee?"

"Şey, olay şu ki, hatırlamıyorum."

"Hatırlamıyor musun? Tek bir şey bile mi?"

Bir an düşündü, ve üzgün üzgün cevap verdi. "Hiçbirşey."

"Ama ya notların? Kamera? Ses kaydı?"

Defter boştu. Kameranın göstergesi ilk kurduğumuz gibi "1" seviyesinde bekliyordu ve kayıt makinesine kaset takılmamıştı bile.

"Ama tanrı aşkına, neden?" diyerek karşı çıktım, "nasıl oldu bu? Hatırladığın en ufak bir şey bile yok mu?"

"Sadece bir tek şey var."

"Ne?"

"Bana her şeyi gösterdiler, ve geri döndüğümde hatırlayıp hatırlamamak arasında seçim hakkı verdiler."

"Ve sen hatırlamamayı mı seçtin? Neden böyle garip bir tepki gösterdin ki?"

"Bilmem ki," dedi. "Düşününce ben de bayağı merak ediyorum."

Çev.: ÖZLEM KURDOĞLU

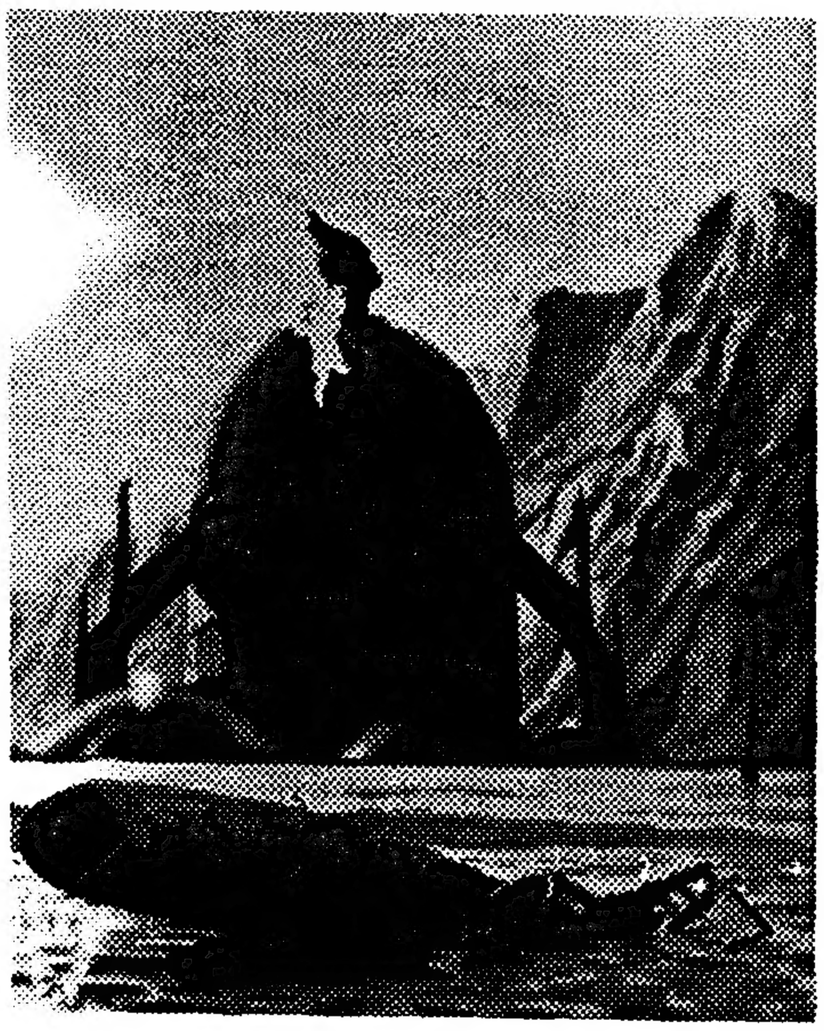

Gezgin

ÖYKÜ

Tuncay Başaran

Geceydi... Araba ıssız bir otoyolda hızla gidiyordu. Kırk yaşlarında saçlarında seyrek beyazlıklar olan sakallı bir adam arabayı kullanıyordu. Saatte 140 km. hızla yol alan arabanın motorundan garip sesler gelmeye başlamıştı. Hemen saatine baktı. Saat 11.45'i gösteriyordu. Daha 15 dakikası vardı. Arabanın hızını biraz daha arttırdı. Kendi yaşadığı gezegenini ve işini düşündü. Henüz 657 yaşındaydı. Görevi "gezgin"cilikti. Dünya gezegenindeki bu göreviyle birlikte 20. göreviydi. Bundan önce de 19 gezegene gitmiş, çeşitli canlılarla tanışmıştı. Çeşitli gezegenlere gidiyor ve o gezegendeki canlıların yaşamını inceliyordu. Topladığı bilgileri ve edindiği izlenimlerini Baavi Yıldız İmparatorluğuna, yani kendi gezegen sistemine iletiyordu. Yalnız bu konuda pek başarılı değildi. Gittiği gezegenlerde kendi gezegen sisteminin, halkının yaşantısını, teknolojisini anlatıyordu. Dünya gezegeni tarafından UFO olarak tanımlanan uzay gemileri ve ana gemilerinin resimlerini, fotoğraflarını gösteriyor, çeşitli açıklayıcı toplantılar, konferanslar düzenliyordu. Bu konuya yakın ilgisi olan bilimkurguculari, amatör astronomları dahi inandıramıyordu. Tam bir yıldızlar arası galaktik gevezeydi.

Bu duruma son derece üzülüyor ve sıkılıyordu. Sıkıntıdan yüzündeki plastik maskeyi yırtarcasına çekip çıkarttı. Saatine tekrar baktı. 5 dakikası kalmıştı. Biraz sonra arabayı yavaşlatarak ormanlık bir yere park etti. Yürümeye başladı. Ah... şu ayakkabı adı verilen giysilere, Dünya gezegenine geldiği günden beri bir türlü alışamamıştı, hemen çıkarıp çalılara doğru fırlattı. O sırada gökte beyaz renkli bir ışık belirdi. Işık çeşitli renk spektrumunda beyazdan kırmızıya kadar ışıklar saçtıktan sonra gittikçe belirginleşmeye başlamıştı. Dünya gezegeni diliyle bu bir UFO'ydu. Çan şeklindeydi. Alt kısmında üç adet yarımküre şeklinde çıkıntılar vardı. Üst kısmındaki yuvarlak pencerelerden dışarıya açık mavimsi bir ışık sızıyordu. UFO toz duman çıkartarak yere doğru alçaldı ve indi. Uzaylı hızla UFO'ya yaklaştı, açılan bir kapıdan içeriye girdi. Ardından kapı sessizce kapandı. Kapandığı zaman kapının yeri kesinlikle belli olmuyordu. Sonra UFO'nun içinde bir bölmeye girdi. Dost ve yıllardır, kahrını çekmiş UFO'sunun içindeydi artık. Sevinçliydi, gezegenine yuvasına dönüyordu. Daha sonra üzerindeki Dünyalı giysilerini çıkarttı, biraz rahatlamıştı. Komuta ve kontrol konsolunun önündeki koltuğa oturdu. Burası daire şeklinde bir odaydı. Bir kolu hareket ettirdiğinde odanın duvarında üç boyutlu yıldız sistemleri haritası belirdi. Üç boyutlu yıldız sistemleri haritasında buluşma noktasındaki ana geminin yerini gösteren mor bir ışık yanıp sönmekteydi. Emniyet kemerini bağladı, uçuş başlığını başına yerleştirdi. Kırmızı renkli kare şeklinde üzerinde garip işaretler ve yazılar bulunan bir tuşa dokundu. Tuş kırmızı fosforik bir renkte yavaşça yanıp sönmeye başladı. UFO'nun uçuş kontrol bilgisayarının dikdörtgen şeklindeki monitör panosunun üzerinde ritmik, şifreli yanıp sönen ışıklar şu komutları bildiriyordu.

- GÜÇ MAKSİMUM
- KONDANSATÖRLER MAKSİMUM YÜKLEMEDE
- NEGATİF KORUNMA KALKANI TAM GÜÇ
- DİAMANYETİK GÜDÜM KONTROL HAZIR
- UÇUŞ KOMUTU...

UFO etrafında elektromanyetik bir alan oluşturup, statik elektronları toplamaya başladı. UFO'nun alt ve üst tarafındaki aynı zamanda daire biçimindeki komuta ve kontrol merkezinin ortasından geçen manyetik kolonun geminin dış yüzeyinin her iki tarafında bulunan artı ve eksi kutuplar yardımıyla yerçekiminin karşıtı elektro-diamanyetik itici kuvvetler oluştu. Bu iki karşıt santrifüj ve santripet kuvvetlerin etkisiyle UFO yavaşça yerden kalkarak gökyüzüne doğru yükseldi.

Uzaylı UFO'nun rotasını güneş sisteminin herhangi bir yerindeki ana gemiyle buluşma noktasına doğru yönelterek uçuş kontrol bilgisayarına bağladı. Az sonra ana gemiyle buluşacaktı. Gezegenini düşünüyordu, özlemişti. Puro biçimindeki ana gemiye hızla yaklaşmaktaydı. Az sonra ana gemideki odasındaydı. Dinlenmeye çekileceği sırada gezegenler arası kolleksiyonu aklına geldi. Yan bölmeye geçti. Hemen Dünya gezegeninde giydiği ve yanında getirdiği elbiselerinin cebindeki Dünya gezegeninde kullandığı sahte kimliğini aldı. Bir çerçeveye koyup, kolleksiyonundaki diğer kimlik ve eşyaların yanına astı. Bu kolleksiyonunda gezgin olarak gittiği gezegenlerdeki sahte kimliklerini biriktiriyordu.

Sonra esneyerek bölmeden çıktı. Sahte Dünya gezegeni kimliğinde şöyle yazıyordu;

Uyruğu : A.B.D. Vatandaşı
Gerçek İsmi : George Adamsky

DARKWOOD SAKİNLERİ

ÇİZGİROMAN DERGİSİ

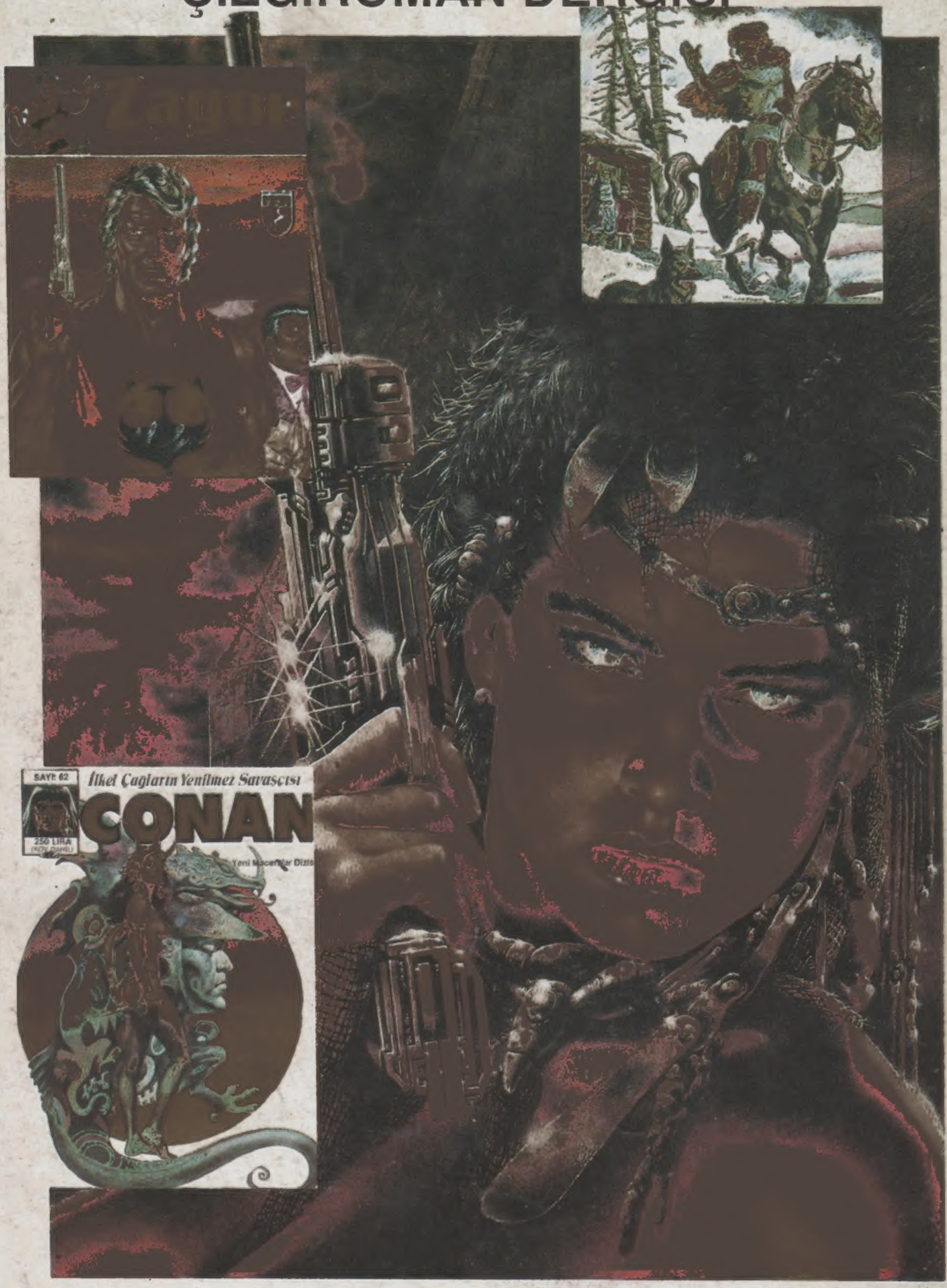

İRTİBAT ve İSTEME ADRESİ:

HAKAN ALPİN - Ahmet Vefikpaşa Cad. No.56 34280 Çapa / İSTANBUL

Tel.: 0212. 585 00 39